

การศึกษาเด็กที่เฝื่อนรัง (Rejectees) และผลของการให้คำปรึกษา
(Counseling) ที่เกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของเด็กเหล่านั้น

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุนทร ธนาชนะ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

9 มีนาคม 2516

การศึกษาเด็กที่เพื่อนรังแก (Rejectees) และผลของการให้คำปรึกษา
(Counseling) ที่เกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของเด็กเหล่านั้น

บทคัดย่อ

ของ

สุนทร ชนาชนะ

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย
9 มีนาคม 2516

๑

การศึกษารั้วนี้เป็นการศึกษาเด็กที่เพื่อนจึงจึง เพื่อทราบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล จะมีผลในด้านการปรับตัวทางสังคมของเด็กเหล่านี้เพียงใด เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ เทคนิคการทาย"ใคร เอ่ย" และแบบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมมิติ Semantic Differential Scale ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษาและการให้คำปรึกษา

เด็กที่ใช้ในการศึกษารั้วนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร โดยการทดสอบครั้งแรกกับเด็กชั้น ม.ศ.2 จำนวน 3 ห้อง ด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ และเทคนิคการทาย"ใคร เอ่ย" เลือกเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติต่ำสุด หรือเป็นเด็กที่เพื่อนจึงจึง มาห้องละ 4 คน รวมเป็น 12 คน แล้วให้เด็กทั้ง 12 คน ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale แบ่งเด็กที่เพื่อนจึงจึงทั้ง 12 คน ออกเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน กลุ่มทดลองได้รับการศึกษาเป็นรายกรณี และการให้คำปรึกษาหรือเป็นรายบุคคล ตลอดระยะเวลาหนึ่งภาคเรียน ส่วนกลุ่มควบคุม ไม่ได้รับคำปรึกษาหรือ

ภายหลังทำการศึกษาและให้คำปรึกษาเด็กในกลุ่มทดลองเป็นเวลาหนึ่งภาคเรียนแล้ว ก็ใช้แบบทดสอบทั้งสามชนิด ทดสอบกับเด็กอีกครั้ง เปรียบเทียบกับคราวแรก เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของแต่ละคน และเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 ด้วยวิธีการของ Mann-Whitney U Test

ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กที่เพื่อนจึงจึงทั้ง 12 คน มีลักษณะพฤติกรรมตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และบางครั้ง ๆ ลงมา ตามผลการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย"ใคร เอ่ย"ครั้งแรกครั้งนี้ เรียนหนังสือไม่เก่งเลย แต่งกายไม่สะอาดและไม่เรียบร้อย ไม่ชอบเข้าหาครู เป็นคนโกรธง่าย ไม่ชอบแจกจ่ายแต่คอยรับแจกจากเพื่อน ไม่ร่าเริง เบิกบานเสียเลย ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ฯลฯ และจากผลการทดสอบอันนี้ปรากฏว่า เด็กที่เพื่อนจึงจึงมีลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่ายอมรับ

ผลการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่เฝ้าจริงซึ่ง จากแบบทดสอบ
Scientific Differential Scale ในการทดสอบครั้งแรก ปรากฏว่ามีคะแนนโดย
เฉลี่ยต่ำกว่าปกติ หรือต่ำกว่า 50% ของคะแนนเก็บ

ผลของการให้คำปรึกษาปรากฏว่า เด็กในกลุ่มทดลองมีคะแนนสถานภาพทางสังคม
เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ย สูงกว่าเด็กในกลุ่มทดลอง แต่ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ
ความเชื่อมั่น .05

แต่หลังจากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย"ใคร เวย์"ครั้งหลัง ปรากฏว่าเด็กมี
คะแนนหรือเสียงโดยเฉลี่ยลดลง และของกลุ่มทดลองลดลงมากกว่าของกลุ่มควบคุม

ผลการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมจากแบบทดสอบ Scientific Differen-
tial Scale ครั้งหลัง ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนลดลงกว่าเดิม แต่ลดลงน้อยกว่ากลุ่ม
ควบคุม

THE STUDY OF THE REJECTEES AND THE EFFECTS
OF COUNSELING ON THEIR SOCIAL ADJUSTMENT

ABSTRACT

BY

SUNTORN THANSANA

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements
for the Master of Education Degree
at the College of Education
March 9, 1973

The purposes of this study were to recognize the behaviors of the rejectees and the effects of individual counseling on their social adjustment, as measured by the Sociometric Test, 'Guess Who' Questionnaire, and the Semantic Differential Scale before and after counseling.

The Sociometric Test and 'Guess Who' Questionnaire were first administered to three classes of the M.S. 2 students in the Secondary Demonstration School of the College of Education, Prasarnmatr, Bangkok. Four of the lowest sociometric status students or the rejectees from each class were chosen, making a total of 12 rejectees. Then the Semantic Differential Scale was used with them. The rejectees were divided into two groups. The six rejectees of the experimental group were given individual counseling, while the six of the control group were given none.

After counseling the experimental group for one school term, the same three tests were given to the students once more, to assess the changes of each individual and between groups. The percentages, ratios and the average scores were applied. Then the statistical significance of differences between groups was tested by means of Mann-Whitney U Test.

The results of the study showed that the behaviors of the rejectees as mentioned by their friends in the first testing with the 'Guess Who' Questionnaire were as follows: slow in learning, poor in dressing, withdrawing from teachers, irritable, only taking-but-not-giving, unpleasant, self indulgence, etc. And the result from

the same testing showed that the behaviors of the rejectees were more negative than positive.

The mean of the self-evaluating scores of the rejectees as measured by the Semantic Differential Scale was below average or 50 %

The results of the counseling showed that the mean of the increase scores of the sociometric status of the experimental group was higher than that of the control group. However, the difference was not significant at the .05 level.

The result from the post-testing with the 'Guess Who' Questionnaire showed that the mean scores of their reputations were decreased; and the decrease of the experimental group was more than that of the control group.

The means of the self-evaluating scores post-tested by the Semantic Differential Scale were also decreased. However, the decrease score of the experimental group was less than that of the control group.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวให้พิจารณาปัญหาในชั้นนี้แล้ว
เห็นสมควรรับไว้เพื่อเหตุแห่งการพิจารณาหลักฐานการพิจารณาหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาไว้

ดร.เจตน์ สอนานนท์
(รองศาสตราจารย์ นายเจตน์ สอนานนท์)

ประธาน

ศาสตราจารย์ ดร. ปรียา ชรรมา
(อาจารย์ ดร. ปรียา ชรรมา)

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ก็เนื่องมาจากความเมตตาปราณี และความช่วยเหลือ
แนะนำ แก่ไข ปรับปรุง ค้ำความอดทนและเต็มใจยิ่งของท่านรองศาสตราจารย์-
นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ อาจารย์ คร.ปริชา ธรรมา และอาจารย์ปริชา พิมพ์พันธุ์
ผู้ศึกษาขออนอมกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ อาจารย์โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ทุก ๆ ท่าน ที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการศึกษาเด็ก ณ โรงเรียนนั้น
และที่จะลืมขอบคุณไม่ได้ก็คือเพื่อน ๆ ทั้งหลาย (ซึ่งสุดท้ายจะกล่าวในที่นี้ได้หมด) ที่ให้
ความช่วยเหลืออย่างแข็งขัน จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นมาได้

ผู้ศึกษาจะขอจดจำความมีไมตรีจิตช่วยเหลือของทุก ๆ ท่านอย่างไม่มีวันลืม

สุนทร ชนาสนะ

9 มี.ค. 16

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
กานิยามศัพท์เฉพาะ	8
เอกสารการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องและเบื้องหลัง ข้อสมมุติฐาน	10
2 วิธีการดำเนินการ	20
กรณี (Cases) ที่ใช้ในการศึกษา	20
เครื่องมือและวิธีการที่ใช้	21
การดำเนินการ	25
การวิเคราะห์ข้อมูล	35
3 ผลการศึกษาค้นคว้า	42
กรณีของนาย 'ไพรัช'	42
กรณีของเด็กชาย 'สมพงษ์'	57
กรณีของเด็กหญิง 'ร่ำไผ่'	67
กรณีของเด็กชาย 'ณัฏ'	78
กรณีของเด็กหญิง 'กัญจนนา'	89
กรณีของนาย 'ธรรมบุญ'	102
การทดสอบสมมุติฐานกับเด็กเป็นกลุ่ม	114

บทที่	หน้า
4	
บทย่อ สรุปผลอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	127
บทย่อ	127
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	127
สมมุติฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้า	127
กรณี (Cases) ที่ใช้ศึกษา	128
เครื่องมือและวิธีการที่ใช้	128
การดำเนินงาน	128
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	129
กรณีของนาย 'ไพรัช'	129
กรณีของเด็กชาย 'สมพงษ์'	129
กรณีของเด็กหญิง 'রাই'	130
กรณีของเด็กชาย 'ถนัค'	130
กรณีของเด็กหญิง 'กัญญา'	131
กรณีของนาย 'ธรรมบุญ'	131
สรุปการทดสอบสมมุติฐานกับเด็กเป็น กลุ่ม	132
อภิปรายผล	133
ข้อเสนอแนะ	138
บรรณานุกรม	141
ภาคผนวก	145

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงรายชื่อ ชั้น ของกลุ่มกรณีทั้ง 2 กลุ่ม	21
2	กำหนดวันเวลาสำหรับการสัมภาษณ์เด็กแต่ละคนในกลุ่มทดลอง.....	29
3	ผลการทดสอบสังคมมิติ 2 ครั้ง ของนาย 'ไพรัช'	49
4	ลักษณะพฤติกรรมของนาย 'ไพรัช' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุดและ มากรองลงมาจากผลการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ("Guess who" Technique) ทั้ง 2 คราว	53
5	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคมไม่ ยอมรับ (U) ของนาย 'ไพรัช' ตามจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึงในการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 คราว..	54
6	ผลการประมาณค่าตัวเองของนาย 'ไพรัช' จากการทดสอบด้วย แบบทดสอบ Semantic Differential Scale ทั้ง 2 คราว..	56
7	แสดงผลการทดสอบสังคมมิติทั้ง 2 ครั้ง ของ ค.ช. 'สมพงษ์'	60
8	แสดงพฤติกรรมของ ค.ช. 'สมพงษ์' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมากรองลงมา จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง	64
9	เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (U) ของ ค.ช. 'สมพงษ์' ในการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 คราว	65
10	ผลการประมาณค่าตัวเองของ ค.ช. 'สมพงษ์' เมื่อทดสอบด้วย แบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ทั้ง 2 คราว	66

ตาราง (ต่อ)	หน้า
11 แสดงผลการทดสอบสังคมมิติ 2 คราวของ ค.ญ. 'ร่ำไผ่'.....	71
12 แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กหญิง ร่ำไผ่ ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมา จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"	75
13 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคมไม่ยอมรับ (B) ของเด็กหญิง 'ร่ำไผ่' ในการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง	76
14 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กหญิง 'ร่ำไผ่' เมื่อทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง.....	77
15 ผลการทดสอบสังคมมิติ ทั้ง 2 คราวของเด็กชาย 'ถนัด'	81
16 ลักษณะพฤติกรรมของเด็กชาย ถนัด ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมาจากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง... ..	85
17 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (B) ของเด็กชาย 'ถนัด' จากการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง	86
18 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กชาย 'ถนัด' เมื่อทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ทั้ง 2 คราว	
19 ผลการทดสอบสังคมมิติทั้ง 2 ครั้งของเด็กหญิง 'กัญจน'.....	95
20 แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กหญิง 'กัญจน' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุดและมารองลงมาจากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง	99
21 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (B) ของเด็กหญิง 'กัญจน' จากการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 คราว	100

22	ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กหญิง 'กัญจนา' เมื่อทดสอบด้วย Semantic Differential Scale	101
23	ผลการทดสอบสังคมมิติทั้ง 2 คราวของนาย 'ธรรมบุญ'	106
24	เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) กับ ที่สังคมยอมรับ (U) ของนาย 'ธรรมบุญ' จากการทดสอบ การทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง	112
25	ผลการประมาณค่าตัวเองของนาย 'ธรรมบุญ' เมื่อทดสอบ Semantic Differential Scale ทั้ง 2 คราว.....	113
26	แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนชิงชิงทั้ง 12 คน ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ลงมาตามลำดับ	114
27	เปรียบเทียบ คะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคมไม่ ยอมรับ (U) ของเด็กที่เพื่อนชิงชิงจากการทดสอบครั้งแรกด้วย เทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ของทั้ง 2 กลุ่ม	117
28	แสดงคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่เพื่อนชิงชิง เมื่อทดสอบครั้งแรก ด้วยขอทดสอบ Semantic Differential Scale (คะแนนเต็ม 1500 คะแนน)	
29	เปรียบเทียบค่าความเปลี่ยนแปลงของสถานภาพทางสังคมมิติของ ทั้งสองกลุ่ม	121
30	เปรียบเทียบชื่อเสียง (Rp) จากการทดสอบด้วยวิธีการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง ของทั้ง 2 กลุ่ม	123
31	เปรียบเทียบการยอมรับของคะแนนการประมาณค่าตัวเองที่เพิ่มขึ้นในการ ทดสอบครั้งหลังด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ของเด็กทั้ง 2 กลุ่ม	125

บัญชีภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของนาย ‘ไพรัช’ จากการทดสอบ สังคมมิติ 2 ครั้ง	51
2	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของเด็กชาย ‘สมพงษ์’ จากการทดสอบ สังคมมิติ 2 ครั้ง	62
3	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของเด็กหญิง ‘ร่ำไผ่’ จากการทดสอบสังคมมิติ ทั้ง 2 ครั้ง	73
4	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของเด็กชาย ‘ถนัด’ จากการทดสอบสังคมมิติ ทั้ง 2 ครั้ง	83
5	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของเด็กหญิง ‘กัญจนา’ จากผลการทดสอบ สังคมมิติ 2 ครั้ง	97
6	แผนภาพสังคมสัมพันธ์ของ ‘นาย ‘ธรรมบุญ’ จากผลการทดสอบ สังคมมิติ 2 ครั้ง	108

ภูมิหลัง

การที่ประเทศชาติจะเจริญรุ่งเรืองและมีความมั่นคงปลอดภัยก็ต้องอาศัยประชาชนในชาติทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนผู้ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต จำต้องมีความรักใคร่กลมเกลียว มีความสัมพันธ์เป็นอันดีต่อกัน ไม่ทะเลาะวิวาทหรือก่อให้เกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่พวกทั้งนี้เพื่ออนาคตของตนเองและของประเทศชาติ (จอมพล ถนอม กิตติขจร, 2512 : 72)

จุดมุ่งหมายของการศึกษาข้อหนึ่งต้องควรให้ผู้เรียนหรือเยาวชนของชาติได้มีความสัมพันธ์เป็นอันดีต่อกัน (วิลม โรจนวีระ, 2512 : 1) นั่นคือให้สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ และสามารถทำงานร่วมกันหรือใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข บรรยาภาสแห่งความเป็นมิตรที่ดีต่อกันย่อมก่อให้เกิดพลังสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้กับสังคมหรือประเทศชาติได้ในที่สุด ในทางตรงข้าม ถ้าบุคคลในชาติขาดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน หรือไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากันได้ก็ทำให้เกิดการแตกแยกเกิดความชิงชัง และขาดพลังความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้กับชาตินานเมือง

โดยปกติคนทุกคนต้องมีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กัน ไม่มีใครสามารถอยู่คนเดียวโดยไม่เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ การมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ เป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการมีชีวิตรอดทั้งในทางส่วนตัวและทางสังคม (Gronlund, 1959 : XV)

บุคคลมีความปรารถนาที่จะคบค้าสมาคม ปรารถนาที่จะให้มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี และปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต เราต่างต้องการให้ผู้อื่นชอบเรา และต้องการที่จะมีความรู้สึกที่ว่าเรามีคุณค่าในบางสิ่งบางอย่าง ความสุขของแต่ละคนขึ้นอยู่กับส่วนใหญ่นับกับการมองเห็นว่าตัวเขาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน ของครอบครัว ของโรงเรียน ของชุมชน หรือของโลก (Baillard and Strang, 1951 : VI)

อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ทางสังคมในระหว่างบุคคล มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทั้งทางส่วนตัวและทางสังคม ต่อประสิทธิภาพของการทำงานเป็นกลุ่ม และต่อการเรียนรู้ของแต่ละคน (Gronlund, 1959 : 231)

ปฏิกิริยาตอบสนองของผู้อื่นบอกให้บุคคลทราบว่าเขาอยู่ในขอบเขตของการยอมรับของเพื่อนหรือไม่ ดังนั้น พัฒนาการในความรู้สึกต่อผู้อื่นเป็นส่วนประกอบสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมของบุคคล ความสัมพันธ์ทางสังคมยังช่วยให้เข้าใจความหมายของบทบาทในทางสังคม และเรียนรู้ทักษะในการแสดงกิริยาอาการที่จะก่อให้เกิดผลดีแก่ตัวเอง และเป็นที่ยอมรับโดยส่วนใหญ่ของผู้อื่น นอกจากนี้การติดต่อของบุคคลทำให้ค่านิยมของเขากว้างขวางยิ่งขึ้นกว่าที่ได้รับมาที่บ้าน โดยปกติธรรมดาแล้วยังมีโอกาสมากในการติดต่อกับคนที่มีความคิดและมีการปรับตัวที่ดี ก็ยิ่งทำให้บุคคลมีความคิดและมีทัศนคติที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับวัยรุ่น-โรเจอร์ส (Dorothy Rogers, 1962 : 340 - 342) เน้นว่าความสัมพันธ์ทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นระยะสำคัญในการสร้างบุคลิกภาพ หรือเป็นพัฒนาการในการสร้างแบบแผนเฉพาะตัวในลักษณะของความนึกคิด ความรู้สึก และการแสดงกิริยาอาการต่าง ๆ มีเด็กวัยรุ่นจำนวนไม่น้อยมักจะไม่แน่ใจเมื่อจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ยิ่งกว่านั้นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากความกดดันของกลุ่มในการตัดสินใจชีวิตที่เขาเริ่มมีในระยะนี้ กลุ่มเพื่อนยังช่วยเด็กให้พัฒนาความเป็นอิสระจากครอบครัวของเขา "ความแน่นแฟ้นของกลุ่มเพื่อนอาจวางชิงอำนาจและบทบาทของครอบครัวในกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (socialization) ได้อย่างแท้จริง" (Siedler and Ravitz, 1955 : 11 - 15) ในขณะที่เด็กสามารถแก้ปัญหาข้อขัดแย้งต่าง ๆ ที่เคยยึดถือกันมาในระหว่างการฝึกเป็นใหญ่กับค่านิยมของเพื่อน ๆ ของเขา จะเป็นสิ่งช่วยให้ได้พัฒนาความมีวุฒิภาวะทางสังคมต่อไป นอกจากนั้นกลุ่มเพื่อนยังมีส่วนสำคัญในการสร้าง ego ในวัยรุ่น เนื่องจากได้มีส่วนรับผิดชอบในกิจกรรมของกลุ่ม กลุ่มเพื่อนเป็นเสมือนกระจกเงาที่เด็กจะได้เห็นตัวเองตามที่ปรากฏต่อเพื่อน ๆ ดังนั้นเด็กจึงได้รับรายงานจากกลุ่มอยู่เสมอว่าเขาควรทำอย่างไร

ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ทางสังคมจะมีความสำคัญต่อบุคคลเพียงใดก็ตาม แต่ยังมีเด็กที่ไม่น้อยที่มีความล้มเหลวในการปรับตัวทางสังคมได้อย่างเหมาะสมและมีเหตุผล พวกเขาต้องประสบกับปัญหาการปรับตัวทางสังคม จนต้องหลีกเลี่ยงหรือแยกตัวออกจากสังคม บางคนก็ถูกสังคมเมินเฉย หรือมีคนอื่นก็ถูกสังคมชิงชังไปเลย โรเจอร์ส (Dorothy Rogers, 1962 : 360 - 361) ได้แบ่งผู้ที่มีการปรับตัวทางสังคมไม่ดี หรือเป็นผู้ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำไว้เป็น 3 พวก คือ

1. พวกที่ไม่ค่อยโยกย้ายที่จะรวมอยู่ในกลุ่ม เช่น เด็กที่มีวุฒิภาวะเร็ว กิจกรรมของเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันไม่ค่อยเป็นที่สนใจหรือมีความหมายต่อเขานัก บางคนมีความรู้สึกไวและมักจะกลัวความตรงไปตรงมาของเพื่อน ๆ จึงทำให้ต้องหลีกเลี่ยงไปเสีย บางคนมีความรู้สึกว่าเขาได้รับความชิงชังจาก

✓ เพื่อน ๆ เมื่อตอนเป็นเด็กก็ไม่รู้ว่าจะทำให้เข้ากับเพื่อนฝูงได้อย่างไร และมักจะขกเขยความ
เปล่าเปลี่ยวโดยหันไปชื่นชมกับสิ่งที่เขากระทำด้วยตัวเอง เด็กเหล่านี้ไม่มีความสุขในสภาพอันโดดเดี่ยว
ของเขา มีความทุกข์ใจในการขาดความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

X 2. พวกที่สังคมเป็นเฉย (socially neglected) พวกนี้ขาดแรงกระตุ้นใจที่จะเข้ามามีส่วน
ร่วมในกลุ่ม การสังสรรค์ทางสังคมอาจเพิ่มขึ้นถ้าได้ทำงานร่วมกับกลุ่มเล็ก ๆ ให้นิยามตำแหน่งเล็ก ๆ
น้อย ๆ ในการรับผิดชอบงาน และสร้างให้เขามีความเชื่อมั่นในตนเอง และคอย ๆ เพิ่มทักษะทาง
สังคมจนเพียงพอที่จะเข้ากับสภาพการณ์ได้

3. เป็นพวกที่สังคมชิงชัง (socially rejected) พวกนี้ต้องกลายเป็นส่วนของกลุ่ม
แต่ก็ถูกขัดขวาง พวกเขาไม่รู้ว่าจะเกี่ยวข้องกับผู้อื่นได้อย่างไร เพราะขาดคุณสมบัติที่จำเป็นหรือขาด
ทักษะในทางสังคมที่จะทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จ เด็กพวกนี้มักเป็นคนไม่เรียบร้อย กระสับ
กระส่าย พุกมาก และหน้าตาไม่ดี (Gronlund, 1959 : 329 - 338) โดยทั่วไปความรู้สึกลึกซึ้งของ
คนที่ถูกชิงชังมักจะมี ความสงสัยเกี่ยวกับตัวเอง แต่อาจลดความสงสัยลงสำหรับผู้ที่มีความสนใจอื่น ๆ

มาชดเชย

✓ เด็กที่เพื่อนชิงชังนอกจากต้องประสบกับปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพของสิ่งแวดล้อม
แล้ว ยังมีปัญหาในด้านการเรียนอีกด้วย ปัญหาความสัมพันธ์ในระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในระหว่าง
กลุ่ม และความแตกแยกก็จะเป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์และ
ไม่มีความสุข (Gronlund, 1959 : XV - XVI, 176) มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ต้องออกจาก
โรงเรียนกลางคัน อันเนื่องมาจากปัญหาความชิงชังและการปรับตัวทางสังคม (Khulen, and
Collister, 1952 : 632 - 637; Ulmann, 1957 . 257 - 267)

เนื่องจากเด็กที่เพื่อน ๆ ชิงชังต้องประสบกับปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ทั้ง ๆ ที่เด็กเหล่านี้
นี้ต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกลุ่ม ต้องการที่จะปรับตัวทางสังคมให้ดีขึ้น (Dorothy Rogers,
1962 : 361, 371) แต่ที่ขาดคุณสมบัติและทักษะที่สำคัญและจำเป็นทางสังคมที่จะเข้ากับผู้อื่นได้
เด็กเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นโดยเฉพาะครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก (Jennings, 1959 :
366) จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ สิ่งแรกที่สุกฤษฎกรได้ศึกษา
ให้ทราบเสียก่อนว่า เด็กมีพฤติกรรมเช่นไรจึงทำให้เพื่อน ๆ ไม่ชอบ เขามีความรู้สึกลอย ๆ ไรกับ
พฤติกรรมของเขา พอจะมีหนทางใดที่จะช่วยให้เขาปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นได้บ้าง ฯลฯ

การช่วยเหลือที่กระทำกันไ้ด้นี้คือการจัดเด็กให้ได้อยู่ในกลุ่มที่เขาชอบพอกัน—การจัดกิจกรรมให้เด็กได้เข้าร่วมสังสรรค์ในทางสังคม การให้ความรู้และฝึกฝนทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการเข้าร่วมมีความสัมพันธ์ทางสังคม ตลอดจนการให้คำปรึกษาหารือทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล (Gronlund, 1959 : 279 - 288)

การศึกษารายกรณี (case study) และการให้คำปรึกษาหารือ (counseling) ยังไม่ค่อยได้กระทำกันอย่างจริงจังและเป็นที่แพร่หลายนักในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนโดยทั่วไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะยังขาดบุคลากรทางด้านนี้ ครูต้องสอนและรับผิดชอบนักเรียนมากจนไม่ค่อยมีเวลาได้ช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคล และประการสำคัญเรายังไม่ค่อยมีผู้ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษาหารือกันนัก เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่คลำใจให้ผู้ที่ศึกษาตั้งใจที่จะทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ เพื่อจะได้ทราบว่าการศึกษารายกรณีและการช่วยเหลือด้วยการให้คำปรึกษาหารือ จะช่วยให้เด็กที่เพื่อน ๆ ซึ่งจะมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นหรือไม่ ทั้งในสายตาของตัวเด็กเองและสายตาของเพื่อน ๆ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. เพื่อทราบถึงลักษณะพฤติกรรมหรือชื่อเสียง (reputations) ของเด็กที่เพื่อนซึ่งซังตามที่เพื่อน ๆ ของเด็กรับรู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง
2. เพื่อทราบว่าเด็กที่เพื่อนซึ่งซังมีความรู้สึกและประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตนสูงหรือต่ำเพียงไร
3. เพื่อทราบว่าผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งซังมีสถานภาพทางสังคมที่ดีขึ้นหรือไม่
4. เพื่อทราบว่าผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งซังมีลักษณะพฤติกรรมหรือชื่อเสียงในระหว่างเพื่อนฝูงเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่
5. เพื่อทราบว่าผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งซังประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตนดีขึ้นหรือเป็นไปตามความเป็นจริงขึ้นหรือไม่

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแบบอย่างและ เป็นสิ่งชักจูงใจให้ครูและผู้ที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็กได้เอาใจใส่สนใจ และทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาการปรับตัวทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่เพื่อน ๆ ซิงซัง (rejectees) เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือ
2. ผลของการศึกษานี้จะช่วยให้ครูและผู้ให้คำปรึกษาได้ทราบสภาพของการให้คำปรึกษาว่า ทั้งครูและนักเรียนมีความพร้อมเพียงใด และได้ผลดีเพียงไร จะต้องปรับปรุงอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับสภาพของนักเรียนและโรงเรียนของเรา
3. ทำให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับเด็กได้ทราบลักษณะพฤติกรรมและปัญหาการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่เพื่อนซิงซัง ตลอดจนทราบวิธีการศึกษาและการให้ความช่วยเหลือเด็กเหล่านี้
4. ทำให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับเด็กได้ทราบหลักการ ประโยชน์ และการใช้เครื่องมือ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นต้นว่า เทคนิคทางสังคมมิติ (sociometric technique) เทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ("Guess Who" Technique) มาตรฐานประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนแบบ Semantic Differential Scale การศึกษานักเรียนเป็นรายกรณี ตลอดจนการสัมภาษณ์และการให้คำปรึกษาหารือ
5. ทำให้โรงเรียนสามารถจัดและปรับปรุงโครงการต่าง ๆ ในโรงเรียน เพื่อช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาการปรับตัวทางสังคม โดยเฉพาะเด็กที่เพื่อนซิงซัง
6. ช่วยให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองเด็กได้เอาใจใส่สนใจสร้างบรรยากาศแห่งความสัมพันธ์อันดีขึ้นในบ้าน และส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสังคมตามปกติ พร้อมทั้งสามารถช่วยเหลือเกี่ยวกับการปรับปรุงตัวทางสังคมของเด็กได้ด้วย
7. การศึกษานี้จะเป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจจะทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มเด็กที่ทำการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. 2 โรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร เหตุที่เลือกเอาเด็กชั้น ม.ศ. 2 ก็เพราะเป็นเด็กวัยรุ่นและอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้มาแล้ว 1 ปี เด็กน่าจะรู้จักกันดีแล้ว และถ้าการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ต้องยืดเวลาออกไปก็ยังมีโอกาสได้ติดตามเด็กได้

เพราะอย่างน้อยเด็กต้องเรียนในชั้น ม.ศ. 3 อีก 1 ปี

จำนวนเด็กที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้มี 12 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 6 คน กลุ่มควบคุม 6 คน กลุ่มทดลองได้รับการศึกษาเป็นรายกรณี และได้รับคำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคลตลอดระยะเวลา 1 ภาคเรียน กลุ่มควบคุมไม่ได้รับคำปรึกษาหารือ

การคัดเลือกเด็กที่เพื่อนซึ่งยังมาทำการศึกษานี้ใช้วิธีการทดสอบทางสังคมมิติ (Sociometric Testing)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เด็กที่ทำการศึกษาค้างนี้ทุกคนมีปัญหาในการปรับตัวทางสังคม
2. แบบทดสอบที่ใช้ทุกชนิด คือ
 - แบบทดสอบทางสังคมมิติ
 - แบบทดสอบการทาย "ใครเอ่ย"
 - และแบบทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมแบบ Semantic

Differential Scale ใช้วัดความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้

3. การศึกษาค้างนี้กระทำภายในขอบเขตของจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น
4. การช่วยเหลือส่วนใหญ่เป็นการให้คำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคลเท่านั้น

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variables)

1.1 การศึกษาเป็นรายกรณี

1.2 การให้คำปรึกษาหารือ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

การปรับตัวทางสังคมซึ่งจะทราบได้จากข้อต่อไปนี้

2.1 คะแนนสถานภาพทางสังคมจากการทดสอบสังคมมิติ

2.2 คะแนนชื่อเสียง จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"

2.3 คะแนนการปรับตัวทางสังคม จากการทดสอบด้วยข้อทดสอบชนิด Semantic

Differential Scale

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การปรับตัวทางสังคม หมายถึงการที่บุคคลเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ ดังนั้นเมื่อบุคคลได้รับคะแนนเลือกสูงจากการทดสอบทางสังคมมิติ ก็แสดงว่าเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ มาก นั่นคือเขามีการปรับตัวทางสังคมดี ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่ได้รับเลือกน้อยหรือไม่ถูกเลือกเลยในการทดสอบสังคมมิติ ก็แสดงว่าการยอมรับในระหว่างเพื่อนฝูงต่ำ ดังนั้นจึงมีการปรับตัวทางสังคมไม่ดี (Gronlund, 1959 : 166 - 167)

หรือการปรับตัวทางสังคม หมายถึงชื่อเสียงของบุคคลในระหว่างเพื่อนฝูง เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ถ้าเพื่อน ๆ ระบุว่าบุคคลมีลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับมากกว่าที่สังคมไม่ยอมรับ ชื่อเสียงของเขาก็ดี แสดงว่าบุคคลผู้นั้นมีการปรับตัวทางสังคมดี แต่ถ้าเป็นไปในทางตรงกันข้าม ก็แสดงว่ามีการปรับตัวทางสังคมไม่ดีในสายตาของเพื่อน ๆ (Gronlund, 1959 : 178 - 179)

การปรับตัวทางสังคม เรายังสามารถทราบได้จากการที่ให้บุคคลประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตัวเอง โดยใช้แบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale บุคคลที่มีการปรับตัวทางสังคมดี มักจะสะท้อนความรู้สึกที่ปลอดภัย มีความเชื่อมั่นในตัวเอง และมีความพึงพอใจในพฤติกรรมที่สังคมยอมรับของตน ย่อมประมาณค่าตัวเองออกมาเป็นคะแนนสูง แต่ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่มีการปรับตัวทางสังคมไม่ดีจะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย มีอาการต่อต้านอย่างเด่นชัด ขาดความพอใจทั้งทางกายและทางสังคม มีความไม่คงที่ทางอารมณ์ ประมาณค่าตัวเองอย่างไม่เป็นที่พึงพอใจ จึงทำให้ได้คะแนนต่ำกว่าปกติ (Gronlund, 1959 : 179; วิมล โรจน์วีระ, 2513 : 9)

การปรับตัวทางสังคมดีขึ้น หมายถึงการที่เด็กหาคะแนนจากการทดสอบต่าง ๆ ได้สูงขึ้นกว่าเดิม คือ

- คะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ (SS) จากผลการทดสอบทางสังคมมิติ
- คะแนนชื่อเสียง (R) จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"
- คะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็กเอง จากแบบทดสอบชนิด

Semantic Differential Scale

สถานภาพทางสังคมมิติ (Sociometric Status) หรือ สถานภาพทางสังคม (Social Status) ของบุคคลก็คือจำนวนคะแนนที่เขาได้รับเลือกจากเพื่อน ๆ ในการทดสอบสังคมมิติ (Gronlund, 1959 : 3) หรือเป็นค่าผลต่างของคะแนนที่ได้รับเลือกกับคะแนนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมด

ชื่อเสียง (Reputations) ของเด็ก คือลักษณะพฤติกรรมทั้งทางดีซึ่งสังคมยอมรับ และทางไม่ดีซึ่งสังคมไม่ยอมรับ ซึ่งเพื่อน ๆ บ่งถึงในการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" คะแนนชื่อเสียงก็คือค่าผลต่างของลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ กับลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับต่อจำนวนนักเรียนทั้งหมด

การประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็ก ก็คือการที่เด็กประเมินค่าตัวเองในคำถามต่าง ๆ ในแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ตามความรู้สึกหรือตามทัศนคติที่เด็กมีต่อตัวเอง

เด็กที่เพื่อนชิงรัง (Rejectees) คือเด็กที่เพื่อน ๆ บ่งในการทดสอบสังคมมิติว่ามีความปรารถนาน้อยที่สุดที่จะนั่งเรียนหรือทำงานใกล้ ๆ ด้วย หรือเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติกำนั้นเอง

ลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ หมายถึงลักษณะพฤติกรรมตามที่ปรากฏในแบบสอบถามการทาย "ใครเอ่ย" ในข้อที่เป็นเลขคี่ คือ 1, 3, 5 เช่น เป็นคนไม่โกรธง่าย มีเพื่อนฝูงมาก เป็นคนแคล่วคล่องว่องไว เป็นต้น ส่วนข้อที่เป็นเลขคู่ คือ 2, 4, 6 ก็ถือว่าเป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น เป็นคนเงิบขริบ ไม่มีเพื่อนฝูงเลย เป็นคนงุ่มง่ามเชื่องช้า เป็นต้น

การศึกษารายกรณี (Case study) เป็นการวิเคราะห์อย่างละเอียดเกี่ยวกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน โดยมุ่งไปในด้านที่เห็นว่าเป็นสาเหตุของความยุ่งยากในการปรับตัว (Strang, 1949 : 206)

การสัมภาษณ์ เป็นสภาพการณ์ที่บุคคล 2 คนหรือมากกว่ามาพบปะกัน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน (Brumbaugh, 1932 : 505 - 512)

การให้คำปรึกษา เป็นแบบของการสัมภาษณ์ ซึ่งผู้ได้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือให้เข้าใจตัวเองอย่างสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เพื่อแก้ไขความยุ่งยากเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมและการปรับตัว (Wolberg, 1954 : 12)

การให้คำปรึกษาเป็นความสัมพันธ์ซึ่งมีจุดมุ่งหมายร่วมกันระหว่างบุคคล 2 คน คนหนึ่งเป็นผู้ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ช่วยอีกคนหนึ่งให้เปลี่ยนแปลงตนเองหรือสภาพสิ่งแวดล้อมของตน (Shostrom and Brammer, 1952 : 1)

การให้คำปรึกษาเป็นศิลปะการช่วยบุคคลให้เข้าใจตัวเอง ให้เข้าใจความสัมพันธ์กับผู้อื่น และให้เข้าใจโลกที่เขาอาศัยอยู่ การให้คำปรึกษาเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้เขาได้เปลี่ยนการรับรู้ (perception) ที่สับสน หรือไม่เหมาะสมในสภาพการณ์ของชีวิต อันจะนำไปสู่การจัดระบบตัวเองได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น และช่วยให้ได้ใช้ชีวิตการเรียนในโรงเรียนได้ดีที่สุด (Strang, 1949 : 15)

3.2.2

เอกสารการศึกษาคนก้าวที่เกี้ยวข้อง และเบื้องหลังข้อสมมุติฐาน

- 4 ✓ บุคคลซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมหรือเป็นที่ชิงชังของกลุ่มเพื่อน เนื่องมาจากเด็กพวกนี้ขาดความสามารถในทางสังคม ไม่มีความสนใจในทางสังคม กลัวการขัดขวางจากบุคคลอื่น ๆ ในกลุ่ม (Musubel, 1954 : 373) ใช้วิธีการโง่ ๆ ในการเข้ากับผู้อื่น มีความผิดแปลกไปจากแบบแผนอันเป็นที่ยอมรับในเรื่องการแต่งกาย หรือการแสดงออกให้เป็นที่ปรากฏ เพื่อน ๆ ไม่สนใจเพราะเขาไม่เหมาะสมกับกลุ่ม และไม่ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนของกลุ่ม (Verville, 1968 : 349) พวกเขาอาจปรับตัวกับสภาพการณ์ภายนอกด้วยการปลูกฝังทัศนคติแบบ "อู้งานเปรี๊ยะ" โดยสร้างทำเป็นว่าเขาเองเป็นผู้ชิงชังกลุ่ม กลุ่มไม่เป็นที่น่าสนใจของเขา และเขาเต็มใจที่จะอยู่โดดเดี่ยว

อันเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดี (Ausubel, 1954 : 373) ซึ่งยิ่งทำให้เพื่อน ๆ มีความรู้สึกว่าเขาไม่ได้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญหรือจำเป็นของกลุ่ม เพื่อน ๆ มักหัวเราะล้อเลียนหรือตราหน้าเขาว่าเป็นคนแปลก ๆ หรืออื่น ๆ บางครั้งเพื่อน ๆ ทำเป็นสนใจ แสร้งถามเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวหรือย้ายต่าง ๆ นานา การแยกตัวจากเพื่อนฝูงนาน ๆ ยิ่งทำให้ขาดความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน ๆ ไป (Verville, 1968 : 349 - 350)

△ พวกที่ถูกสังคมชิงชัง มักมีสภาพทางร่างกายไม่เป็นที่ดึงดูดใจ เด็กผู้ชายอาจมีร่างกายสูงผอม หรืออ้วน อ่อนแอและงุ่มง่าม เด็กผู้หญิงอาจอ้วนหรือสูงไม่เป็นปกติธรรมดา ไม่เรียบร้อย และสวมใส่เสื้อผ้าไม่มีรูปทรง สภาพทางร่างกายที่แปลกของพวกนี้มักไม่เป็นแบบหรือตัวแทนของเพศเดียวกัน เด็กผู้ชายอาจจะแสดงความเป็นผู้ชาย โดยการพูดจาหยามคายกับครูหรือเพื่อนหรือทำร้ายคนอื่น มักเรียกร้องความสนใจโดยชวนเพื่อนมอ ๆ หรือร้องเพลงกับตัวเอง เด็กผู้หญิงอาจทำเป็นพอใจในตัวเองกว่าที่เป็นอยู่ พยายามเสแสร้งแต่งเติมให้เกินความเป็นจริง ทำเป็นอายเด็กผู้ชาย ทำวางตัวเป็นผู้มีอำนาจของโรงเรียน หรือมักจะทำเป็นเดินเล่นดูเล่นตา พูดคนเดียว หรือตอบสนองคำทักทายซึ่งไม่ค่อยจะได้รับนักด้วยถ้อยคำสั้น ๆ (Verville, 1968 . 349 - 350)

△ เด็กที่คิดว่าตนเองไม่เป็นที่ต้องการของสังคม เป็นพวกที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว หรือไม่คบหาสมาคมกับผู้อื่น ที่เรียกว่า Schizoid มีความว้าวุ่นใจ (Heilburn, 1963 . 34 , 187 - 194) และมีความรู้สึกไวต่อสิ่งที่เกิดขึ้นว่าเป็นสิ่งที่มาคุกคามหรือชิงชังตน เนื่องจากพวกนี้แยกตัวจากเพื่อน และพร้อมที่จะแปลความหมายที่ผิด ๆ อยู่เสมอ จึงอาจทำให้เกิดทัศนคติที่หลงผิด (delusional attitudes) การที่จะแปลความหมายเหตุการณ์ได้ถูกต้อง ตามปกติบุคคลจะสามารถเปลี่ยนแนวคิดของเขาได้ ถึงแม้จะอยู่ภายใต้ความกดดัน แต่ผู้มีทัศนคติหลงผิดจะไม่สามารถที่จะเปลี่ยนได้ ถ้าเขาอยู่ภายใต้ความต้องการหรือความวิตกกังวลมากมาย ความหลงผิดที่เกิดขึ้นอาจกลายเป็นความผิดปกติทางสมองที่เรียกว่า Paranoid Disorders เด็กวัยรุ่นอาจมีความรู้สึกกว่าคนอื่น ๆ ไม่เพียงแต่จะคอยต่อคานเขา แต่วางแผนที่จะคอยทำร้ายเขาด้วย และเนื่องจากไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเพื่อน ๆ จึงไม่สามารถประเมินค่าเพื่อน ๆ ด้วยความเป็นธรรมได้ และนานเข้าก็ยังมีความเชื่อมั่นในทางผิด ๆ เช่นนั้น (Cameron, 1947 : Chap. 14) เมื่อเด็กวัยรุ่นให้เหตุผลตามความเชื่อของเขาว่า คนอื่นต้องการที่จะทำอันตรายหรือก่อกวนเขา ความหลงผิดเกี่ยวกับการก่อกรรมทำเข็ญ (delusion of persecution) อาจนำไปสู่ความหลงผิดว่าคนอื่นยิ่งใหญ่

(delusion of grandeur) (ดู ชุมสาย, 2508 : 381 - 382) เขาเห็นว่าคนอื่นอิจฉาในสติปัญญาและพลังความสามารถของเขา และเขาจะวางแผนสร้างระบบอย่างรัดกุมในความล้มเหลวที่จะสร้างให้เขาเป็นผู้ช่วยเหลือประเทศชาติ เผ่าพันธุ์ และศาสนาของเขา ด้วยความเชื่อในความสามารถและพลังของเขา ความเด่นของเขา จึงต้องการให้ผู้อื่นยกย่อง ให้ความเชื่อมั่นและความสนใจในความวิเศษของเขาด้วย การกระทำที่ต้องการแสดงความเด่นหรือทำลายศัตรูในความรู้สึกของเขากลายเป็นการโจมตีหรือทำร้ายผู้อื่นไป (Verville, 1968 : 350)

จากลักษณะพฤติกรรมและธรรมชาติของเด็กที่เพื่อนชิงชิงดังกล่าไปแล้ว ผู้ศึกษามีความสนใจใคร่จะทำการศึกษาค้นคว้าเด็กเหล่านั้น แล้วลองให้ความช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาหารือ ดูว่าจะได้ผลเป็นประการใดบ้างเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของเด็กเหล่านั้น แต่ก่อนที่จะทำการศึกษาก็ต้องคัดเลือกเด็กโดยการทดสอบทางสังคมมิติ เพราะเทคนิคทางสังคมมิตินี้ใช้สำหรับศึกษาสถานภาพทางสังคมของเด็ก เป็นเครื่องมือสำหรับวัดความมีวุฒิภาวะทางสังคมที่มีความถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางที่สุด (Dorothy Rogers, 1962 : 367 - 368; Gronlund, 1959 : 166 - 167)

โมรีโน (Moreno, 1943) ได้เป็นผู้ใช้วิธีการทดสอบทางสังคมมิติเป็นคนแรก สำหรับประเมินค่าว่านักเรียนคนไหนเป็นที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับของเพื่อน ๆ (Gronlund, 1959 : 1)

✓ แผนภาพทางสังคมมิติ (Sociogram) ซึ่งให้เราเห็นว่าเด็กคนไหนแยกตัวอยู่เฉยๆ (Isolated) หรือไม่ได้รับเลือกให้เข้ากลุ่ม (Rejected) (Jennings, 1954 : 34) ช่วยชี้ให้เห็นนักเรียนซึ่งกำลังประสบปัญหาอย่างมากในการปรับตัวทางสังคม และเป็นการง่ายที่จะเข้าใจสาเหตุของพฤติกรรมของนักเรียนที่เพื่อน ๆ ชิงชิง (Gronlund, 1959 : 13, 18)

✓ นักเรียนที่ไม่ได้รับเลือกเลย หรือที่เพื่อนไม่ยอมรับ หรือที่เพื่อนชิงชิง มักจะถือเสมือนกับผู้นั้นเป็นคนที่มีการปรับตัวผิดปกติ (Gronlund, 1959 : 24) องค์ประกอบแห่งการยอมรับในทางสังคมโดยทั่วไปจะแทนด้วยการเลือกในทางสังคมมิติ คะแนนที่ได้รับเลือกก็คือสถานภาพทางสังคมของบุคคล ซึ่งถือเป็นเครื่องประเมินค่าการปรับตัวของเขาด้วย (Gronlund, 1959 : 3, 122, 137)

เกี่ยวกับลักษณะพฤติกรรมซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมของพวกวัยรุ่นที่เพื่อนชิงชิงนี้ ออซูเบล (Ausubel, 1954 : 373 - 374) ได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. ลักษณะเกี่ยวกับความหึงหวงอย่างน่ารังเกียจ มีความสนใจอยู่แต่เฉพาะตัวเอง มีความก้าวร้าวเพื่อเรียกร้องความสนใจและการยอมรับจากเพื่อน ๆ ชอบข่มขู่รังแกเพื่อน ชอบแสดงตน ชอบแทรกแซง ชอบบั่นทอนใจ วิจารณ์ด้วยอารมณ์ โกรธง่าย พฤติกรรมอันไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมของพวกเขา ยิ่งทำให้เพื่อน ๆ เพิ่มความชิงชังยิ่งขึ้น (Northway, 1944 : 10 - 25; Gronlund, 1959 : 289 - 290)

✓ 2. เด็กที่ประสบความล้มเหลวที่จะเรียนรู้วิธีการให้และการรับ (give - and - take) ในการเล่นหรือทำงานกับกลุ่มเพื่อน ล้มเหลวในการพัฒนาทักษะในทางสังคม มีประวัติการสังคมแบบถูกข่มขู่มากรับการปกป้องมากรวมเกินไปหรือเป็นเด็กที่พ่อแม่ชิงชัง ฟังฟังผู้อื่นมากรวมเกินไป มีความกลัวและขาดความมั่นใจที่จะสร้างความสัมพันธ์อันน่าพึงพอใจทางสังคม (Bonney, 1943 : 449 - 472; Khulen and Lee, 1943 : 321 - 340; Northway, 1944 : 10 - 25, Gronlund, 1959 : 12, 289)

3. พวกนี้มีลักษณะบุคลิกภาพที่เพื่อนไม่ยอมรับอย่างรุนแรง อันเนื่องมาจากการแสดงออกมากเกินไป แต่ทว่าไร้สมรรถภาพในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่มหรือเหตุการณ์อื่น ๆ ของกลุ่ม และยังมีลักษณะอื่น ๆ เช่น ความขลาดกลัว ความอาย มีพฤติกรรมแบบหลีกเลี่ยงตัวออกจากสังคม แสดงความไม่สนใจในทางสังคมและความหอคอยล้าออกมาอย่างเห็นได้ชัด (Northway, 1944 : 10 - 25; Khulen, 1947 : 122 - 132)

ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนชิงชังเหล่านี้ ยังสามารถวัดได้ให้ทราบได้จากการรับรู้ของเพื่อน ๆ โดยใช้แบบสอบถามการทาย "ใครเอ่ย" ซึ่งถือว่าเป็นการวัดชื่อเสียงของนักเรียนในระหว่างเพื่อนฝูงได้ (Gronlund, 1959 : 278 - 279)

การวัดชื่อเสียงของนักเรียนในระหว่างเพื่อนฝูง เป็นการประเมินค่าการปรับตัวทางสังคมของบุคคลได้วิธีหนึ่ง บุคคลซึ่งเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ มาก มักเป็นคนที่เพื่อน ๆ เห็นว่าน่านิยมยินดีว่าเรีง เป็นกันเอง มีแนวโน้มแห่งความเอาใจใส่ในการสร้างสรรค์ทางสังคม ในทางตรงกันข้ามนักเรียนซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ จะถูกเพื่อน ๆ มองข้ามหรือเป็นที่รับรู้ของเพื่อน ๆ ว่า มีลักษณะซึ่งไม่เป็นที่น่านิยมยินดี และมีแนวโน้มที่ไม่เอาใจใส่สนใจในทางสังคม (Gronlund, 1959 : 28 - 29)

เทคนิค "ใครเอ่ย" ("Guess Who" Technique) นี้ แทนสมาชิกของกลุ่มด้วยจำนวนข้อความบรรยายลักษณะพฤติกรรมทั้งทางดีและทางไม่ดี และขอให้แต่ละคนชี้ว่าสมาชิกในกลุ่มคนใดบ้างที่มีลักษณะตรงกับข้อความแต่ละข้อ ข้อความบรรยายพฤติกรรมก็มี เช่น เกี่ยวกับความเป็นกันเอง ความร่าเริง ความเป็นนักกีฬา ความกระตือรือร้น การให้คะแนนจำนวนครั้งที่นักเรียนถูกกล่าวถึงในพฤติกรรมต่าง ๆ ข้อความที่เป็นทางบวกก็หมายถึงลักษณะอันเป็นที่ต้องการของสังคม และข้อความที่เป็นทางลบก็ชี้ให้เห็นลักษณะอันไม่เป็นที่ต้องการของสังคม

บุญยิ่ง เจริญยิ่ง ได้ศึกษาลักษณะของเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมต่าง ๆ กัน โดยใช้เทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ("Guess Who" Technique) กับนักเรียนระดับชั้น ป. 1 ของโรงเรียนในต่างจังหวัด จำนวน 113 คน ปรากฏว่าเด็กที่มีฐานะทางสังคมสูงมักจะแต่งกายสะอาด แลว่คล่องว่องไว และเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด ส่วนพวกที่มีฐานะทางสังคมต่ำ มีลักษณะในทางตรงกันข้าม (วิมลโรจน์วีระ, 2513 : 17)

จากลักษณะพฤติกรรมอันไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมของเด็กที่เพื่อนชิงชัง และผลการศึกษากังกล่าวแล้ว จึงพอจะตั้งเป็นข้อสมมุติฐานสำหรับการศึกษากันว่าครั้งนี้ได้ข้อหนึ่งว่า 'เด็กที่เพื่อนชิงชังย่อมมีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่ยอมรับ เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" (สมมุติฐานข้อ 1)

หลักฐานเกี่ยวกับการปรับตัวส่วนบุคคลมักจะได้จากตัวนักเรียนเองบ่อย ๆ ด้วยวิธีการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการปรับตัว การให้ตอบปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวและการประมาณค่าตนเอง ถึงแม้ว่าวิธีการรายงานเกี่ยวกับตนเองจะมีข้อจำกัดมากมายในการวัดการปรับตัวส่วนบุคคล แต่ก็ยังสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเอง และมีปัญหาที่เขาประสบอยู่อย่างไร ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างผลทางสังคมมิติและผลการให้นักเรียนรายงานเกี่ยวกับตัวเอง จะชี้ให้เห็นว่านักเรียนมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวเองอย่างไร และจะได้เปรียบเทียบกับความรู้สึกของคนอื่น ๆ ที่มีต่อตน (Gronlund, 1959 : 178)

นักเรียนที่เพื่อนชิงชังหรือมีสถานภาพทางสังคมต่ำ จะมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย มีอาการต่อต้านอย่างเด่นชัด ขาดความพอเหมาะพอดีทั้งทางกายและทางสังคม แสดงให้เห็นความไม่คงที่ทางอารมณ์ เปรียบเทียบตัวเองอย่างไม่เป็นที่พึงพอใจกับผู้อื่น และแสดงให้เห็นการขาดทักษะในทาง

สังคม จึงมักประมาณค่าตัวเองต่ำกว่าปกติ และจะเห็นได้ชัดเมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนเหล่านี้กับเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมสูง (Gronlund, 1959 : 179)

กุเลน และ เบรทซ์ (Khulen and Bretsch, 1947 : 122 - 132) ได้ให้นักเรียนชั้นปีที่ 9 (ม.ศ.2) ตอบแบบสอบถามของ Mooney Problem Check List พบว่านักเรียนที่มีสถานภาพทางสังคมมีค่าตอบปัญหาส่วนตัวในระดับที่ทำให้เกิดความลำบากใจ "บ่อย ๆ" (ซึ่งทำให้ได้คะแนนต่ำ) มากกว่านักเรียนที่มีสถานภาพทางสังคมมีสูง

กรอสแมน และ ไรท์เตอร์ (Grossman and Wrighter, 1948 : 346 - 355) รายงานว่า นักเรียนชั้น ป. 6 ที่ได้รับคะแนนเลือกสูงจากการทดสอบสังคมมีที มีคะแนนการปรับตัวสูงกว่านักเรียนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธการเลือกอย่างมีนัยสำคัญเมื่อทดสอบด้วย California Test of Personality

วิลม โรจน์วีระ (วิลม โรจน์วีระ, 2513 : 19, 96) ได้ใช้แบบทดสอบ Semantic Differential Scale ให้นักเรียนที่มีสถานภาพทางสังคมมีค่าต่าง ๆ กันประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ปรากฏว่าเด็กในกลุ่มที่มีฐานะทางสังคมมีสูงมีแนวโน้มที่จะปรับตัวได้ดีกว่า (ทำคะแนนในแบบทดสอบได้สูงกว่า) กลุ่มทางสังคมมีต่ำ

จึงเป็นเรื่องน่าทึ่งกว่าถ้าได้นำแบบทดสอบ Semantic Differential Scale ของ วิลม โรจน์วีระ มาให้เด็กที่เพื่อนซิงซึ่งมีสถานภาพทางสังคมมีค่า ได้ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตน ก็น่าจะได้คะแนนการปรับตัวต่ำกว่าเกณฑ์ปกติของเด็กระดับเดียวกัน และขอตั้งสมมุติฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ข้อหนึ่งว่า

"เด็กที่เพื่อนซิงซึ่งน่าจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมต่ำกว่าปกติ เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบ Semantic Differential Scale" (สมมุติฐานข้อ 2)

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้รวบรวมข้อมูลความรู้เกี่ยวกับเด็กจากแหล่งต่าง ๆ เช่น บันทึกในระเบียบสะสม ซึ่งมีระเบียบผลการเรียน ระเบียบสุขภาพ บันทึกความเห็นของครูประจำชั้น บันทึกประวัติส่วนตัว บันทึกจากการสัมภาษณ์และการให้คำปรึกษา บันทึกจากการสังเกต การสัมภาษณ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ข้อมูลจากการทดสอบความสนใจ การทดสอบสังคมมีที การทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ตลอดจนการประเมินค่าการปรับตัวทางสังคมจากข้อทดสอบ Semantic Differential Scale แล้วนำข้อมูล

เหล่านี้มาวิเคราะห์ แปลความหมายแล้วทำการวินิจฉัยเพื่อการปฏิบัติช่วยเหลือ (Jones, 1951 : 229 - 231; Morrison, 1926 : 618 - 639)

สำหรับการปฏิบัติรักษาหรือการให้ความช่วยเหลือนั้น บอนนี่ (Bonney, 1943 : 251 - 254) เนคเคลสกี (Nedelsky, 1952 : 325 - 334) โอลสัน (Olson, 1946 : 317 - 325) โรเบิร์ตส์ (Roberts, 1952 : 183 - 188) และ กรอนลันด์ (Gronlund, 1959 : 279 - 288) ได้แนะนำวิธีการหลายอย่าง เป็นต้นว่า การจัดวางตัวเด็กให้ได้อยู่ตามผลของการทดสอบสังคมมิติ การสร้างบรรยากาศและทัศนคติแห่งการยอมรับต่อเด็กเหล่านั้น การให้เด็กได้เข้าร่วมในกิจกรรมบางอย่างอันเป็นที่สนใจของเพื่อน ๆ การปรับปรุงค่านิยมของกลุ่มให้ยอมรับในความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่าง ๆ การขอความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้ปกครอง จากชุมชน ตลอดจนการให้นักเรียนได้รับคำปรึกษาหารือ

การช่วยเหลือส่วนใหญ่ในการศึกษาครั้งนี้ ใช้วิธีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่ง กอกซ์ (Cox, 1953 : 354 - 356) และ คาวีส์ (Davis, 1948 : 219 - 223) เห็นว่าจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจปัญหาส่วนตัวเกี่ยวกับการปรับตัว ซึ่งรบกวนความสามารถของเขาในการที่จะเกี่ยวข้องอย่างมีประสิทธิภาพกับผู้อื่น

คาร์ไมเกิล (Carmichael, 1942 : v - vi) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาช่วยให้นักบุคลิกเข้าใจตนเอง เข้าใจปัญหา ช่วยให้เราสามารถปรับปรุงพฤติกรรม และสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเขาได้

จากการศึกษาของ วิลเลียมสัน และ บอร์ดิน (Williamson and Bordin, 1933 - 1936) พบว่า การให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียนมีการปรับตัวดีขึ้น และมีผลการเรียนดีขึ้น

การศึกษา ของ ภรณี ธรรมาภรณ์พิลาศ (ภรณี ธรรมาภรณ์พิลาศ, 2513 : 156 หน้า) เพื่อทราบสาเหตุการหนีเรียนของเด็ก ม.ศ. ต้น จำนวน 5 คน โดยใช้วิธีการศึกษาเป็นรายกรณี และให้ความช่วยเหลือด้วยการให้คำปรึกษาหารือ ปรากฏว่าหลังจากให้คำปรึกษาคนละประมาณ 8 ครั้งแล้ว ทำให้เด็กเข้าใจดีขึ้นว่าการหนีเรียนเป็นสิ่งไม่ดี แต่มีนักเรียน 3 คน ที่สามารถปรับตัวได้ดีขึ้น ส่วนอีก 2 คน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิม

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาของภรณี ก็แสดงให้เห็นแนวโน้มของการปรับตัวดีขึ้นภายหลังจาก

การศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษาหารือ และถ้าหากว่าได้ใช้ข้อทดสอบต่าง ๆ เช่น ข้อทดสอบสังคมมิติ ข้อทดสอบการทลาย "ไกรเอ่ย" และข้อทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวของเด็กเองแบบ Semantic Differential Scale ในการวัดผลของการศึกษาและการให้คำปรึกษา โดยเปรียบเทียบผลการทดสอบทั้งก่อนและหลังการศึกษาและการให้คำปรึกษา ก็จะทำให้ทราบผลการเปลี่ยนแปลงชัดเจนยิ่งขึ้น

ได้มีการศึกษาอื่น ๆ อีกที่ชี้ให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแก่เด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติต่ำ ช่วยให้เด็กเหล่านั้นมีคะแนนสถานภาพทางสังคมสูงขึ้น

เบวินส์ (Bevins, 1970 : 5277) ได้เปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาที่มีต่อการปรับตัวทางสังคมของเด็กชั้นปีที่ 5, 6 จำนวน 24 คน โดยใช้เครื่องมือในการทดสอบ 3 อย่าง คือ Sociogram, "Guess Who" Questionnaire และ Social Distance Scale ทั้งก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลปรากฏว่า เด็กที่ได้รับคำปรึกษาทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้น ต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมีที่สูงขึ้นกว่าเดิม

กอลฟิลด์ (Caulfield, 1970 : 1813 - 1814) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาที่มีต่อการปรับตัวของเด็กชั้นปีที่ 5 ที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ โดยใช้ข้อทดสอบทางสังคมมิติและ California Test of Personality ทั้งก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองได้รับอิทธิพลของการให้คำปรึกษาไปในทางที่ดีขึ้นในการปรับตัวทางสังคม มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมีที่สูงขึ้น แต่ไม่แตกต่างไปจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

โมทส์ (Moates, 1970 : 3795 - 3796) ได้เปรียบเทียบคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติของเด็กในไกรในระดับชั้น ม.ศ. ต้น ที่มีสถานภาพทางสังคมมิติต่ำทั้งก่อนและหลังการให้คำปรึกษา ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติที่ดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

จากการศึกษาเหล่านี้ จึงพอจะตั้งเป็นข้อสมมุติฐานสำหรับการศึกษาคั้งนี้ได้อีกข้อหนึ่งว่า

"ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษาหารือ จะทำให้คะแนนสถานภาพทางสังคมมิติของเด็กที่เพื่อนชิงชิงสูงขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา" (สมมุติฐานข้อ 3)

เนื่องจากผลทางสังคมมีปรากฏใกล้เคียงกับผลการทดสอบการทาย "โกรเอย" (Gronlund, 1959 : 28 - 29) และจากผลการศึกษาของ เบวินส์ (Bevins, 1970 : 5277) และคนอื่น ๆ ดังกล่าวแล้วว่า การให้คำปรึกษาจะมีผลทำให้การปรับตัวทางสังคมของเด็กดีขึ้นเมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "โกรเอย" นั่นคือ เพื่อน ๆ รับรู้ว่เด็กที่เพื่อนซึ่งยังมีการปรับปรุงตัวดีขึ้น จึงพอจะตั้งเป็นข้อสมมุติฐานได้อีกข้อหนึ่งว่า

"ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะทำให้ชื่อเสียง (reputations) ของเด็กที่เพื่อน ๆ ซึ่งยังดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "โกรเอย" ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา"
(สมมุติฐานข้อ 4)

ไทเลอร์ (Tyler, 1961 : 235 - 277) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น หลังจากการให้คำปรึกษาสามารถวัดได้ด้วยการให้บุคคลรายงานด้วยตัวเอง (self-reports) มากกว่าใช้วิธีการอื่น ๆ และการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่อันเกิดจากการให้คำปรึกษาแบบยึดถือผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง (client-centered) ก็คือ ความคิดเข้าใจเกี่ยวกับตัวเอง (self-concepts) จึงทำให้มีทัศนคติเกี่ยวกับตัวเอง (self-attitude) และประมาณค่าพฤติกรรมของตนดีขึ้นกว่าเดิม (Broedel, Olsen and Proff, 1960 ; Tyler, 1961 : 279)

จากการศึกษาของ เบวินส์ (Bevins, 1970 : 5277) คอลฟิลด์ (Caulfield, 1970 : 1813 - 1814) ว่าผลของการให้คำปรึกษาทำให้นักเรียนประมาณค่าการปรับตัวของตนได้สูงขึ้นกว่าเดิม

นอกจากนี้ มัวร์ และ ปอปแฮม (Moore and Popham, 1960) ได้เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาที่มีต่อการปรับตัว ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนการปรับตัวสูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมเมื่อทดสอบด้วย Borrow Inventory of Academic Adjustment

อัลดริค (Aldrich, 1942 : 209 - 216; 1949 : 258 - 264) ได้เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษากับนักเรียนที่มีสถานภาพทางสังคมต่ำ ปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนก้าวหน้ากว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งคะแนนในแบบสำรวจและคะแนนการประเมินค่าการปรับตัว

จากการศึกษาเหล่านี้ จึงตั้งเป็นข้อสมมุติฐานในการศึกษารั้งนี้ได้อีกข้อหนึ่งว่า

"ผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งยังทำคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิมเมื่อทดสอบด้วย Semantic Differential Scale"

ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา" (สมมุติฐานข้อ 5)

สรุปข้อสมมุติฐาน

จากเบื้องหลังข้อสมมุติฐานดังกล่าวแล้ว จึงตั้งเป็นข้อสมมุติฐานในการศึกษาคำนี้ดังนี้

1. เด็กที่เพื่อนชิงชังน่าจะมีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"
2. เด็กที่เพื่อนชิงชังน่าจะมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมต่ำกว่าปกติ เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale
3. ผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชังมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา
4. ผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชังมีชื่อเสียง (reputations) ดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา
5. ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชังทำคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิม เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษา

บทที่ 2

วิธีดำเนินการ

กรณี (Cases) ที่ใช้ในการศึกษา

1. กลุ่มเด็กที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. 2 โรงเรียนมัธยมศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร จำนวน 12 คน จาก 3 ห้อง ห้องละ 4 คน คือ

ม.ศ. 2/5 จำนวน 4 คน

ม.ศ. 2/6 จำนวน 4 คน

ม.ศ. 2/7 จำนวน 4 คน

รวมทั้งหมดมีจำนวน 12 คน

2. การคัดเลือกกลุ่มกรณีมาทำการศึกษา ใช้วิธีการทดสอบสังคมมิติกับเด็กทั้ง 3 ห้อง แล้ว
เลือกเด็กที่ได้คะแนนความชิงช้ามากที่สุด หรือคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติต่ำสุดมาห้องละ 4 คน ไว้
ทำการศึกษา รวมทั้งหกเป็น 12 คน

3. แบ่งกลุ่มกรณีออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน โดยแบ่งเป็นห้องละ 2 กลุ่ม
วิธีสุ่ม

กลุ่มทดลอง 6 คน ทำการศึกษาเป็นรายกรณี และให้คำปรึกษาหารือตลอดระยะเวลา

1 ภาคเรียน

กลุ่มควบคุม 6 คน ไม่ทำการศึกษาลึกลงและไม่ให้คำปรึกษาหารือตลอดระยะเวลา

1 ภาคเรียน (ได้ขอร้องให้ผู้เกี่ยวข้องไม่เรียกเด็กเหล่านี้มาให้คำปรึกษาใด ๆ ในภาคเรียนนี้)

4. รายชื่อกรณีทั้ง 12 คน (ชื่อสมมติ) ดังปรากฏในตาราง 1 ในหน้าถัดไป

ตาราง 1 แสดงรายชื่อ ชั้น ของกลุ่มกรณีทั้ง 2 กลุ่ม

เลขที่	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม	ชั้น	หมายเหตุ
1.	นาย "ไพรัช"	เด็กชาย "โกเมน"	ม.ศ. 2/5	ค.ช. โกเมน
2.	เด็กชาย "สมพงษ์"	เด็กชาย "สมใจ"	ม.ศ. 2/5	ลาออกจาก ร.ร.
3.	เด็กหญิง "รำไพ"	เด็กหญิง "ละเมียด"	ม.ศ. 2/6	เสียชีวิต
4.	เด็กชาย "ณัฏ"	เด็กหญิง "เรวดี"	ม.ศ. 2/6	
5.	เด็กหญิง "กัญญา"	เด็กหญิง "นิภา"	ม.ศ. 2/7	
6.	นาย "ธรรมบุญ"	เด็กชาย "วิชัย"	บ.ศ. 2/7	

5. เหตุที่เลือกกรณีในโรงเรียนนี้มาทำการศึกษา เนื่องจากโรงเรียนอยู่ใกล้สะดวกแก่การศึกษา และโรงเรียนมีบริการให้คำปรึกษาหารืออยู่แล้ว เด็กจึงคุ้นเคยกับวิธีการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา

เครื่องมือและวิธีการที่ใช้

1. แบบทดสอบทางสังคมมิติ (Sociometric Test)

ปรับปรุงมาจากแบบของกรอนลันด์ (Gronlund, 1959) ชนิด 2 สถานการณ์ร่วมกัน คือการนั่งเรียนและการทำงาน โดยให้เลือกทั้ง 2 ทาง คือ ประสงค์นั่งใกล้ใครมากที่สุด และประสงค์นั่งใกล้ใครน้อยที่สุด ทางละ 3 คน ใช้สำหรับคัดเลือกเด็กที่เพื่อนซิงซัง และเปรียบเทียบสถานภาพทางสังคมมิติของเด็กเหล่านั้นทั้งก่อนและหลังทำการศึกษาและการให้คำปรึกษา

ตัวอย่างแบบทดสอบสังคมมิติ

(สถานการณ์) ถ้าสมมุติว่าครูประจำชั้นอนุญาตให้เธอได้เลือกที่นั่งเรียนได้ตามความพอใจ เพื่อเธอจะได้ที่นั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่รักชอบพอกับเธอ และเพื่อจะได้ปรึกษาเรื่องเรียนหรือทำงานร่วมกัน (ทางที่เลือก) เธอมีความปรารถนามากที่สุดที่จะได้นั่งใกล้หรือทำงานด้วยกันกับเพื่อน

ต่อไปนี้เป็น (เขียนชื่อและนามสกุล เพื่อนร่วมห้อง 3 คน ตามลำดับ)

1. 2. 3.

(ทางที่ปฏิเสธ) และเพื่อนต่อไปนี้ เธอมีความปรารถนาอยุ่ที่สุดที่จะนั่งใกล้หรือทำงานร่วมกัน คือ (เขียนชื่อและนามสกุล เพื่อนร่วมห้อง 3 คน เช่นกัน)

1. 2. 3.

2. แบบทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ("Guess Who" Technique)

ปรับปรุงจากแบบของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (2503) มีทั้งหมด 32 ข้อ แต่ละข้อเป็นลักษณะพฤติกรรมในทางที่ดีหรือสังคมยอมรับ (ข้อเลขคี่) และไม่ดีหรือสังคมไม่ยอมรับ (ข้อเลขคู่) สลับกันไป ใช้สำหรับศึกษาชื่อเสียง (reputations) ของเด็กที่เพื่อนชิงชัง และเปรียบเทียบชื่อเสียงของเด็กเหล่านั้นทั้งก่อนและหลังทำการศึกษาและการให้คำปรึกษา

ตัวอย่างแบบทดสอบการทาย "ใครเอ่ย"

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนชื่อเพื่อนของเธอในช่องที่มีลักษณะตรงกับหัวข้อที่จะกล่าวถึงข้างล่างนี้ ให้พยายามเขียนตามความรู้สึกที่แท้จริงของเธอ แต่ละข้อเธอจะใส่ชื่อเพื่อนของเธอกี่คนก็ได้ แต่อย่างน้อยต้องเขียน 1 คน เช่น

ข้อ 3. ใครเป็นคนช่างพูดช่างคุย

ข้อ 4. ใครเป็นคนเจียบขริม แม่คนอื่น ๆ ในชั้นจะพูดกันแทบทั้งห้อง

.....

ข้อ 7. ใครเป็นคนขี้อาย

ข้อ 8. ใครไม่ขี้อายเลย

ข้อ 9. ใครเป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน

ข้อ 10. ใครไม่รื่นเริงเบิกบานเสียเลย

..... เป็นต้น

3. แบบทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม

ใช้แบบ Semantic Differential Scale ของ วิลล โรจันวีระ (2513)
แบบทดสอบนี้ใช้เพื่อให้นักเรียนประมาณค่าตัวเองว่าเป็นอย่างไร มีความพอใจในสภาพความเป็นอยู่ของ
ตนมากน้อยเพียงไร ซึ่งผลที่สุดจะออกมาเป็นคะแนนการปรับตัวทางสังคม

คำถามแต่ละข้อแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนแรก ให้นักเรียนพิจารณาตัวเอง ว่าตัวเองมีความรู้สึกรับตรงกับลักษณะในข้อใด
(ข้อ ก. ข. ค. ง. หรือ จ.) ก็ให้เลืกวางหัวข้อนั้น

ตอนท้ายของทุกข้อจะมีคำถามความรู้สึกลบใจว่าตามที่นักเรียนเลือกวงข้อนั้น ๆ มีความรู้สึกพอใจมากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด แล้วเลือกขีดเส้นใต้ข้อความที่นักเรียนมีความรู้สึกจริง ๆ

แบบทดสอบทั้งหมดแบ่งเป็น 4 หมวด คือ

ก. ลักษณะทางร่างกายที่ส่งผลต่อการปรับตัวทางสังคม (ข้อ 1 - 9) เช่น

(8) ฉันเป็นคนมีรูปร่าง

ก. เตี้ย ข. คอนข้างเตี้ย ค. ปานกลาง
ง. คอนข้างสูง จ. สูง

ฉันพอใจร่างกายของฉันมากที่สุด มาก เจย ๆ น้อย น้อยที่สุด เป็นต้น

ข. ลักษณะทางอารมณ์ที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม (ข้อ 10 – 21) เช่น

(17) ฉันรู้สึกรู้ว่าเป็นคน

ก. มีความสุข ข. ค่อนข้างมีความสุข ค. สุขบ้างกังวลบ้าง
ง. กอนขางกังวล จ. กังวลใจเสมอ

ฉันพอใจตัวของฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เจ็บ ๆ น้อย น้อยที่สุด เป็นต้น

ค. ลักษณะทางสังคมที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม (ข้อ 22 - 52) เช่น

(45) เกี่ยวกับเพื่อนฝูงฉันเป็นคนที่ไม่

ก. มีเพื่อนมากที่สุด ข. มีเพื่อนค่อนข้างมาก
ค. มีเพื่อนพอสมควร ง. มีเพื่อนค่อนข้างน้อย
จ. มีเพื่อนน้อยมาก

ฉันพอใจตัวฉันเกี่ยวกับการมีเพื่อนนี้ มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

ง. สถิติปัญหาและความสามารถทางการเรียนที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม (ข้อ 53 - 60) เช่น (55) เกี่ยวกับการเรียนฉันเป็นคนที

ก. ชยันเรียนมาก ข. ก่อนข้างขยัน ค. ปานกลาง

ง. ก่อนข้างไม่ขยันเรียน จ. ไม่ขยันเรียน

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

4. วิธีการศึกษารายกรณี (The Case Study Method)

หรือวิธีการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล เพื่อให้ทราบสาเหตุของปัญหาและหาทางช่วยเหลือสำหรับการศึกษารังนี้ให้ความช่วยเหลือเด็กด้วยการให้คำปรึกษาหารือเป็นรายบุคคล

การที่จะทราบปัญหาและสาเหตุก็ต้องรวบรวมข้อมูลความจริงจากแหล่งต่าง ๆ เท่าที่จะหาได้ เช่น จากบันทึกและระเบียบต่าง ๆ จากการทดสอบ จากการสัมภาษณ์พูดคุยทั้งกับเด็กและผู้เกี่ยวข้อง จากการสังเกต ฯลฯ เมื่อได้ข้อมูลแล้วก็นำมาวิเคราะห์เพื่อการวินิจฉัยปัญหาแล้วจึงช่วยเหลือ เมื่อช่วยเหลือแล้วก็ต้องติดตามผลและวัดผลในตอนหลัง

5. วิธีการให้คำปรึกษา (Counseling)

ใช้วิธีการให้คำปรึกษากับนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้รับรู้ยอมรับความรู้สึกและทัศนคติของตนตามที่นักเรียนเป็นอยู่ และในที่สุดก็ยอมรับตัวเองตามสภาพความเป็นจริง และมีความเข้าใจตัวเองแจ่มแจ้งขึ้น พร้อมทั้งสามารถหาทางที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนได้

ผู้ศึกษาได้พยายามเลือกใช้วิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ตามความเหมาะสมกับแต่ละรายกรณีเหมาะสมกับสภาพการณ์ในขณะให้คำปรึกษา แต่ก่อนนั้นผู้ศึกษาก็ได้พยายามศึกษาเด็กอย่างกว้าง ๆ จากข้อมูลเท่าที่จะหาได้ภายในโรงเรียน เพื่อที่จะนำมาสัมพันธ์และเข้าใจความหมายในสิ่งที่เด็กพูดหรือแสดงออกมาในขณะทำการปรึกษาได้ดีขึ้น ขั้นแรกก็เป็นการสร้างความสัมพันธ์หรือความเป็นกันเองควบคู่ความจริงใจ เพื่อให้เด็กรู้สึกสบายใจและกล้าแสดงออก แล้วพยายามกระตุ้นให้เด็กได้พูดถึงปัญหาหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เด็กต้องการพูด ผู้ศึกษาก็พยายามรับฟังสัมพันธ์เรื่องราวที่เด็กพูดหรือแสดงออกมา ถ้าเด็กไม่ถนัดพูด ผู้ศึกษาอาจพูดให้เด็กได้เข้าใจจุดมุ่งหมายของการสนทนา บทบาทของผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับ

คำปรึกษา หรือพูดในเรื่องที่เด็กสนใจ หรือนำไปประเด็นที่เด็กพูดถึงไว้ หรือทำเฉยเอาไว้ จะเป็นเรื่องใดก็ตามที่เด็กพูดหรือแสดงออกมา ผู้ศึกษาพึงควยความอดทนและพยายามทำความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนคติของเด็ก พร้อมทั้งช่วยขยายให้ชัดเจนแล้วสะท้อนความรู้สึกเหล่านั้นออกมาเป็นคำพูดโดยสรุปให้นักเรียนได้รับรู้อีกครั้ง ซึ่งจะช่วยให้เด็กเข้าใจความรู้สึกของตนกระจ่างแจ้งขึ้น และมองความรู้สึกของตนใหม่ควยใจ เป็นธรรมยิ่งขึ้น เด็กจะเริ่มรู้สึกผิดชอบชั่วดีขึ้นมาและจะเริ่มแสดงความรู้สึกในทางที่ออกมา ผู้ศึกษาก็ยอมรับ รับรู้ และสะท้อนความรู้สึกของเด็กออกมาให้เด็กได้ฟังอีกครั้งเช่นเคย จนในที่สุดเด็กก็ตระหนัก ยอมรับ และเข้าใจตัวเองตามสภาพที่ตนเป็นอยู่ ความเข้าใจตัวเองทำให้เด็กสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพของสิ่งแวดล้อมหรือสามารถที่จะแก้ปัญหาของตนได้

การดำเนินการ

การทดสอบครั้งแรก กระทำในตอนต้นของภาคเรียน

เมื่อได้เรียนให้อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนมัธยมสาธิต วิทยาลัยอาชีวการศึกษาระธานมิตร ทราบจุดมุ่งหมายและความต้องการที่จะทำการศึกษา และให้คำปรึกษาหารือเด็กที่เพื่อนจึงยัง เป็นที่ตกลงเรียบร้อยแล้วก็ติดต่อกับอาจารย์ประจำชั้น ม.ศ. 2 ทั้ง 3 ห้อง คือ ม.ศ. 2/5 ม.ศ. 2/6 และ ม.ศ. 2/7 และได้เรียนให้ทราบจุดมุ่งหมายและความต้องการโดยตลอด พร้อมทั้งขอความช่วยเหลือในบางประการ เมื่อเป็นที่ตกลงแล้วก็กำหนดวันและเวลาทำการทดสอบครั้งแรกกับนักเรียนทั้ง 3 ห้อง

1. การทดสอบสังเกตปฏิบัติ

ทำการทดสอบที่ละห้อง โดยความช่วยเหลือของอาจารย์ประจำชั้น เมื่อแจกแบบทดสอบทางสังเกตปฏิบัติให้นักเรียนจนครบแล้ว ผู้ศึกษาได้อธิบายให้นักเรียนเข้าใจจุดมุ่งหมายในการทดสอบ

ว่าเพื่อให้นักเรียนได้เลือกนั่งตามที่นักเรียนต้องการจริง ๆ และเพื่อต้องการดูโยงใยความสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนทั้งห้องว่าเป็นอย่างไรบ้าง ผลการทดสอบจะถือเป็นความลับ เพื่อนอื่น ๆ ของนักเรียนจะไม่ทราบชื่อที่นักเรียนเขียนลงไป แต่นักเรียนต้องเขียนชื่อของตนลงไปก่อน พร้อมทั้งแจ้งเพศหญิงหรือชายด้วย เมื่ออธิบายเสร็จก็ให้นักเรียนลงมือทำ ในขณะที่ใครสงสัยก็ให้ถาม ผู้ศึกษาก็อธิบายเพิ่มเติม และเตือนให้นักเรียนพยายามทำความเข้าใจความรู้สึกที่แท้จริงของตน ไม่แอบมองของเพื่อนหรือปรึกษากัน ให้นักเรียนพยายามเขียนชื่อให้ครบอย่างละ 3 คน เมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วก็รวบรวมแบบทดสอบคืน

2. การทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"

กระทำหลังจากเด็กทำการทดสอบสังคมมิติเสร็จแล้วติดต่อกันไปเลย เพราะมีวิธีการคล้าย ๆ กัน แต่เด็กต้องทำนานกว่าเนื่องจากมีจำนวนข้อมากกว่า เมื่อแจกแบบทดสอบให้นักเรียนจนครบแล้วก็บอกจุดมุ่งหมายของการทดสอบนี้ว่าเพื่อที่จะได้ทราบลักษณะของนักเรียนจากเพื่อน ๆ บ้างว่าเป็นอย่างไร และขอให้นักเรียนพยายามเขียนชื่อเพื่อนให้ตรงกับลักษณะพฤติกรรมนั้น ๆ จริง ๆ แต่ละข้อนักเรียนจะเขียนชื่อเพื่อนสักกี่คนก็ได้ แต่อย่างน้อยควรเขียนหนึ่งชื่อ ขอให้ทำด้วยตัวนักเรียนเอง และไม่ควรมองของเพื่อนหรือปรึกษากัน พร้อมทั้งเตือนให้นักเรียนเขียนชื่อ นามสกุล เพศ ชั้นของตนไว้ที่หัวกระดาษด้วย ชื่อเพื่อนที่นักเรียนเขียนมาจะรักษาไว้เป็นความลับ เมื่อเสร็จแล้วก็รวบรวมแบบทดสอบคืน

3. ทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic

Differential Scale

ก่อนการทดสอบด้วยข้อทดสอบนี้ ต้องเลือกเด็กที่เพื่อนซึ่งซึ่งที่จะทำการศึกษา จำนวน 12 คนเสียก่อน โดยดูจากผลการทดสอบสังคมมิติครั้งแรกของแต่ละห้อง แล้วเลือกเด็กที่มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติต่ำที่สุด (เพื่อนซึ่งซึ่งมาก) ห้องละ 4 คน แบ่งเด็กแต่ละห้องออกเป็น 2 กลุ่ม โดยการสุ่ม เด็กทั้งหมด 3 ห้อง ก็ได้ 6 กลุ่ม หรือจัดเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน

เมื่อคัดเลือกเด็กที่เพื่อนซึ่งซึ่งได้ 12 คนแล้ว ก็ในวันและเวลาทดสอบด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale เมื่อถึงกำหนดและเตรียมข้อทดสอบไว้พร้อมแล้ว ก็จัดการ

ทดสอบโดยขอให้เด็กทั้ง 12 คน มารวมทดสอบกันแห่งหนึ่ง เมื่อแจกข้อทดสอบคนละ 1 ชุดแล้ว ก็บอกจุดมุ่งหมายว่านักเรียนจะประมาณค่าตัวเองตามความเป็นจริงในคำถามต่าง ๆ เป็นอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งอธิบายวิธีทำ เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วก็ให้ลงมือทำ พร้อมทั้งเตือนให้นักเรียนทำตามความเป็นจริงและความความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน และเพื่อให้นักเรียนทำด้วยความจริงใจยิ่งขึ้นจึงบอกให้ไม่ต้องเขียนชื่อ แต่เนื่องจากนักเรียนมีจำนวนน้อย คือ 12 คน จึงได้เขียนเลขหมายไว้ก่อนว่าเป็นของใครโดยที่นักเรียนไม่ทันรู้ตัว นักเรียนใช้เวลาทำข้อทดสอบนั้นนานราว 1 ชั่วโมง เพราะแบบทดสอบมีทั้งหมด 60 ข้อ เมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วก็รวบรวมข้อทดสอบคืน

4. ทำการศึกษารายกรณีกับเด็กกลุ่มทดลองทั้ง 6 คน เริ่มลงมือศึกษาตั้งแต่ตอนต้นภาคเรียนจนถึงตอนปลายของภาคเรียน ดำเนินการโดย

4.1 รวบรวมข้อมูลความจริงเกี่ยวกับตัวเด็กจากแหล่งต่าง ๆ คือ

4.1.1 ข้อมูลในบันทึกหรือระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียน เช่น บันทึกประวัติส่วนตัว ระเบียบสะสม ระเบียบการเรียน ระเบียบสุขภาพ ความเห็นของครูประจำชั้นปีต่าง ๆ สมุดรายงานบันทึกจากการสัมภาษณ์เพื่อการให้คำปรึกษาหารือก่อน ๆ ฯลฯ

4.1.2 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พูดคุยกับนักเรียนกับเพื่อน ๆ กับครู-อาจารย์ที่เกี่ยวข้อง และกับผู้ปกครอง

4.1.3 ข้อมูลจากการสังเกตเด็กในสภาพการณ์ต่าง ๆ เช่น ในห้องเรียน กลางสนาม ในเวลาทดสอบและในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ เป็นต้น

4.1.4 ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อการให้คำปรึกษาหารือกับตัวเด็ก

4.1.5 ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบสังคมมิติ การทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ไกรเอ๋ย" และการทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมด้วยแบบทดสอบ Semantic Differential Scale

4.2 วิเคราะห์ แปลความหมาย ข้อมูลที่ได้จากแหล่งต่าง ๆ ในข้อ 4.1 แล้วสรุปเป็น

4.2.1 เรื่องราวส่วนตัว การเรียน และครอบครัว

4.2.2 ลักษณะนิสัยและทัศนคติ

4.2.3 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และปัญหาของนักเรียน

4.2.4 หาทางช่วยเหลือนักเรียน

4.3 การช่วยเหลือส่วนใหญ่ใช้วิธีการให้คำปรึกษาหารือ (Counseling) เป็นราย

บุคคล

4.4 การติดตามผลการศึกษารายกรณี (และการให้คำปรึกษาหารือ) ดำเนินการดังนี้

- 4.4.1 สังเกตนักเรียนเพื่อการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้
- 4.4.2 สัมภาษณ์พูดคุยกับนักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 4.4.3 ดูจากการเปลี่ยนแปลงของผลการทดสอบครั้งหลัง

o

5. การให้คำปรึกษาหารือ (Counseling) กับเด็กที่เพื่อนชิงชิงในกลุ่มทดลองทั้ง 6 คน ก่อนอื่นได้สำรวจชั่วโมงว่างหรือชั่วโมงที่เป็นวิชาไม่ค่อยสำคัญของเด็กทั้ง 6 คน แล้วจัดทำตารางสำหรับนัดเด็กให้มารับคำปรึกษาในห้องแนะแนวของโรงเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะได้รับคำปรึกษาคนละประมาณ 6 - 8 ครั้ง โดยผู้ศึกษาเป็นผู้ให้คำปรึกษาร่วมกับอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ประจำโรงเรียน ซึ่งให้คำปรึกษาเด็กเหล่านี้เป็นพิเศษอีกด้วย

ตาราง 2 กำหนดวันเวลาสำหรับการสัมภาษณ์เด็กแต่ละคนในกลุ่มทดลอง

วัน เวลา	จันทร์	อังคาร	พุธ	พฤหัสบดี	ศุกร์
8.30 - 9.20	"กัญจนา" (2/7)	"สมพงษ์" (2/5)	"ไพรัช" (2/5)	"রাই" (2/6)	"กนก" (2/6)
9.25 - 10.15					
10.30 - 11.20					
12.15 - 13.00					
13.05 - 13.55					
14.00 - 14.50					
15.00 - 15.50					
					"ธรรมบุญ" (2/7)

แต่เมื่อถึงคราวปฏิบัติจริง ๆ บางครั้งเด็กก็ไม่ได้มาตามนัด คือ ดิถีทดสอบเสียบ้าง หรือบางครั้งเด็กไม่ได้มาโรงเรียน บางครั้งตัวผู้ศึกษาเองขัดข้องเสียบ้าง ดังนั้นการให้คำปรึกษาสำหรับบางคนอาจจะยังน้อยครั้งไป แต่อย่างไรก็ตามเด็กเหล่านี้ยังได้รับคำปรึกษาเป็นพิเศษจากอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษาประจำโรงเรียนดังกล่าวแล้ว

การให้คำปรึกษาแก่นาย "ไพรัช"

เด็กได้รับคำปรึกษากับผู้ศึกษา 5 ครั้ง (และยังได้รับคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนอีก 2 ครั้ง) สำหรับการปรึกษากับผู้ศึกษา

ครั้งแรก	เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2514	เวลา 14.00 – 14.30 น.
ครั้งที่ 2	เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2514	เวลา 11.40 – 11.55 น.
ครั้งที่ 3	เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2514	เวลา 12.00 – 12.15 น.
ครั้งที่ 4	เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2514	เวลา 12.25 – 13.00 น.
ครั้งที่ 5	เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2514	เวลา 11.45 – 12.15 น.

สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับการพูดคุยก็ได้สรุปกล่าวตามที่อ้างถึงไว้ตอนต้น ๆ แล้ว ในตอนนี้จะขอสรุปกล่าวเกี่ยวกับปัญหาที่ได้ปรึกษาหารือกันไปแล้วอีกครั้งหนึ่ง

- ปัญหาการเรียน เด็กชอบแกล้งและไม่เชื่อฟังครูที่ทำให้ตนไม่พอใจ
- ปัญหาการไฉนยาว เด็กต้องการไฉนยาวเหมือนผู้หญิง เพราะเห็นว่าการไฉนไม่เกี่ยวกับการเรียน โรงเรียนไม่น่าห้าม การที่โรงเรียนบังคับให้เด็กตัดผมสั้น เด็กมีความลำบากใจและเจ็บปวดเป็นที่สุด
- ปัญหาเรื่องผู้หญิง เด็กพูดเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงเป็นส่วนใหญ่ ต้องการรักผู้หญิงเล่น ๆ เพื่อจะชวนไปไหน ๆ ด้วยกัน แต่ผู้หญิงก็ไม่มีใครสนใจเขาเพราะเขาเป็นคนไม่สุภาพเรียบร้อย พูดจาหยาบคาย และทำหะสิ่งกึ่งตึงต่อนานผู้หญิง
- ปัญหาส่วนตัว เป็นคนไม่สุภาพ ขาดความอดทนและใจร้อน และทำให้พ่อแม่ผู้ปกครองต้องพลอยผิดหวัง

เนื่องจากเด็กเป็นคนพูดคุยเก่ง การสนทนาจึงปล่อยให้เด็กเป็นผู้นำทางเป็นส่วนใหญ่ ผู้ศึกษาปล่อยให้เด็กได้พูดอย่างเสรีและได้ใช้เทคนิคต่าง ๆ ผสมผสานกันไปตามความเหมาะสม เช่น การรับฟัง ยอมรับ ขยายและสะท้อนความรู้สึก ประกอบกับการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก ทำให้เด็กมีความเข้าใจตัวเองดีขึ้น และคิดหาทางปรับปรุงตัวเองให้ดีกว่าเดิมในทุก ๆ ทาง

การให้คำปรึกษาแก่ ด.ช. "สมพงษ์"

เด็กมารับคำปรึกษากับผู้ศึกษา 4 ครั้ง นอกนั้นเด็กยังได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาประจำโรงเรียนเป็นพิเศษอีก 2 ครั้ง

การให้คำปรึกษาครั้งแรก วันที่ 8 มกราคม 2514 เวลา 13.00 – 15.00 น.

ครั้งที่ 2 วันที่ 19 มกราคม 2514 เวลา 12.15 – 13.00 น.
 ครั้งที่ 3 วันที่ 20 มกราคม 2514 เวลา 15.00 – 15.15 น.
 ครั้งที่ 4 วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 12.15 – 13.00 น.

เรื่องส่วนใหญ่ที่ได้พูดคุยก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียน เรื่องโรงพิมพ์ ที่บ้านของเด็กและเรื่องครูในโรงเรียน เด็กไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องอื่น ๆ นอกจากเรื่องการเรียน และไม่ค่อยลงรอยกับนักเรียนหญิงในห้อง

ในตอนแรก ๆ ของการสัมภาษณ์เด็กไม่ค่อยพูดนัก ถามคำจึงจะตอบสักคำ ได้พยายามสร้างความสัมพันธ์ด้วยการพูดคุยเรื่องต่าง ๆ ที่คิดว่าเด็กสนใจ ผู้ศึกษาก็พยายามสนใจและตั้งใจฟังเรื่องที่เด็กพูดคุยออกมา ต่อมาเด็กก็ค่อย ๆ มีความรู้สึกเป็นกันเอง และเริ่มคุยเรื่องไม่ถูกกับครู เรื่องกิจการพิมพ์ที่บ้านซึ่งเด็กพูดเรื่องนี้มากที่สุด ผู้ศึกษาก็รับรู้ ยอมรับ และสะท้อนความรู้สึกต่าง ๆ ที่เด็กแสดงออกมาให้เด็กได้ฟังอีกครั้ง จนในที่สุดเด็กก็เริ่มยอมรับและมีความเข้าใจตัวเองในบางเรื่องดีขึ้น

การให้คำปรึกษาแก่เด็กหญิง "ราไฟ"

เด็กได้รับคำปรึกษากับผู้ศึกษาเอง 4 ครั้ง และได้รับคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนเป็นพิเศษอีก 2 ครั้ง สำหรับการปรึกษากับผู้ศึกษา

เริ่มครั้งแรก เมื่อวันที่ 8 มกราคม 2514 เวลา 12.15 – 12.25 น.
 ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2514 เวลา 13.05 – 13.55 น.
 ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 14.00 – 15.00 น.
 ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 15.00 – 15.45 น.

เรื่องที่พูดคุยส่วนใหญ่เป็นเรื่องการเรียนอ่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เรื่องเพื่อน ๆ ในห้องชอบคุยชอบเล่นกันในเวลาเรียน เด็กไม่ชอบเพราะรู้สึกว่าคาญและทำให้ไม่มีสมาธิที่จะเรียน ปกติธรรมดาเด็กเป็นคนไม่ค่อยพูดคุย เคร่งขรึม นอกจากนั้นก็เป็นเรื่องทางบ้าน เด็กมาพักอยู่กับญาติในกรุงเทพฯ และนับถือญาติเหมือนกับพ่อแม่ พ่อแม่จริง ๆ อยู่จังหวัดราชบุรี จึงทำให้เด็กรู้สึกหงอยเหงาและขาดความอบอุ่นใจไปบ้าง

เด็กเป็นคนไม่ค่อยพูด ผู้ศึกษาต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์จนเด็กมีความอบอุ่นใจขึ้นมา เมื่อ

ไค้ชวนคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา เด็กก็โต้ตอบและพูดคุยกออกมาบ้าง ผู้ศึกษาก็รับฟังด้วยความตั้งใจ พยายามขยายความรู้สึกรู้สึกของเด็กให้ชัดแจ้ง แล้วสะท้อนความรู้สึกให้เด็กได้ฟังอีกครั้ง สลับกันไปกับวิธีการกระตุ้นให้เด็กพูด ผู้ศึกษาพยายามแสดงให้เด็กเห็นว่าผู้ศึกษาเข้าใจในตัวเด็ก และในเรื่องที่เด็กพูดออกมาแล้ว จนในที่สุดเด็กก็เริ่มตระหนักและยอมรับตัวเองตามสภาพที่เป็นอยู่ และจะพยายามคลี่คลายปัญหาที่ทำให้ตนไม่สบายใจ

การให้คำปรึกษาเด็กชาย "ถนัด"

เด็กได้รับคำปรึกษากับผู้ศึกษา 5 ครั้ง และนอกจากนี้ยังได้รับคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอีกเช่นกัน

การสัมภาษณ์ครั้งแรก	เริ่มเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2514 เวลา 12.15 - 12.30 น.
ครั้งที่ 2	เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2514 เวลา 10.30 - 11.00 น.
ครั้งที่ 3	เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2514 เวลา 13.05 - 13.45 น.
ครั้งที่ 4	เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2514 เวลา 10.30 - 11.20 น.
ครั้งที่ 5	เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 10.30 - 11.00 น.

เนื่องจากเด็กมีปัญหาในเรื่องการเงิน เรื่องความสัมพันธ์ทางสังคมกับนักเรียนหญิง การพูดคุยกส่วนใหญ่มุ่งไปในสองเรื่องนี้

เรื่องการเงินก็พาพิงไปถึงเรื่องของปัญหาเศรษฐกิจของครอบครัว พ่อแม่ทำงานรับจ้าง มีรายได้จำกัดต้องส่งเสียให้ลูกเล่าเรียนหลายคนเงินจึงมักขาดมือบ่อย ๆ เด็กเป็นคนเรียนหนังสือเก่งมาก แต่มีปัญหาการเงินดังกล่าว จึงอาจจะทำให้เรียนไปได้ไม่ไกลเท่าที่ควร เด็กมีความต้องการอย่างยิ่งที่จะทำงานหารรายได้พิเศษสำหรับเป็นทุนในการศึกษา

เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักเรียนหญิง รู้สึกเกลียดชังหญิงและเห็นว่าเด็กผู้หญิงคบไม่ได้ ปากร้าย ชอบแกล้งเล่นมั่วสุมกับเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ยังชอบคุยอะละอะวนวายในเวลาเรียน ทำให้ตนไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน ความจริงก็เพราะห้องนี้มีเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชายเหมือนกัน คือ เด็กผู้หญิง 25 คน เด็กผู้ชาย 7 คน เด็กผู้หญิงย่อมมีโอกาสทำให้เด็กผู้ชายรำคาญได้มาก และอีกประการหนึ่งเด็กเป็นคนเรียนเก่ง ย่อมเป็นห่วงและกระตือรือร้นที่จะเรียนจริงจัง เมื่อเด็กผู้หญิงทำลายสมาธิตนเลยไม่ชอบ อีกประการหนึ่ง เด็กชอบกีฬา เมื่อมีเด็กผู้หญิงจำนวนมากมาแกล้งเล่น

เด็กผู้ชายจำนวนน้อยก็เล่นได้ไม่สะดวกจึงไม่ชอบเด็กผู้หญิง

ตอนแรก ๆ ที่คุยถึงเรื่องการเรียนและเรื่องเพื่อน ๆ เด็กไม่ค่อยพูดนัก จึงเป็นการถามตอบเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อได้สร้างความคุ้นเคยเพิ่มเติมและสำรวจความสนใจไปถึงเรื่องการทำงานและกีฬาปรากฏว่าเด็กพูดคุยด้วยความกระตือรือร้น และต้องการที่จะหางานพิเศษทำได้

การให้คำปรึกษาแก่เด็กหญิง "กัญจน"

เด็กได้รับคำปรึกษากับผู้ศึกษา 7 ครั้ง และยังได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาของโรงเรียนเพิ่มเติมเป็นพิเศษเช่นเดียวกัน

การสัมภาษณ์ครั้งแรกเริ่มเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2514 เวลา 11.30 – 12.00 น.

ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 18 มกราคม 2514 เวลา 9.30 – 10.20 น.

ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2514 เวลา 10.20 – 10.40 น.

ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2514 เวลา 11.30 – 12.15 น.

ครั้งที่ 5 เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2514 เวลา 12.10 – 12.30 น.

ครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 9.35 – 10.15 น.

ครั้งที่ 7 เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2514 เวลา 12.05 – 12.30 น.

เรื่องที่พูดคุยเป็นส่วนใหญ่มักมีเรื่องปัญหาส่วนตัว ปัญหาการปรับตัวทางสังคมและปัญหาการเรียนเกี่ยวกับปัญหาส่วนตัวก็คือเรื่องชอบเอาแต่ใจตัวเอง ไม่รู้จักบังคับใจตัวเอง เชื่อถือในโชคกลาง ชอบฟังฟังผู้อื่น ชอบปล่อยชีวิตไปตามสบาย ตามอารมณ์ หรือตามความสนุกสนานเพลิดเพลิน บางครั้งก็รู้ตัวว่ามีความต้องการในสิ่งที่เป็นไปได้

เรื่องการปรับตัวทางสังคมก็ไม่ค่อยดี เข้ากับเพื่อนไม่ค่อยได้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กเป็นนกแก้วร่า เป็นคนไม่ยอมใคร และไม่ต้องการให้ใครเด่นกว่าตน ชอบหาจุดเด่น เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เมื่อคนอื่นดีกว่าไม่ยอมรับผิด ต้องการให้เพื่อนยอมรับฝ่ายเดียวเพื่อน ๆ จึงเอือมระอา ไม่ค่อยมีใครต้องการคบค้าสมาคมด้วยทั้ง ๆ ที่ตนก็ต้องการมีเพื่อน

เกี่ยวกับเรื่องเรียนก็ไม่สนใจหรือตั้งใจเรียน การบ้านก็ไม่ยอมทำ ถูกครูทำโทษเรื่องไม่ทำการบ้านเสมอ ๆ เด็กยังชอบเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ยังไม่รู้จักหักห้ามใจเพื่อตั้งใจเรียน รู้สึกขี้เกียจและไม่ชอบขยันเรียน ต้องการเรียนแบบเล่น ๆ เรียนบ้างเล่นบ้าง ขอ

ให้สอบพอมาน ๆ ไป เด็กกลัวการสอบตกแต่ก็ไม่ค่อยคิดที่จะขยันเรียน

เนื่องจากเด็กเป็นคนพูดเก่ง วิธีการที่ใช้ก็คือการรับฟัง ยอมรับความรู้สึกให้เด็กแสดงออกมา ขยายความรู้สึกของเด็กให้ชัดแจ้งแล้วสะท้อนให้เด็กได้รับทราบอีกครั้ง บางครั้งก็ต้องกล่าวนำไปสู่เรื่อง ที่เด็กพูดค้างไว้หรือเด็กพูดไว้ไม่หมด จนในที่สุดเด็กเริ่มตระหนักและยอมรับตัวเองตามสภาพที่เป็นอยู่ใน บางเรื่อง เช่น เรื่องการเอาแต่ใจตนเองและเรื่องการเรียน เป็นต้น

การให้คำปรึกษานาย "ธรรมบุญ"

เด็กได้รับคำปรึกษาจากผู้ศึกษา 5 ครั้ง และยังได้รับคำปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา ประจำโรงเรียนอีกด้วย

สัมภาษณ์ครั้งแรกเมื่อวันที่	14 มกราคม 2514	เวลา 14.00 – 14.25 น.
ครั้งที่ 2 เมื่อวันที่	20 มกราคม 2514	เวลา 13.00 – 13.20 น.
ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่	22 มกราคม 2514	เวลา 14.00 – 14.40 น.
ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่	15 กุมภาพันธ์ 2514	เวลา 11.50 – 12.10 น.
ครั้งที่ 5 เมื่อวันที่	28 กุมภาพันธ์ 2514	เวลา 9.30 – 12.00 น.

สรุปเรื่องราวที่ได้ให้คำปรึกษากับเด็กก็มีเรื่อง การเรียนอ่อนและความประพฤติผิดระเบียบของ โรงเรียนในบางครั้ง

การเรียนของเด็กอ่อนแทบทุกวิชา ครูอาจารย์ที่สอนต่างวิตกกังวลว่าเด็กจะสอบตกในตอนปลาย ปี ม.ศ. 2 ชอบคุยในเวลาเรียนและชอบชักนำการเรียนการสอนให้ออกนอกเรื่องที่กำลังเรียน สมอง ไม่ค่อยดีและไม่ค่อยตั้งใจเรียน

ในเรื่องความประพฤติ ตามปกติธรรมดาที่ไม่เคยประพฤติผิดร้ายแรงอะไร เพิ่งมีครั้งแรก คือ แอบเล่นไฟกับเพื่อน ๆ ครูฝ่ายปกครองจับได้จะให้เด็กลาออกจากโรงเรียน เด็กเลยเดือดร้อนใจมาก ตอนหลังโรงเรียนยินยอมให้เด็กนำผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บน เด็กก็กลัวว่าบิดาตนจะทราบอีก เนื่องจาก บิดาตนเป็นคนใจร้อนและถ้าทราบก็มีหวังเอาเด็กออกจากโรงเรียนแน่นอน เด็กเลยนำมารดามาทำ ทัณฑ์บนแทนบิดา

นอกจากนี้ก็มีเรื่องระเบียบข้อบังคับบางอย่างของโรงเรียนซึ่งเด็กไม่เห็นด้วย เช่น เรื่องบังคับให้ตัดผมสั้น เด็กเห็นว่าเหมือนกับคนเพิ่งสึกมาจากบวชใหม่ ๆ เรื่องกางเกงไม่ให้ยาวเกินหัวเข่า

สั้นเท่าไรไม่จำกัด เด็กเห็นว่าไม่น่าจะต้องบังคับกันในเรื่องเหล่านี้เลย การอนุโลมได้บ้างตามความเหมาะสม เพราะเป็นโรงเรียนสาธิต

จากการที่ผู้ศึกษาได้สร้างความสัมพันธ์เป็นอันดีกับเด็ก ทำให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก ผู้ศึกษายอมรับความรู้สึกที่เด็กแสดงออกมา กล่าวสรุปความรู้สึกของเด็กแล้วสะท้อนให้เด็กได้ฟังอีกครั้ง บางครั้งผู้ศึกษาร่วมเสนอแนวทางบางอย่างให้เด็กประกอบการตัดสินใจ จนในที่สุดเด็กยอมรับและเข้าใจตัวเอง กิจที่จะปรับปรุงตัวเอง และสามารถหาทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนได้หลายอย่าง

การทดสอบครั้งหลัง

7. เมื่อจบสิ้นภาคเรียนก็ได้เวลาวัดผลของการศึกษาเป็นรายกรณี และการให้คำปรึกษาหารือ โดยใช้ข้อทดสอบแบบเดิมทั้ง 3 ฉบับทดสอบอีกครั้ง เพื่อผลการเปลี่ยนแปลงไปจากราวแรก ซึ่งจะทำให้ทราบว่า การศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา จะมีผลทำให้เด็กมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นบ้างไหม เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มทดลองแล้วกลุ่มไหนจะดีกว่า สำหรับวิธีการดำเนินการทดสอบก็เหมือนเดิม ตามที่กล่าวไว้ใน ข้อ 1, 2, 3 ข้างต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ก. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบต่าง ๆ

1. ข้อมูลจากแบบทดสอบสังคมมิติ

1.1 รวมคะแนนจากจำนวนครั้งที่เด็กแต่ละคนได้รับเลือกจากเพื่อน ๆ (แทนด้วย C)

1.2 หาค่าร้อยละของ C จากจำนวนเพื่อนในกลุ่ม ($= N$) ลบด้วยหนึ่ง

(หาเฉพาะของนักเรียนที่เพื่อนซึ่งซังทั้ง 12 คน)

1.3 รวมจำนวนครั้งของแต่ละคนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธการเลือก (แทนด้วย R_j)

1.4 หาค่าร้อยละของ R_j จาก $N - 1$ ของนักเรียนที่เพื่อนซึ่งซังทั้ง 12 คน

1.5 หาค่า $C - R_j$ ของเด็กที่เพื่อนซึ่งซังแต่ละคน

1.6 หาค่าร้อยละของ $C - R_j$

1.7 หาคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ (SS) หรือคะแนนความชิงชัง (RS) ของเด็กที่เพื่อนชิงชังแต่ละคนจากสูตร SS หรือ $RS = \frac{C - R_j}{N - 1}$ (ดัดแปลงมาจาก Gronlund, 1959)

1.8 เปรียบเทียบคะแนนในข้อ 1.1 ถึงข้อ 1.7 ของการทดสอบครั้งหลังกับการทดสอบครั้งแรก ถ้าค่า SS เพิ่มขึ้น ก็แสดงว่าเด็กมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น หรือมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นนั่นเอง

1.9 นำผลการทดสอบทั้งสองครั้งมาทำแผนภาพสังคมสัมพันธ์ (Sociogram) ของเด็กที่เพื่อนชิงชังแต่ละคน เปรียบเทียบกันในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง

2. ข้อมูลจากแบบทดสอบการทาย "ใครเอ่ย"

2.1 รวมคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) ตามจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึงของเด็กที่เพื่อนชิงชังแต่ละคน

2.2 หาค่าร้อยละของ A จาก $N - 1$

2.3 รวมคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U) ตามจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึงของเด็กที่เพื่อนชิงชังแต่ละคน

2.4 หาค่าร้อยละของ U จาก $N - 1$

2.5 หาค่า $A : U$

2.6 หาค่า $A - U$

2.7 หาคะแนนชื่อเสียง (R_p) จากสูตร

$$R_p = \frac{A - U}{N - 1} \quad (\text{ดัดแปลงมาจาก Gronlund, 1959})$$

2.8 เปรียบเทียบคะแนนในข้อ 2.1 ถึง 2.7 ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง ถ้าค่า R_p เพิ่มขึ้น ก็แสดงว่าเด็กมีชื่อเสียงในระหว่างเพื่อนฝูงดีขึ้น หรือมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นนั่นเอง

3. ข้อมูลจากแบบทดสอบ Semantic Differential Scale

3.1 กิจการแบบของในแต่ละข้อ = $a \times b$

เมื่อ a คือคะแนนที่ให้ไว้ตามเกณฑ์ทางสังคมของ เด็กในระดับชั้นนี้ (ดังที่ปรากฏในตารางหลังแบบทดสอบนี้ในภาคผนวก)

b คือคะแนน 5, 4, 3, 2, 1 ตามลำดับความพอใจมากที่สุด
น้อยที่สุด

3.2 รวมคะแนนทุกข้อในแต่ละหมวด แล้วกติกเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม

หมวดร่างกาย	คะแนนเต็ม	225
หมวดอารมณ์	คะแนนเต็ม	300
หมวดสังคม	คะแนนเต็ม	775
หมวดสติปัญญา	คะแนนเต็ม	200
รวม	คะแนนเต็ม	1500

3.3 รวมคะแนนทั้งหมดแล้วกติกเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม คะแนนทั้งหมดคือเป็นคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของบุคคล ถ้าได้ไม่ถึง 50 % แสดงว่ามีการปรับตัวทางสังคมยังไม่ดี

3.4 เปรียบเทียบคะแนนแต่ละหมวดกับคะแนนทั้งหมดในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง ถ้าได้คะแนนเพิ่มขึ้น แสดงว่าเด็กมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้น

จ. การวิเคราะห์ผลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

1. ทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า "เด็กที่เพื่อนจริงจริงน่าจะมีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาบ "ไกรเอ๋ย"

ในการทดสอบสมมุติฐานข้อ 1 นี้ ใช้ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบการทาบ "ไกรเอ๋ย" เฉพาะของการทดสอบครั้งแรกเท่านั้น มีวิธีการทดสอบและสถิติที่เกี่ยวข้องดังนี้ (ดูตาราง 26 และ 27 ประกอบ)

1.1 เรียงลำดับลักษณะพฤติกรรมทั้งที่สังคมยอมรับ (A) และสังคมไม่ยอมรับ (U) จากจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่นถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมาไปจนถึงน้อยที่สุดของนักเรียนที่เพื่อน ๆ จินรั้งทั้ง 12 คนรวมกัน ทั้งที่เป็นกะเนนดิบและกิดเป็นร้อยละจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด (ม.ก. 2, 3 ห้อง รวมเป็น 93 คน) สอดคล้องด้วยจำนวนนักเรียนที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ (12 คน)

1.2 รวมกะเนน A ทั้งหมด และ U ทั้งหมด

1.3 หาอัตราส่วนของ A : U หรือ U : A

ถ้า U มากกว่า A ก็เป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

1.4 หาอัตราส่วนความถี่ของ A : U หรือ U : A จากลักษณะพฤติกรรม ลำดับที่ 1 ถึง 16 (ครั้งจำนวนเรกของลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ บ่นถึงมากที่สุดและมารองลงมา) ,

ถ้า U มากกว่า A ก็เป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

1.5 หาอัตราส่วน ค่า A : U ของเด็กที่เพื่อนจิงรั้งทั้ง 2 กลุ่ม เป็นรายบุคคล

1.6 หาอัตราส่วนเฉลี่ยของค่า A : U ของเด็กแต่ละกลุ่ม

ถ้า U มากกว่า A ก็เป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

2. ทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า "เด็กที่เพื่อนจิงรั้งน่าจะมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมต่ำกว่าปกติ เมื่อให้ประมาณค่าด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale"

การทดสอบสมมติฐานข้อ 2 นี้ ใช้ผลการทดสอบครั้งแรกด้วยข้อทดสอบ Semantic Differential Scale มีวิธีการทดสอบและมีสถิติที่เกี่ยวข้องดังนี้ (ดูตาราง 28 ประกอบ)

2.1 รวมกะเนนการปรับตัวทางสังคมของแต่ละคนทั้ง 2 กลุ่ม

2.2 คัดการร้อยละของกะเนนแต่ละคนจากกะเนนเต็ม 1500 คะแนน

2.3 เฉลี่ยกะเนนที่ได้และการร้อยละของกะเนนที่ได้ของแต่ละกลุ่ม (กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม)

ถ้าการร้อยละของกะเนนที่ได้ไม่ถึง 50 % แสดงว่าการปรับตัวทางสังคม ยังไม่ดี เป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2

3. ทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 ที่ว่า "ผลของการฝึกอบรมการเขียนและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนจริงจังมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น"

การทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 นี้ ใช้ผลการทดสอบทางสังคมมิติทั้ง 2 ครั้งเปรียบเทียบกัน มีวิธีการทดสอบและใช้สถิติดังนี้ (ดูตาราง 29 ประกอบ)

3.1 หากคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ (SS) ที่เพิ่มขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง (SS ครั้งหลัง - SS ครั้งแรก) ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่มทั้ง 2 กลุ่ม (กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม)

3.2 หากค่าเฉลี่ยของคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติของการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง และค่าเฉลี่ยของ SS ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละกลุ่ม

3.3 นำค่า SS ที่เพิ่มขึ้น (ในข้อ 3.1) ของแต่ละคนทั้ง 2 กลุ่ม มาทดสอบว่าคะแนน SS ที่เพิ่มขึ้นในแต่ละกลุ่มจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 หรือไม่

3.4 ใช้วิธีการของ Mann - Whitney U Test (Siegel, 1956 : 117, 271) ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

เมื่อ U คือจำนวนครั้งของคะแนนในกลุ่มทดลอง (E) ที่มากกว่ากลุ่มควบคุม (C) เมื่อเอาคะแนนของทั้ง 2 กลุ่มมาเรียงลำดับจากน้อยไปหามากแล้วนั่นเอง

เช่น คะแนน SS ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลอง (E) เป็น 4, 6, 9, 11, 13, 15 ($N_2 = 6$)

คะแนน SS ที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุม (C) เป็น 1, 2, 3, 5, 7 ($N_1 = 5$)

N_1 คือจำนวน Sample ในกลุ่มน้อย

N_2 คือจำนวน Sample ในกลุ่มใหญ่

แล้วนำคะแนนจากทั้ง 2 กลุ่มมาเรียงลำดับจากน้อยไปหามากดังนี้

1 2 3 4 5 6 7 9 11 13 15

C C C E C E C E E E E

$U = 0 + 0 + 0 + 1 + 2$

$U = 3$ นำค่า $U = 3$ ไปหาค่า p ที่ $N_1 = 5$ ได้ค่า $p = .015$

ซึ่งเป็นค่าที่น้อยกว่า .05 แสดงว่าค่า SS ที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มทดลองมากกว่าของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 (ถ้า p คือค่าความน่าจะเป็นไปได้ จากตารางใน Siegel, 1957 . 271)

4. ทดสอบสมมุติฐานข้อ 4 ที่ว่า "ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งยังมีคะแนนชื่อเสียง (Rp) ต่ำขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย"

การทดสอบสมมุติฐานข้อ 4 นี้ ใช้ข้อมูลของการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง มีวิธีการและใช้สถิติดังนี้ (ดูตาราง 30 ประกอบ)

4.1 หากคะแนนชื่อเสียง (Rp) ที่เพิ่มขึ้น โดยเอาคะแนนชื่อเสียงของการทดสอบครั้งแรก ลบด้วยคะแนนชื่อเสียงของการทดสอบครั้งแรกของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม

4.2 หากค่าเฉลี่ยของคะแนนชื่อเสียงของการทดสอบแต่ละครั้งและที่เพิ่มขึ้น

4.3 นำค่าคะแนนชื่อเสียงที่เพิ่มขึ้นของแต่ละคน (ในข้อ 4.1) ทั้ง 2 กลุ่ม ไปทดสอบหาความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ว่าคะแนนชื่อเสียงที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองมากกว่าที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 หรือไม่

4.4 ใช้วิธีการของ Mann - Whitney U Test ทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ดังที่ได้แสดงแล้วในข้อ 3.4 ของการทดสอบสมมุติฐานข้อ 3

5. ทดสอบสมมุติฐานข้อ 5 ที่ว่า "ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนซึ่งยังทำคะแนนการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิม เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale"

การทดสอบสมมุติฐานข้อ 5 นี้ ใช้ผลการทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง มีวิธีการและสถิติที่เกี่ยวข้องดังนี้ (ดูตาราง 31 ประกอบ)

5.1 หากค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนการปรับตัวครั้งแรก (หาได้โดยเอาค่าร้อยละของคะแนนในการทดสอบครั้งแรก ลบด้วยค่าร้อยละของคะแนนในการทดสอบครั้งแรก) ของแต่ละคนในแต่ละกลุ่ม

5.2 หากค่าเฉลี่ยของค่าร้อยละของคะแนนในการทดสอบแต่ละครั้ง และค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้นของแต่ละกลุ่ม

5.3 นำค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้นของแต่ละคนทั้ง 2 กลุ่ม มาทดสอบหาค่าสำคัญทางสถิติ
ณ ระดับความเชื่อมั่น .05 ว่าค่าร้อยละที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมมากกว่าที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองจริงหรือไม่

5.4 ใช้วิธีการของ Mann - Whitney U Test ทดสอบนัยสำคัญของความ
แตกต่างระหว่างกลุ่ม ดังที่ได้แสดงไว้แล้วในข้อ 3.4 ของการทดสอบสมมติฐานข้อ 3

ผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษาหารือ

กรณีของนาย 'ไพรัช'

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เกิดเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2497 ที่อำเภอสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย บิดามารดามีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ บิดาทำงาน ณ บริษัทแห่งหนึ่งในจังหวัดนี้ บิดามารคายังมีชีวิตและอยู่ด้วยกัน จำนวนพี่น้องของเด็กทั้งหมด 3 คน ตัวเด็กเป็นคนโต และน้องอีก 2 คน เป็นผู้หญิง (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

เด็กได้มาพักอยู่กับอาว์ผู้หญิง และยายที่กรุงเทพฯ เมื่อราว 7 ปีมาแล้ว อาว์ผู้หญิงปัจจุบันเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนซึ่งเด็กกำลังเรียนอยู่ในขณะนี้ (สัมภาษณ์เด็ก 8 ม.ค. 14) เด็กได้มาเข้าเรียนในโรงเรียนนี้เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2512 ในชั้น ม.ก. 1/3 เมื่ออายุ 15 ปี ก่อนเข้าโรงเรียนนี้ได้เรียนสำเร็จชั้น ป. 7 มาจากโรงเรียนเซนต์คอมมินิก ซึ่งได้เข้าเรียนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2508 (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

วิชาที่สนใจเรียนมี วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วาดเขียน ส่วนวิชาที่ไม่ชอบที่สุด คือ คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512) ผลการเรียนโดยทั่วไปอยู่ในระดับ C (ระเบียบสะสม, 2512)

จากเส้นภาพแสดงผลการทดสอบความสนใจ (2512) เด็กมีความสนใจดนตรีสูงสุด บริการสังคม ภาษาและวรรณคดี รองลงมา ที่ไม่สนใจเลยมี เครื่องยนต์กลไก งานนอกสำนักงาน วิทยาศาสตร์ และคำนวณ สนใจน้อยรองลงมา

งานอดิเรกชอบสะสมภาพคารา เช่น ภาพชาฮิกชาน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

โครงการอนาคตยังไม่มี บิดามารดาตามใจเด็ก (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

เมื่อเด็กอายุ 15 ปี (2512) มีส่วนสูง 165 ซม. หนัก 50 กก. (ระเบียบ-
 สະสม, 2512) เป็นคนมีรูปร่างสมส่วน หน้าตาดี แต่งกายสะอาด ท่าทางกระฉับกระเฉง
 ก้าวร้าว พูดจาเสียงดังฟังชัด ชอบพูดจาไม่สุภาพเรียบร้อย เพื่อเรียกร้องความสนใจจาก
 เพื่อน ๆ และเพศตรงข้าม (การสังเกตและสัมภาษณ์พูดคุยกับเด็ก 8 ม.ค. 14)

สุขภาพสมบูรณ์ เป็นคนแข็งแรงพอสมควร เกยเป็นโรคหัด เมื่อ พ.ศ. 2511
 (ระเบียบสະสม, 2512)

ลักษณะนิสัยโดยทั่วไป

สนใจสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เช่น การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นพิเศษ เพื่อจะได้
 อวดเพื่อนว่าตนสามารถเรียนรู้ และพูดภาษาต่างประเทศได้ (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14)

ชอบประชันประชัน และประนามตัวเองหยาบ ๆ คาย ๆ (ผู้ปกครอง,
 15 ก.พ. 14)

เป็นคนหัวอ่อน ถูกชักจูงง่าย ถ้าถูกเพื่อนไม่ชักนำไปเมื่อไรจะต้องเสียเด็ก
 แน่ ๆ จึงต้องอยู่ในสายตาของครูหรือผู้ใหญ่อยู่เสมอ (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14;
 ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/3, 2513)

น่าจะเป็นเด็กปกปครองง่าย แต่ความจริงแล้วปกปครองยาก เวลาผู้ใหญ่ว่า
 ไม่เถียงแต่จะปฏิบัติตามหรือไม่นั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/5,
 2514; ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14)

เป็นคนรักสวยรักงาม พิถีพิถันในเรื่องการแต่งกาย จนกระทั่งทำผิดระเบียบ
 ของโรงเรียน ชอบเอาแบบอย่างคาราวาในเรื่องการแต่งกาย และการไว้ผมยาว
 (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/3, 2513; ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/5, 2514; ผู้ปกครอง,
 2514)

ความรู้สึกที่เด็กมีต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง

เด็กรู้สึกว่าพ่อแม่รักตน แต่พ่อตอนนี้ชักจะรักน้องคนเล็กมากกว่าตนเสียแล้ว

ทั้งพ่อแม่ และน้อง ๆ ของตน ยังอยู่บ้านเดิมที่ปักขีไต้ (สัมภาษณ์เด็ก 20 ม.ค. 14)๐

เด็กสงสารผู้ปกครองซึ่งเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียนเดียวกับที่เด็กเรียน เพราะมีครูหลายท่านคอยฟังเรื่องราวของตนให้ทราบอยู่เสมอ แล้วผู้ปกครองก็กลับไปบอกว่าที่บ้านอีกต่อหนึ่ง ซึ่งทำให้เด็กไม่สบายใจและสงสาร สำหรับยายก็เช่นกัน รักเด็กมาก แต่ถือคติจะบ่น คำว่าเด็กอยู่เสมอไม่ได้ ทำให้เด็กรู้สึกกลุ้มใจ (สัมภาษณ์เด็ก 20 ม.ค. 14)

ความรู้สึกที่ผู้ปกครองมีต่อเด็ก

ผู้ปกครองซึ่งเป็นอาว์ของเด็กเห็นว่าตอนเด็ก ๆ เป็นคนน่ารัก ผู้ปกครองรักเด็กมาก แต่พอโตขึ้นชักจะไปกันใหญ่ ตอนนั้นก็คอยไต่สนทนากับเด็กนัก และไม่คอยอยากจะสนใจหรือรู้จักกับเด็กมากนักด้วย เพราะพูดมากก็ทำให้โมโห และทำให้เด็กเกลียดเอามาก ๆ ด้วย (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14)

ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก

ปัญหาเกี่ยวกับการเรียน การเรียนค่อนข้างอ่อนทุกวิชา (ครูประจำชั้น ม.ค.2/5, 2514) เนื่องจากไม่ค่อยสนใจเรียน ให้ความสนใจต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ ในระยะเวลาสั้น (ผู้ปกครอง, 2514; ครูประจำชั้น ม.ค. 1/3, 2513; ครูประจำชั้น ม.ค. 2/5, 2514) ชอบพูดคุย พูดโพล่ง คำสองแง่สองมุม เมื่อได้โอกาสและชอบเข้าหาเพื่อน ๆ หรือครูอาจารย์ในเวลาเรียน จึงมักถูกครูลงโทษเสมอ ๆ (ครูประจำชั้น ม.ค. 1/3, 2513; ครูประจำชั้น ม.ค. 2/5, 2514) อยู่ที่บ้านก็ไม่ดูวิชา ไม่ค่อยทำการบ้าน งานบ้านก็ไม่เคยช่วยทำอะไรเลย เพราะเด็กถือว่างานบ้านเป็นงานของผู้หญิง (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14)

ประพฤตินไม่ค่อยเหมาะสมกับครูอาจารย์บางคน เช่น พูดเข้าหาครู ชักนำออกนอกเรื่องที่กำลังเรียน ทำท่าที่หมิ่นท้อสิ่ง (ครูประจำชั้น ม.ค. 1/3, 2513) จึงทำให้ครูไม่ค่อยชอบโดยเฉพาะครูสอนภาษาไทย ในสายตาของเด็ก ดูเหมือนจะคอยแต่

จับผิดเขาอยู่เสมอ และเกลียดเขามาก เคยลงโทษเขาน 5 ที เรื่องให้เด็กออกมา
ทานขนมนอกห้องเรียน เมื่อเขาออกมาจริง ๆ ครูก็ทนไม่ได้ หว่ำว่าเป็นเด็กค้อค่าน...
เด็กชอบแกล้งและไม่เชื่อฟังครู อาจารย์ที่เกลียดเขา (สัมภาษณ์เด็ก 20 ม.ค. 14)

ปัญหาเรื่องการไ้ฉมยว เด็กต้องการไ้ฉมยว แต่ทางโรงเรียนไม่อนุญาต
เด็กก็ยังปลอยไ้ยวบ่อย ๆ และเมื่อถูกบังคับให้ตัด เด็กก็ไม่พอใจ และรู้สึกเจ็บปวด
เป็นอย่างมาก เพราะเด็กบอกว่าอายเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอายผู้หญิง (สัมภาษณ์เด็ก
9 ก.พ. 14)

เรื่องฉมยวนี้ รู้สึกว่าเป็นปัญหาใหญ่สำหรับเด็ก เด็กต้องการไ้ฉมยวเหมือนผู้หญิง
หรือไ้ฉมเหมือนนักเรียนโต ๆ บางแห่งและเห็นว่าการไ้ฉมยวไม่เกี่ยวกับเรื่องการ
เรียนเลย ไม่น่าต้องบังคับให้ตัดสั้นเลย การที่ถูกบังคับให้ตัดฉม ทำให้เด็กหมดความ
อดทนที่จะทำตัวให้ดีขึ้น กลับอวดะวาด และเพิ่มความทะเล่ต้งต้งกับเพื่อนผู้หญิงมากยิ่งขึ้น
(สัมภาษณ์เด็ก 9 ก.พ. 14)

ครูประจำชั้น ม.ก. 2/5 (2513) ก็เห็นใจเด็กที่ถูกระเบียบของโรงเรียน
บังคับให้เด็กไ้ฉมได้ไม่เกิน 2 ซม. อันเป็นระเบียบที่มีมานานแล้ว อาจไม่เข้ากับ
สมัยนิยมในปัจจุบัน เด็กต้องการสวยงามอยากไ้ฉมยว แต่ถูกกลั่นให้สั้นลง เด็กจึง
อายผู้หญิง

ปัญหาเรื่องผู้หญิง เด็กต้องการให้ผู้หญิงที่น่ารักสักคนหนึ่งชอบตน สนใจตน
และยอมไปไหน ๆ กับเขาค้วย แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีใครชอบ หรือสนใจเขาเลย โดย
สังเกตไ้จากการที่ผู้หญิงมักเบือนหน้าหนีไม่พุกย้วยค้วยในขณะที่ตนเข้าใกล้ หรือพุกย้วยค้วย
(สัมภาษณ์ 8 ม.ค. 14) เด็กบอกว่า (20 ม.ค. 14) เพื่อนผู้หญิงในห้องทุกคนเกลียดตน
ทั้งนี้ก็เพราะว่า เขาเป็นคนไม่เรียบร้อย ทะเล่ต้งต้ง เป็นคนใจร้อน ไม่อดทน....
เด็กรู้ไ้ว่า ผู้หญิงชอบผู้ชายที่สุภาพเรียบร้อย เรียบนังสือก็ไม่เลวนัก แต่ตนก็เป็นไป
ตรงกันข้ามกับลักษณะเหล่านี้ เด็กพยายามที่จะทำตัวให้สุภาพ แต่ทำได้ไม่เกิน 2 ชั่วโมง
เมื่อเห็นว่าไม่มีใครสนใจ ก็เลิกล้งความพยายาม (สัมภาษณ์ 8 ม.ค. 14)

เด็กต้องการเป็นอย่างยิ่งที่จะรักผู้หญิงเล่น ๆ สนุก ๆ หรือแบบเพื่อน ๆ ชอบสนใจผู้หญิง และต้องการให้ผู้หญิงสนใจเขา แต่เขาก็เปื้อนผู้หญิงง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงใจง่าย หรือผู้หญิงที่ชอบให้ผู้ชาย เขาชอบพยายามเกี้ยวผู้หญิงที่ทำเป็นหยิ่ง เล่นตัว นิดหน่อย (สัมภาษณ์ 8 ม.ค. 14)

เขาต้องการให้นักเรียนหญิงไปคุยหนังกับตนในวันเสาร์ - อาทิตย์ เพราะจะได้ไม่ต้องแต่งตัวนักเรียน ซึ่งทำให้รู้สึกไม่สะดวกสบายใจ แต่เพื่อนหญิงต้องการไปวันธรรมดา และจะชวนเพื่อนไปด้วย เด็กเลยไม่ยอมไป ความจริงการที่ผู้หญิงจะชวนเพื่อนไปด้วย เด็กมาบอกตอนหลังว่า ไม่น่าจะชักชวนเลย เพราะตนไม่ได้ตั้งใจที่จะทำอะไรให้ผู้หญิงเสียหาย (สัมภาษณ์ 20 ม.ค. 14) จึงรู้สึกเสียค่าที่ตนไม่ยอมไป

เด็กมีปัญหาเรื่องผู้หญิง ซึ่งตอนแรกก็คบค้าพุดจาดี แต่ตอนหลังพอผู้หญิงทราบจากเพื่อน ๆ ว่า เด็กชอบพุดตน ผู้หญิงก็จะทำเฉยเมยต่อเขาทันที เป็นเช่นนี้ทุกคน และต่อมาก็พาลเกลียดเขาไปหมด (สัมภาษณ์ 20 ม.ค. 14)

ปัญหาการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ เป็นกนปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ในห้องไต่ยาก (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14; ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/3, 2513) เพราะเป็นเด็กโตกว่าเพื่อน ๆ ในห้อง (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14) ไม่รู้จักปรับตัวในการเข้าสมาคมกับเพื่อน ๆ จึงมักถูกปฏิเสธการรับเข้าหมู่คณะจากเพื่อน ๆ ในห้องเสมอ (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/3, 2513) ชอบทะเลาะกับเพื่อนผู้หญิงเหมือนเด็ก ๆ ทั้ง ๆ ที่ตัวโตกว่าเพื่อน ชอบแสดงอะไร ๆ ที่ไม่เหมาะสม เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/5, 2514) ชอบพูดคุย เย้าแหย่ และแกล้งเพื่อน ๆ ในเวลาเรียน (ครูประจำชั้น, ม.ศ. 1/3, 2513) เพื่อน ๆ เลยไม่กอยพอใจ... มินิสัยเป็นคนชอบพูดอะไรโพล่ง ๆ ออกมาโดยไม่ได้อคิดว่าจะเหมาะสมหรือไม่ โดยเฉพาะต่อหน้าเพื่อนผู้หญิง... ชอบโอ้อวด แสดงตัว หาจุกเด่น เพื่อให้ผู้อื่นสนใจ แต่ทำไม่เหมาะสมเลย ไม่ค่อยมีใครชอบ โดยเฉพาะผู้ใหญ่เห็นว่า เป็นการขวางหูขวางตา (ผู้ปกครอง, 15 ก.พ. 14)... ยังไม่รู้จักการวางตัวให้ถูกต้องกาละ เทศะ ต้องคอยตักเตือนอยู่ตลอดเวลา เป็นเด็กกอนขวางหมิ่นทะลึ่ง ชอบพูดส่อแทรกครหาจารย์ (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/3, 2513)

ความต้องการที่จะปรับตัว

เด็กต้องการปรับตัวให้เป็นที่รักของเพศตรงข้าม (สัมภาษณ์เด็ก 20 ม.ค. 14)
 ต้องการปรับปรุงตัวด้านการพูดจา เพราะพูดจาไม่ค่อยสุภาพ (แบบสอบถามของ
 โรงเรียน, 2512) จะพยายามเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเกย์แกล้งไม่เชื่อฟัง ครูอาจารย์
 กลายเป็นวางเฉย แต่เดิมเด็กคิดที่จะไม่วิตกและจะเป็นปฏิปักษ์กับครูสอนภาษาไทยผู้ซึ่ง
 เกลียดเด็กตลอดไป แต่มาคิดอีกทีส่งสารอ้าวซึ่งเป็นครูสอนอยู่ที่นั่นด้วย ก็จะวางเฉยหรือ
 ทำไม่สนใจใยดีเสีย (สัมภาษณ์เด็ก 20 ม.ค. 14)

ความจริงเด็กพยายามที่จะทำตนให้เป็นคนสุภาพเรียบร้อย แต่พอถูกบังคับให้ทัศน
 เด็กก็เริ่มอาละวาด เอะอะตึงตัง และหยาบคายมากขึ้นกว่าเดิมอีก (สัมภาษณ์เด็ก
 9 ก.พ. 14)

ผลการให้คำปรึกษาแก่นาย 'ไพรัช'

หลังจากได้รับคำปรึกษาแล้วสังเกตเห็นว่า เด็กสงบเสียงลงบ้าง ไม่ค่อยทะเล่-
 ติงตึงเหมือนเดิม

- เกี่ยวกับการแกล้ง และไม่เชื่อฟังครูอาจารย์ เด็กรู้ตัวว่าไม่ควร
 กระทำเช่นนั้นอีก และได้พยายามทำเฉย ๆ กับครูอาจารย์ที่เด็กเกลียด หรือไม่พอใจ
 โดยหวังว่าต่อไปคงมีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาเอง การที่เด็กคิดปรับปรุงตัวครั้งนี้ นอกจากเป็น
 ผลของการให้คำปรึกษาแล้ว ก็เพราะเด็กมีผู้ปกครองเป็นครูอยู่ที่นั่นด้วย เด็กนึกสงสาร
 และไม่ต้องการให้ผู้ปกครองต้องลำบากใจอีกต่อไป

- เกี่ยวกับเรื่องผู้หญิง เด็กรู้ตัวและยอมรับว่า ที่ผู้หญิงเกลียดตนนั้น
 เนื่องจากความเป็นคนไม่สุภาพเรียบร้อย พูดจาหยาบคาย เอะอะ ทะเล่ ติงตึง
 ใจร้อน และไม่อดทน และยิ่งรู้อีกว่าผู้หญิงชอบคนสุภาพเรียบร้อย เรียนหนังสือก็ไม่
 เลวนัก เด็กจะพยายามทำตนให้เป็นคนสุภาพเรียบร้อยขึ้น แต่ตามที่เคยปฏิบัติมาทำได้
 ไม่นาน เพราะขาดความอดทน แต่ก็พยายามกระทำต่อไป เกี่ยวกับการที่จะรักผู้หญิง

เล่น ๆ สนุก ๆ ก็จะเปลี่ยนเป็นรักแบบเพื่อน ๆ ไม่มุ่งหวังหากำไร หรือทำให้ผู้อื่นเสียหาย

— ปัญหาการไว้มยาว ก็เป็นเรื่องใหญ่สำหรับเด็กอีกเรื่องหนึ่ง เด็กยังไม่ยอมรับนักที่ว่าทำไมโรงเรียนต้องบังคับให้ตัดผมสั้น และเห็นว่าการไว้มไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องการเรียนเลย เด็กได้ปล่อยผมให้ยาวบ่อย และทางโรงเรียนก็บังคับให้ตัดอยู่เสมอ ๆ เรื่องนี้ทำให้เด็กไม่พอใจมาก และเป็นผลให้ไม่อยากที่จะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นในด้านอื่น ๆ ควบ

อย่างไรก็ตามผลของการให้กำปริกษานี้ ทำให้สถานภาพทางสังคมมิติ ของเด็กในตอนหลังดีขึ้น กลางก็อ เพื่อน ๆ ลดความชิงชังเด็กลง ดังปรากฏในตาราง 3 และภาพที่ 1 ต่อไปนี้

ตาราง 3 ผลการทดสอบสัมคมมิติ 2 ครั้ง ของนาย "ไพรซ์"

รายการ	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
จำนวนนักเรียนที่ทำการทดสอบ(N)	40	40	-	-	
จำนวนครั้งที่ได้รับเลือก (C) อันดับ 1	-	1	1	-	
2	-	1	1	-	
3	-	-	-	-	
รวม	-	1	1	-	
คิดเป็นร้อยละจาก (N-1)	-	2.56	2.56	-	ดีขึ้น
จำนวนครั้งที่เพื่อนปฏิเสธ(R _j) อันดับ 1	11	7	-	4	
2	3	1	-	2	
3	6	1	-	5	
รวม	20	9	-	11	
คิดเป็นร้อยละจาก (N-1)	51.28	23.08	-	28.20	ดีขึ้น
C - R _j	-20	-8	12		ดีขึ้น
ร้อยละของ C - R _j	-51.28	-20.52	30.77		
สถานภาพของสัมคมมิติ(SS) = $\frac{C-R_j}{N-1}$	-.5128	-.2051	.3077		ดีขึ้น

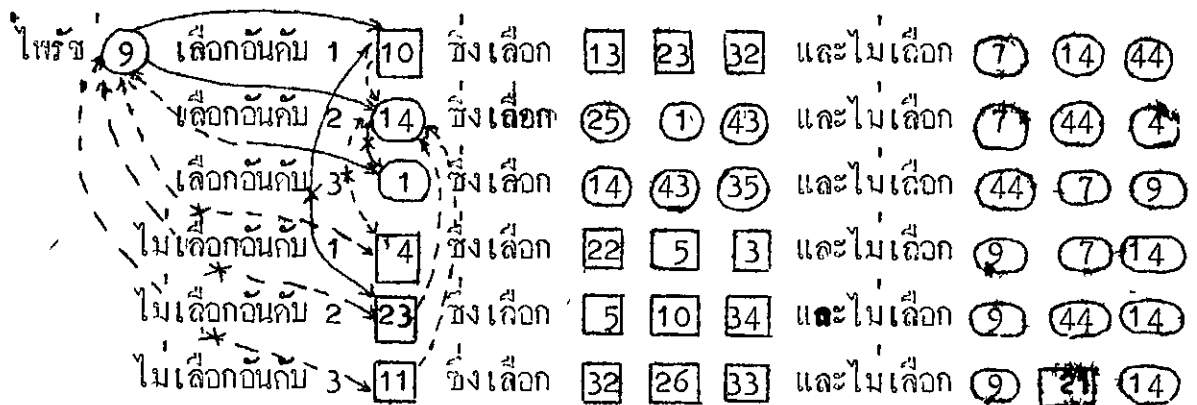
จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าเด็กมีสถานภาพทางสังคมมิติ ในการทดสอบครั้ง
หลัง ดีกว่าคราวแรก ถือว่าคราวแรกมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ -.5128 ครั้งหลัง
เป็น -.2051 ดีกว่าคราวแรก .3077 แสดงว่าเด็กมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นใน
สายตาของเพื่อน ๆ

ในการทดสอบครั้งแรกเด็กไม่ได้รับเลือกจากเพื่อนเลย มาตอนหลังเด็กได้รับเลือกจากเพื่อน 1 คน คิดเป็น 2.56 % ของจำนวนเพื่อน ๆ สำหรับจำนวนครั้งที่เพื่อนปฏิเสธการเลือก ในการทดสอบครั้งหลัง ก็ลดลง 28.20 % คือตอนแรกเพื่อน ๆ ปฏิเสธ 51.28 % คราวหลังมีเพื่อนปฏิเสธเพียง 23.08 %

ถ้าดูความแตกต่างระหว่างจำนวนครั้งที่ได้รับ และจำนวนครั้งที่ถูกปฏิเสธ (C - R_J) ตอนแรก จำนวนครั้งที่ถูกปฏิเสธมากกว่าที่ได้รับเลือกอยู่ 51.28 % ครั้งหลังมากกว่าเพียง 20.52 %

จากผลการทดสอบสังคมมิติสำหรับนาย 'ไพรัช' นี้เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 กล่าวคือผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ

ภาพที่ 1 แผนภาพสังคมกับพันธะของนาย ไพรัช จากการทดสอบสังคมมิติ 2 ครั้ง (ห้อง 2/5)
การทดสอบครั้งแรก

เพื่อน ๆ ไม่มีใคร เลือก ไพรัช 9 เลย

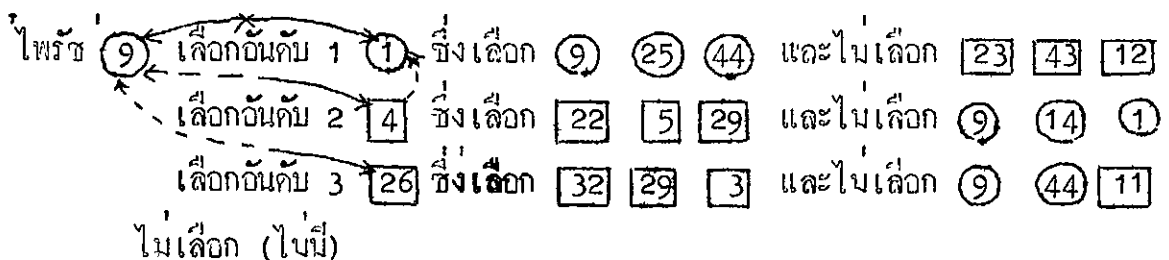
เพื่อนที่ปฏิเสธ ไพรัช มีเลขที่ 3 4 5 7 11 12 23 26 33 44

6 31 34

รวม 20 คน

1 24 25 28 37 43

การทดสอบครั้งหลัง

ไพรัช ได้รับเลือกจากเลขที่ 1

รวม 1 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ ไพรัช 9 มีเลขที่ 4 11 12 16 21 26 43

31

รวม 9 คน

5

○ แทนผู้ชาย, □ แทนผู้หญิง.

ก → ข ก เลือก ข

ก ← × → ข ทางฝ่ายทางเลือกกัน

ก ← - - → ข ก เลือก ข แต่ ข ปฏิเสธการเลือก ก

ก ← - - × - - → ข ทางฝ่ายทางปฏิเสธการเลือกกัน

จากแผนภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งแรก 'ไพรซ์' ⑨ เคยเลือก ① แต่ ① ปฏิเสธการเลือก ⑨ บาคอนหลัง ทั้ง ⑨ และ ① ต่างฝ่ายต่างเลือกกัน และ ⑨ เปลี่ยนการเลือก 10 และ 14 มาเป็นเลือก 4 และ 26 ทั้ง ๆ ที่ 2 คนนี้ปฏิเสธการเลือกตน และตอนแรก ⑨ กับ 4 ต่างฝ่ายก็ต่างปฏิเสธการเลือกซึ่งกัน และกัน ฐานะทางวังกบคองหลังของ ⑨ ค่อนข้างที่ขังปี ① ซึ่งต่างฝ่ายต่างเลือกกัน ในขณะที่ตอนแรกไม่มีใครเลือก ⑨ เลย

สถานการณ์ทางวังกบคองหลังของ ⑨ ในการทดสอบครั้งหลัง ก็ขึ้น เพราะเคืบเคืบนี้ เว้นปฏิเสธการเลือกตน 20 กบ และไม่มีใครเลือก ⑨ เลย มาเป็นปฏิเสธเพียง 9 กบ และมีคนเลือกอีก 1 คน

และผลของการให้คำปรึกษาแก่นาย 'ไพรัช' ปรากฏว่า เด็กมีลักษณะพฤติกรรม หรือชื่อเสียงเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ดังได้แสดงไว้ในตาราง 4 และ 5 ข้างล่างนี้

ตาราง 4 ลักษณะพฤติกรรมของนาย 'ไพรัช' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมากรองลงมา จากผลการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ("Guess Who" Technique) ทั้ง 2 คราว ปรากฏดังนี้

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะ- พฤติกรรม	ร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การทดสอบ ทั้ง 2 คราว	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม ขึ้น	ลด ลง	
1	U	ไม่ชอบเข้าหา ครูเลย	26.90	30.80	23.00	-	7.80	ดีขึ้น
2	U	แต่งตัวไม่สะอาด- สะอ้านและไม่ เรียบร้อย	24.36	28.20	20.54	-	7.66	ดีขึ้น
3	U	ไม่ซื่อสัตย์เลย	21.80	20.54	23.00	2.46	-	เลวลง
4	U	เรียนหนังสือไม่ เก่งเลย	19.22	20.54	18.00	-	2.54	ดีขึ้น
5	A	เป็นคนร่าเริงสนุก- สนาน	12.82	12.82	12.82	-	-	คงเดิม
6	A	ชอบทำอะไรตามใจ ตนเอง	11.54	10.27	12.82	2.55	-	เพิ่มขึ้น
7	A	ชอบโอ้อวด	10.26	12.82	7.70	-	5.12	ลดลง
8	A	เป็นคนพูดมาก	8.97	10.27	7.70	-	2.57	ลดลง

- A เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ
 U เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ บ่งถึงทั้ง 2 คราว ในลำดับที่ 1 ถึงลำดับที่ 4 ยังคงเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ อย่างไรก็ตามการ ทดสอบครั้งหลัง แสดงให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น กล่าวคือ จำนวนครั้งที่เพื่อนบ่งถึงพฤติกรรมในลำดับที่ 1, 2 และ 4 ลดลง ส่วนพฤติกรรมใน ลำดับที่ 5 ถึงลำดับที่ 8 อันเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ กลับมีเพื่อนบ่งถึงน้อยลง ใน พฤติกรรมลำดับที่ 7 และที่ 8 อันเป็นการแสดงให้เห็นว่า ชื่อเสียงของเด็กซึ่งคืออยู่แล้ว กลับลดลงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงในทางไม่ดี คิขึ้นมากกว่าชื่อเสียงในทางที่ดี ลดลง และชื่อเสียงโดยรวมของเด็กในตอนหลังคิขึ้นกว่าเดิม ดังปรากฏในตาราง 5 ต่อไปนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคมไม่ยอมรับ (U) ของนาย 'ไพรัช' ตามจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง ในการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "โครเอย์" ทั้ง 2 คราว

	การทดสอบ ทั้ง 2 คราว	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม ขึ้น	ลด ลง	หมายเหตุ
พฤติกรรมที่ สังคมยอมรับ (A)	69	39	30	-	9	ไม่ดี
พฤติกรรมที่ สังคมไม่ยอมรับ(U)	97	59	38	-	21	คิขึ้น
ชื่อเสียง (Rp)	-372	-513	-23	.283	-	คิขึ้น
จำนวนนักเรียน	80	40	40	-	-	
A - U	-28	-20	-8			
A : U	1:1.41	1:1.41	1:1.51	1:1.27		

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมที่สังคมยอมรับในการทดสอบครั้งหลังลดลง ซึ่งไม่ตื้นัก แต่ในการทดสอบครั้งนี้ พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับลดลงมาก เป็นการแสดงให้เห็นว่าเด็กมีการปรับตัวดีขึ้น

อย่างไรก็ตาม คะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่าพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ กล่าวคือจากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มากกว่าอยู่ $(97 - 69) = 28$ หรือ 40.58 % การทดสอบครั้งแรกมากกว่าอยู่ $(59 - 39) = 20$ หรือ 51.28 % การทดสอบครั้งหลังมากกว่าอยู่ $(38 - 30) = 8$ หรือ 26.67 % แสดงว่า มีเพื่อน ๆ จำนวนน้อยลงบ่งว่าเด็กมีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

สำหรับชื่อเสียงของเด็กติดลบ แสดงว่าชื่อเสียงไม่ดีแต่สำหรับการทดสอบครั้งที่สองชื่อเสียงติดลบน้อยลง อันเป็นการชี้ให้เห็นว่า ชื่อเสียงของเด็กดีขึ้น หรือเด็กมีการปรับตัวดีขึ้น

จากผลการทดสอบครั้งแรกปรากฏว่า เด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่าที่สังคมยอมรับ คือ $A : U = 1.51$ จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนชื่อเสียงทั้ง 2 ครั้ง ปรากฏว่าชื่อเสียงของเด็กตอนหลังดีขึ้น จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 4

เกี่ยวกับการประมาณค่าตัวเอง เด็กยังประมาณค่าตัวเองต่ำกว่าปกติมาก แสดงว่าผลของการให้คำปรึกษายังไม่ทำให้เด็กประมาณค่าตัวเองสูงขึ้น แต่กลับลดลงกว่าเดิม ดังปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 ผลการประมาณค่าตัวเองของนาย 'ไพรัช' จากการทดสอบด้วย
แบบทดสอบ Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่าง ๆ	คะแนน เต็ม	การทดสอบครั้งแรก		การทดสอบครั้งที่หลัง		ร้อยละ	ร้อยละ	หมายเหตุ
		คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ	คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ	ที่ เพิ่ม	ที่ ลด	
ร่างกาย	225	53	23.56	49	21.78		1.78	
อารมณ์	300	60	20.00	72	24.00	4.00		
สังคม	775	352	45.42	305	39.35		6.07	
สติปัญญา	200	30	15.00	44	22.00	7.00		
รวม	1500	495	33.00	470	31.33	-	1.67	

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า เด็กยังประมาณค่าตัวเองต่ำกว่าปกติมาก ทั้ง 2 ครั้ง คือ ครั้งแรก ได้คะแนน 33.00 % ครั้งที่สองลดลงไปอีกเล็กน้อย คือ ได้เพียง 31.33 % ลดไป -1.67 % แสดงว่าเด็กยังมีความรู้สึกไม่พอใจตัวเองหนักลงไปกว่าเดิมอีก

ในหมวดอารมณ์ และสติปัญญา เด็กมีความรู้สึกต่อตัวเองใน 2 หมวดนี้ดีขึ้นบ้าง เพราะทำคะแนนในตอนหลังได้มากขึ้นกว่าเดิม แต่อย่างไรก็ตาม คะแนน 2 หมวดนี้ยังต่ำมาก

หมวดร่างกาย และสังคม เด็กทำคะแนนได้ลดลงในการทดสอบครั้งที่สอง แสดงว่าเด็กมีความรู้สึกไม่พอใจตัวเองใน 2 หมวดนี้หนักลงไปอีก

จากผลการประมาณค่าของเด็กที่ต่ำกว่าปกติ หรือต่ำกว่า 50 % ในการทดสอบครั้งแรก ซึ่งได้ 33 % จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2

และผลการทดสอบครั้งที่ 2 ได้เพียง 31.33 % ลดลงต่ำกว่าครั้งแรกนี้ จึงไม่เป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 5

กรณีของ เด็กชาย 'สมพงษ์'

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เด็กมีเชื้อชาติจีน สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ เกิดที่ตำบลวังใหม่ อำเภอบางบาล กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2499 ปัจจุบันอาศัยอยู่กับบิดา-มารดา ที่ตรอกวันทร์ สะพาน 5 อำเภอยานนาวา กรุงเทพฯ บิดามีความรู้ชั้น ม. 3 มารดามีชั้น ป. 4 ทำอาชีพค้าขาย ประกอบธุรกิจการพิมพ์ รายได้ของครอบครัว ประมาณเดือนละ 4,000 บาท (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

เด็กมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 2 คน เด็กเป็นคนที่ 3 พี่น้องกำลังเรียนทุกคน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

ฐานะทางบ้านเด็กค่อนข้างดี ที่บ้านเด็กเป็นโรงพิมพ์ พิมพ์พวกของยา ส.ก.ส. ตามทางร้านต่าง ๆ และกระดาษห่อขนมปัง ฯลฯ เด็กมีแพทย์ประจำบ้าน และมีรถมาส่งมารับเด็กที่โรงเรียนทุกวัน (สัมภาษณ์ 19 ม.ก. 14)

เด็กเข้าโรงเรียนนี้ตั้งแต่วันที่ 3 มิถุนายน 2512 ขณะนี้ (ปีการศึกษา 2513) กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.ศ. 2/5 ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ได้ A วิชาศิลปะ เขียนแบบ ติด D วิชาวิทยาศาสตร์ ภาษาไทย (ระเบียบสะสม, 2512 - 2513) เด็กสนใจเรียนวิชา พลศึกษา คณิตศาสตร์ ศิลปะ วาดเขียน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512; สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 14) ผลการทดสอบความสนใจ (9 ต.ค. 12) ปรากฏว่า เด็กทำคะแนนหมวดคำนวณได้สูงสุด และหมวดเสมียนได้คะแนนต่ำสุด

กิจกรรมที่โรงเรียนที่ชอบคือ เล่นบิงปอง งานอดิเรก คือสะสมแสตมป์ (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512) อยู่บ้านวันเสาร์ - อาทิตย์ เด็กช่วยดูแลถนนทางงานในโรงพิมพ์ เด็กสนใจและมีความรู้เรื่องกระบวนการพิมพ์ Off - Set ดี (สัมภาษณ์ 19 ม.ก. 14)

โครงการอนาคต ทั้งเด็กเองและผู้ปกครอง ต้องการให้ทำอาชีพค้าขาย (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

ลักษณะนิสัยทั่ว ๆ ไป

เด็กเป็นคนร่างใหญ่ ท่าทางค่อนข้างเหนียว แต่แฝงไว้ด้วยความก้าวร้าวอยู่ในที่ค่อนข้างเงียบเฉยเมื่ออยู่ต่อหน้าครู แต่เมื่ออยู่ในหมู่เพื่อน ๆ ท่าทางใหญ่โต (สังเกต 8 ม.ก. 14) เป็นคนอารมณ์ดี สนใจการกีฬา (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/4, 23 มี.ก. 13) ส่วนครูประจำชั้น ม.ค. 2/5 (15 ก.พ. 14) เห็นว่าเป็นเด็กปกติธรรมดา ไม่โยกกับผู้อื่นนัก ไม่หุนหันหรือเด็กจนเกินไป พอเหมาะสมกับตัว เป็นคนเฉย ๆ ไม่น่ามีปัญหาอะไร

เด็กมีทัศนคติไม่ค่อยดีต่อการแนะนำและการอภัยโทษกับเด็กเลว โดยแสดงออกด้วยการไม่ค่อยยอมพูด ตามคำสั่งพูดคำ และห้ามไม่ให้ทางห้องแนะนำเรียกตนมาอีก โดยบอกว่าถ้ามีปัญหาตนจะมาหาครูเอง (สัมภาษณ์ 17 ก.พ. 13)

ปัญหาของเด็ก

เด็กมีปัญหาด้านการเรียน เรียนอ่อน ไม่ทันเพื่อน ความเจริญทางร่างกายเร็วมาก ทางสมองเจริญช้ากว่าอายุ พื้นฐานทางด้านวิชาการไม่ค่อยจะดี ความคิดอ่านยังเป็นเด็กมาก พังความคิดเห็นของผู้อื่นฝ่ายเดียว ไม่ชอบคิดและพูด (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/4, 23 มี.ก. 13)

ตอนอยู่ชั้น ม.ศ. 1 เด็กชอบ ภาษาไทย พอขึ้น ม.ศ. 2 ไม่สนใจ เพราะเกลียดครูผู้สอน (สัมภาษณ์ 17 ก.พ. 13 และ 9 ก.พ. 14) เด็กเห็นว่าครูคอยแต่จะจับผิดตน ไม่ยุติธรรมในระหว่างนักเรียนชายและหญิง มักจะลงโทษแต่นักเรียนชาย (สัมภาษณ์ 9 ก.พ. 14)

ท่าทางของเด็กทำให้ครูคิดว่า เด็กขวนขวาย มีอยู่ครั้งหนึ่งครูถามให้เด็กบอกคำศัพท์ และครูบอกเด็กว่า ครูลืมเสียแล้ว เด็กเลยถือโอกาสบอกครูว่า ตนก็ลืมเสียแล้วเช่นกัน ครูหาว่าเด็กขยันหรือขวน เลยลงโทษให้เด็กไปกัดคำศัพท์ 20 ครั้ง มาแจ้งครู เด็กก็ทำตาม (สัมภาษณ์ 9 ก.พ. 14)

สำหรับเพื่อนผู้หญิงในห้อง เด็กผู้ชายไม่ค่อย เพราะลวนมากเป็นนักเรียน-
หญิง (หญิง 32 คน ชาย 8 คน) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนหญิงที่ปากจึก ส่วน
บางคนก็ เด็กมีความเห็นว่าควรมีนักเรียนชายและหญิงเท่า ๆ กัน (สัมภาษณ์ 9 ก.พ.
14)

จากลักษณะท่าทางที่ก้าวร้าว การไม่โยกกับเพื่อนผู้หญิง และการเรียนหนังสือ-
อ่อน จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เพื่อน ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นผู้หญิงมีความชิงชังในตัวเด็กก็
เป็นได้

ผลการให้คำปรึกษาแก่ ค.ช. 'สมพงษ์'

หลังจากการให้คำปรึกษาแล้ว ทำให้เด็กเข้าใจและยอมรับว่าตนมีปัญหาระหว่างการ
เรียนอ่อน และจะพยายามปรับปรุงตัวด้านการเรียน โดยจะเพิ่มความเข้าใจได้ ตั้งใจ
และขยันเรียนให้มากขึ้น ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ส่วนเรื่องเด็กผู้หญิงในห้อง ก็จะพยายาม
อดทน และจะไม่รำคาญให้มากนัก เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่เรียนร่วมกับเด็กผู้หญิง
เสียเป็นส่วนใหญ่

จากการทดสอบด้วยสังคมมิติคอนหลัง ปรากฏว่า เด็กมีสถานภาพทางสังคมมิติดีขึ้น
กล่าวคือ เพื่อน ๆ ลดความชิงชังเด็กลง ดังจะเห็นได้จากตาราง 7 และ ภาพที่ 2
ต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงผลการทดสอบสัจสมมติทั้ง 2 ครั้ง ของ ค.ช.สัมพันธ์

	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
จำนวนนักเรียนที่ทำการทดสอบ (N)	40	40	-	-	
จำนวนครั้งที่ได้รับเลือก (c)					
อันดับ 1	1	-	-	1	
2	2	-	-	2	
3	-	-	-	-	
รวม	3	-	-	3	
คิดเป็นร้อยละจาก $N-1$	7.69	-	-	7.69	ไม่คิด
จำนวนครั้งที่เพื่อนปฏิเสธ (R_j)					
อันดับ 1	1	1	-	-	
2	6	3	-	3	
3	7	2	-	5	
รวม	14	6	-	8	
คิดเป็นร้อยละจาก $N-1$	35.90	15.38	-	20.52	คิดขึ้น
$C - R_j$	-11	-6	5	-	คิดขึ้น
ร้อยละของ $C - R_j$	-28.21	-15.38	12.83	-	คิดขึ้น
สถานภาพทางสัจสมมติ ($SS = \frac{C-R_j}{N-1}$)	-.2821	-.1538	.1283	-	คิดขึ้น

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า ได้มีสถานภาพทางสัจสมมติในการทดสอบครั้งหลัง
ดีกว่าคราวแรกเล็กน้อย ก็คือคราวแรกมีคะแนนสถานภาพทางสัจสมมติ -.2821 ครั้งหลังเป็น

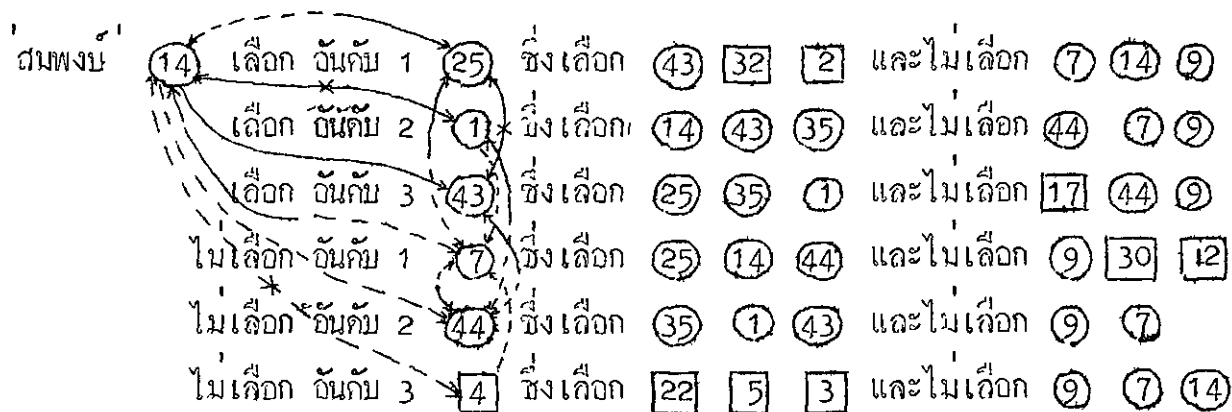
- .1538 ที่ขึ้นกว่าคราวแรก .1283 แสดงว่าเด็กมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นบ้าง ในสายตาของเพื่อน ๆ (จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3)

ความจริงคราวแรกเด็กยังได้รับเลือกจากเพื่อน 3 คน หรือ 7.69 % ของจำนวนเพื่อน แต่มาตอนหลังไม่ได้รับเลือกเลย แสดงว่าเด็กลดความเป็นที่ยอมรับของเพื่อนลงไปไม่น้อย

แต่ถ้ามองคะแนนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธการเลือกตอนแรก 35.90 % มาตอนหลังมีเพื่อนปฏิเสธเพียง 15.38 % เพื่อนลดการปฏิเสธลง 20.52 % แสดงว่าเด็กต้องปรับตัวดีขึ้นบ้าง เพื่อน ๆ จึงลดความชิงชังลง ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครเลือกเด็กในตอนที่เลือกก็ตาม

สำหรับความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้รับเลือก และคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธคราวแรก คะแนนที่เพื่อนปฏิเสธมากกว่าที่เพื่อนเลือก 28.21 % ครั้งหลังมากกว่า 15.38%

ภาพที่ 2 แผนภาพผังกมด้นพันธ์ของ เด็กชาย สมพงษ์ จากการทดสอบรังคมมิติ 2 ครั้ง (ห้อง 2/5)
การทดสอบครั้งที่ 1

(14) ได้รับเลือกจาก (1)

รวม 3 คน

(7) (9)

เพื่อนที่ปฏิเสธการเลือก (14) คือ (31)

รวม 14 คน

(10) (16) (24) (25) (28) (35)
(4) (5) (11) (21) (23) (22) (33)

การทดสอบครั้งหลัง

14 ได้รับเลือกจาก 1

รวม 1 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ (14) คือ (33)

รวม 6 คน

(4) (11) (24)
(12) (21)

(ดูความหมายของเงื่อนไขโยคความสัมพันธ์ ในภาพที่ 1 หน้า 51)

จากภาพที่ 2 จะเห็นว่า 'สมพงษ์' ⑭ ยังคงเลือก ②⑤ และ ④③ ตามเดิม
 ครั้งแรก ②⑤ ปฏิเสธการเลือก ⑭ แต่มาถอนหลังเฉย ๆ ⑭ เปลี่ยนจากต่างฝ่าย
 ต่างเลือกกับ ① มาเป็นเฉย ๆ กับ ① แก่ ① ยังคงเลือก ⑭ และ ⑭ มาเลือก
 ③⑤ ซึ่งเป็นเพื่อนานิตกับ ②⑤ แทน และ ③⑤ ก็เลือก ④③ เหมือนกัน เพื่อนทั้งสาม
 คนที่ ⑭ เลือกถอนหลัง ไม่มีใครเลือกตอบเลย เพื่อน ๆ ที่ ⑭ เคยปฏิเสธในตอน
 แรกก็เฉย ๆ เลิกరాกันไป แต่ ④ ยังคงซิงซัง ⑭ ตามเดิม ⑭ มาชิงชิงเพื่อนใหม่
 หมด

ผลของการให้คำปรึกษา ทำลักษณะพฤติกรรมและชื่อเสียงในตอนหลังของเด็กโดย
ส่วนรวมดีขึ้น จึงได้แสดงไว้ในตาราง 8 และตาราง 9 ข้างล่างนี้

ตาราง 8 แสดงลักษณะพฤติกรรมของ ค.ช. สมพงษ์ ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึง
มากที่สุด และมารอง ๆ ลงมา จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย
"ไครเอเย" ทั้ง 2 ครั้ง

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	ร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	
1	U	เรียนหนังสือไม่ เก่งเลย	10.26	12.82	7.70	—	5.12	ดีขึ้น
2	U	ไม่ชอบเข้าหาครู	7.70	7.70	7.70	—	—	คงเดิม
3	U	เป็นคนโกรธง่าย	2.51	5.02	—	—	5.02	ดีขึ้น
4	U	เป็นคนไม่หล่อ	2.51	—	5.02	5.02	—	ไม่คิด

U หมายถึงพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

จากลักษณะพฤติกรรมทั้ง 4 อันดับในตารางข้างบนนี้ ล้วนแต่เป็นพฤติกรรมที่สังคม
ไม่ยอมรับ แต่จำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง มีเปอร์เซ็นต์ไม่สูงนัก พฤติกรรมอันดับ 1
เพื่อน ๆ บ่งถึงน้อยลงในการทดสอบครั้งหลัง แสดงว่าเด็กปรับปรุงพฤติกรรมนี้ได้ดีขึ้นบ้าง
สำหรับพฤติกรรมอันดับ 2 มีร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง คงเดิมในการทดสอบ
ทั้ง 2 ครั้ง แสดงว่าเด็กไม่ได้ปรับปรุงตัวในพฤติกรรมนี้ พฤติกรรมอันดับ 3 เพื่อน ๆ
ไม่บ่งถึงอีกเลย ในการทดสอบครั้งหลัง แสดงว่าเด็กปรับปรุงตัวค่านี้นี้ได้ดีขึ้น ส่วนพฤติกรรม
อันดับ 4 ในการทดสอบครั้งแรกเพื่อน ๆ ไม่ได้บ่งถึง แต่กลับมาบ่งถึงในการทดสอบครั้งหลัง
แสดงว่าเพื่อน ๆ เพิ่งมาเห็นพฤติกรรมนี้ของเด็กในตอนหลัง ซึ่งก็ไม่ค่อยดีนัก เพราะเป็น
พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (U)
ของ คี.ช. 'สมพงษ์' ในการทดสอบการท่าย "ไกรเอ๋ย"
ทั้ง 2 คราว

	การทดสอบ ทั้ง 2 คราว	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	ลดลง	หมายเหตุ
พฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A)	5	2	3	1	-	ดีขึ้น
พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U)	22	13	9	-	4	ดีขึ้น
ชื่อเสียง (R_p)	-0.218	-0.282	-0.154	.128	-	ดีขึ้น
จำนวนนักเรียน	80	40	40	-	-	
A - U	-17	-11	-6			
A : U	1:4.4	1:6.5	1:3			

จากตาราง 9 จะเห็นว่า ชื่อเสียงของเด็กอยู่ในเกณฑ์ไม่ดีเพราะติดลบ ($R_p = -0.218$) แต่มีแนวโน้มของการปรับตัวดีขึ้น เพราะจากการทดสอบครั้งหลัง คะแนนชื่อเสียงของเด็กเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังคงติดลบ แต่กลับน้อยลง กล่าวคือครั้งแรก $R_p = -0.282$ ครั้งหลัง $R_p = -0.154$ คะแนนชื่อเสียงเพิ่มขึ้น $= -0.154 - (-0.282) = .128$ (จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4)

เด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่ายอมรับ ทั้ง 2 คราว คือ ครั้งแรกมากกว่า 11 คะแนน ครั้งหลังมากกว่า 6 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนของคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับต่อพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ จากการทดสอบทั้ง 2 คราว ก็เป็น 1:4.4 หรือเด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ เป็น 4.4 เท่าของคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าเด็กน่าจะมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ

เกี่ยวกับการประมาณค่าตัวเองของเด็ก ตอนแรกเด็กประมาณค่าสูงกว่าปกติ
หลังจากการให้คำปรึกษา เด็กประมาณค่าตัวเองลดลงกว่าเดิม แต่ก็ยังสูงกว่าปกติ ดังผล
ปรากฏในตาราง 10 ข้างล่างนี้

ตาราง 10 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กชายสมพงษ์ เมื่อทดสอบด้วย
แบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale
ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่างๆ	คะแนนเต็ม	การทดสอบครั้งแรก		การทดสอบครั้งหลัง		ร้อยละ	ร้อยละ	รวมๆ ใหญ่
		คะแนน ที่ได้	คะแนน ร้อยละ	คะแนน ที่ได้	คะแนน ร้อยละ	ที่เพิ่ม	ที่ลด	
ร่างกาย	225	129	57.33	114	50.44	-	6.89	
อารมณ์	300	179	59.67	150	50.00	-	9.67	
สังคม	775	467	60.26	448	57.81	-	2.45	
สติปัญญา	200	100	50.00	112	56.00	6.00	-	

จากตาราง 10 จะเห็นว่า คะแนนการประมาณค่าโดยส่วนรวมสูงกว่าปกติ
(เกิน 50 %) คือครั้งแรกได้ 58.33 % ครั้งหลังได้ 54.93 % ลดลงกว่าเดิม 3.40 %
แสดงว่าเด็กลดความรู้สึกพอใจในตัวเองลงไปบ้าง คือ หมวดร่างกายลดลง 6.89 %
หมวดอารมณ์ลดลง 9.67 % หมวดสังคมลดลง 2.45 % ส่วนหมวดสติปัญญา เพิ่มขึ้น 6.00 %
แสดงว่าเด็กมีความรู้สึกพอใจในสติปัญญาของตนมากขึ้นอีกเล็กน้อย

การที่ผลการทดสอบครั้งแรกสูงกว่า 50 % คือได้ 58.33 % ซึ่งไม่สอดคล้อง
กับสมมติฐานข้อ 1 และการที่ผลการทดสอบครั้งหลังมีคะแนนน้อยกว่าครั้งแรก กล่าวคือครั้งแรก
ได้คะแนน 58.33 % ครั้งหลังได้เพียง 54.93 % จึงเป็นการไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน
ข้อ 5 อีกด้วย

การที่ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานทั้ง 2 ข้อนี้ อาจพิจารณาได้ 2 ทางคือ ในตอนแรก เด็กมีความรู้สึกพอใจในตัวเองมาก มาตอนหลังลดลง หรือว่าในตอนแรกเด็กประมาณ่าตัวเองเกินความจริงไป มาตอนหลังประมาณ่าใกล้เคียงความจริง จึงทำให้ไคคะแนลดลงก็อาจเป็นไปได้

กรณีของเด็กหญิงรำไพ

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เด็กเกิดที่ตำบลคลองตากคต อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี เมื่อ 30 มีนาคม 2499 บิดามารดาอยู่ที่บ้านเกิดของเด็ก แต่เด็กมาอยู่กับญาติ ที่อาคารสงเคราะห์ทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพฯ (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

ความรูปร่างกาย จวบจน ป. 4 มีอาชีพในการทำนา ทำสวนมะพร้าว แต่ไคคะแนไม่ค่อยดีนัก รายได้ของครอบครัวจึงไม่แน่นอน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512; สัมภาษณ์ 21 ม.ค. 14)

จำนวนพี่น้องทั้งหมดมี 8 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 7 คน พี่ชาย 1 คน พี่หญิง 5 คน น้องหญิง 1 คน พี่น้องทำงานหารายได้แล้ว 5 คน แต่งงานแล้ว 2 คน กำลังเรียนอยู่ 3 คน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512, สัมภาษณ์ 21 ม.ค. 14)

พี่สาวของเด็กกำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.ศ. 4 โรงเรียนเดียวกันกับเด็ก แต่ไปไกลพักอยู่ด้วยกัน พี่สาวพักอยู่กับลุงแถวพระโขนง ซึ่งเห็นร้านตัดเย็บและขายเสื้อผ้า ความจริงเด็กต้องการพักกับพี่สาวเหมือนกัน เพราะจะได้อ่านหนังสือ (สัมภาษณ์ 21 ม.ค. 14)

เด็กมาอยู่กับญาติซึ่งรู้จักสนิทที่ทุ่งมหาเมฆ ตั้งแต่เรียนชั้น ป. 5 ญาติทำงานเป็นสถาปนิก มีบุตร 2 คน ยังเด็กอยู่ อายุ 3 - 4 ขวบคนหนึ่ง อีกคนหนึ่งเพิ่งได้ 2 - 3 เดือน เด็กอยู่บ้านช่วยเลี้ยงน้อง งานอื่นไม่ค่อยได้ทำอะไร เพราะที่บ้านนี้มีลูกจาง

อยู่ 3 คน เด็กอยู่ที่สามายดี พ่อแม่ หมายถึงญาติที่เด็กพักอยู่ด้วย แต่เด็กเรียกเป็น พ่อ-แม่ รักเด็กเหมือนกับเป็นบุตรของตน และส่งเสียให้เล่าเรียน แต่อย่างไรก็ตามเด็กบอกว่าอยู่มาน เกือบอมบอมนใจกว่า (สัมภาษณ์ 21 ม.ค. 14) ซึ่งก็เป็นธรรมดา เด็กอยู่กับพ่อแม่ของตน ย่อมอมบอมนใจกว่า ประกอบทั้งพ่อแม่เลี้ยงทางกรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยไคอยู่มาน ถึงอยู่ก็ไม่ค่อย ไคพูกคุยกับเด็ก (สัมภาษณ์ 21 ม.ค. 14) ทำให้เด็กขาดความอบอุ่นใจ และขาดการแสดง ออกทางสังคมตามสมควร จึงกลายเป็นเด็กเก็บตัวและไม่ค่อยพุดจา

โครงการอนาคต ต้องการเป็นพยาบาล เพราะใจชอบและดูปกครองเห็นชอบด้วย (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512) แต่มาตอนหลัง พี่บอกว่า เรียนพยาบาลของโรงเรียน ก้าวไกล และวิทยาศาสตร์ เด็กจึงเลือกเรียน เลขานุการ และการบัญชี เด็กชอบพิมพ์ดีด จดหมายธุรกิจ ภาษาไทย สังคมเฉย ๆ แต่ไม่ค่อยชอบบัญชี เพราะต้องใช้ความถี่ในการ ก้าวไกลหลายชั้น (เด็กไม่ค่อยชอบคิดซับซ้อน) ถ้าสะเพร่าก็ผิดพลาดได้ง่าย (สัมภาษณ์ 4 ก.พ. 14) วิชาที่ไม่ชอบ ก็คือ เขียนแบบ ภูมิ-ประวัติศาสตร์ (แบบสอบถามของโรงเรียน 2512) วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ เพราะไม่ค่อยเข้าใจและมักสับสนตก 2 วิชานี้ (สัมภาษณ์ 21 ต.ค. 14) แต่เดิมเด็กเคยสนใจ 2 วิชานี้ (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

ผลการทดสอบความสนใจ (9 ต.ค. 12) หมวดที่ใดคะแนนสูงสุดคือ เครื่องยนต์ ก่อโลก รองลงมาคือ หมวดดนตรี ตัวสุดท้ายคือ หมวดภาษาและวรรณคดี เสมียน

ลักษณะนิสัยทั่ว ๆ ไป

เป็นคนเชื่องช้า ใจน้อย เงียบขรึม สงบเสงี่ยม สุภาพเรียบร้อย อยู่ในโอวาท ช่วยเหลือกิจการต่าง ๆ ดี (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/6, 2513, ผู้ปกครอง, 2513) ไม่กล้า แสดงออก ไม่ชอบคิดหรือถาม ฟังผู้อื่นฝ่ายเดียว ไม่กระตือรือร้น (ครูประจำชั้น บ.ก.1/4, 23 มี.ค. 13)

เด็กรู้ตัวว่าเป็นคนพุดคุยไม่เก่ง ความจริงเด็กเห็นว่าการพุดคุยกับเพื่อน ๆ ก็ทำให้ สนุกสนานดี แต่ไม่ค่อยคุยมาง เฉยเบา (สัมภาษณ์, 4 ก.พ. 14)

เป็นคนเกรงใจเพื่อน จนไม่กล้าแสดงอะไรให้เป็นที่ยึดใจเพื่อน ทั้ง ๆ ที่บางครั้ง ต้องการที่จะห้ามไม่ให้เพื่อนดูความรำคาญในเวลาเรียน ซึ่งทำให้ตนเรียนไม่รู้เรื่อง ก็ไม่กล้าห้าม กลัวเพื่อนจะโกรธตน (สัมภาษณ์, 4 ก.พ. 14) หรือบางครั้งเพื่อนทะเลาะกันถึงแม้ว่าเด็กจะรู้ว่าใครผิดใครถูก ก็ไม่กล้าแทรกแซง เกรงยึดใจเพื่อนอีกฝ่ายหนึ่ง จึงมองการที่ตัวออกจากเพื่อน (ประยุทธ วัชรดิษฐ์, 20 ต.ค. 13)

เด็กมีผิวขาวก่อนเข้าค่าย ส่วนใส่เสื้อผาสะอาด ลักษณะเป็นผู้ให้เกินตัว ทำทางเจียมตน ไม่ค่อยพูดคุยกับเพื่อนนัก เขาสนใจทุกสิ่งทุกอย่างใต้อา (สังเกต 8 ม.ก. 14, กรุ๊ปประจำชั้น ม.ก. 1/4 23 มี.ค. 13) คงมีปมควยเรื่องรูปร่างไม่สวย และเรื่องการเรียนอ่อน ผิดกับพี่สาวที่อยู่ชั้น ม.ศ. 4 หนาตาดี เรียนเก่ง (กรุ๊ปประจำชั้น ม.ศ. 2/6, 29 ม.ก. 14)

ปัญหาของเด็ก

ปัญหาการเรียน การเรียนอ่อน ผลการเรียนต่ำ เรียนซ้ำไม่ทันเพื่อน ต้องการความเอาใจใส่เพิ่มเติมขึ้น (กรุ๊ปประจำชั้น ม.ก. 1/4, 23 มี.ค. 13, กรุ๊ปประจำชั้น ม.ศ. 2/6, 2513)

ผลการเรียนในปีการศึกษา 2513 ประจวบภาคเรียนที่ 1 และ 2 ได้คะแนนระดับ 1.71 และ 1.89 คิด D หลายตัวคือ อังกฤษ 211, บัณฑิต 201, ภาษาไทย 202 นอกนั้นได้ C ได้ A พิมพ์ดีด 211 (สมุดรายงาน, 2513)

เด็กมีปัญหารื่องการเรียน เพราะเมื่อพูดถึงเรื่องการเรียน เด็กมีท่าทางแสดงให้เห็นว่าไม่ชอบถูกควย และขอตัวไปเรียนต่อ (ประยุทธ วัชรดิษฐ์, 27 ต.ค. 13) เมื่อเรียนไม่เข้าใจ ไม่ชอบถามครู เพราะไม่กล้าถาม มักใช้วิธีถามเพื่อน ๆ จึงทำให้ได้รับความรู้ที่ไม่สมบูรณ์นัก (สัมภาษณ์ 4 ก.พ. 14)

เรียนวิชาวิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษไม่ได้ดี วิตกว่าจะแย่ วิชาอื่น ๆ พอทำได้สำหรับวิทยาศาสตร์นั้น ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องคำนวณ ซึ่งเด็กจะพยายามให้หนักยิ่งขึ้น สำหรับภาษาอังกฤษหนักใจเกี่ยวกับคำศัพท์ พอไปคิดว่าจะเรียนศัพท์ แบบวิธีเขียนคำนั้น ๆ นาน ๆ

ครึ่งควย (สัปดาห์, 4 ก.พ. 14)

เด็กรู้สึกไม่พอใจที่เพื่อน ๆ ในห้องชอบคุยกับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาเรียน เพราะทำให้เขาเรียนไม่รู้เรื่อง แต่เมื่อตอนหลังเพื่อน ๆ ค่อยเงียบขึ้นบ้าง ทำให้เด็กรู้สึกมีความพอใจขึ้น (สัปดาห์ 4 ก.พ. 14)

ปัญหาการขาดความรักความอบอุ่นใจ เด็กไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ที่แท้จริงของตน แต่อยู่กับผู้ปกครองที่ทุ่งมหาเมฆ กรุงเทพฯ ก็ไม่มีเพื่อนเล่นเพื่อนคุย เพราะลูก ๆ ของเขาของบ้านก็ยังเล็กมาก เขาของบ้านก็ออกไปทำงาน ไม่ค่อยได้มีเวลาสนทนาวิสาสะกัน คุยกับลูกจางบาง ถึงแม้ว่าเขาของบ้านจะถือว่าเด็กเหมือนกับลูกหลานของตน ก็คงจะไปให้ความรักความอบอุ่นเหมือนกับลูกแท้ ๆ เด็กต้องการอยู่ด้วยกันกับพี่สาว ซึ่งพักอยู่กับญาติ ๆ แถวพระโขนง เพราะที่นั่นมีคนอยู่มาก ถึงแม้ว่าเขาจะไ้กลับบ้านที่โพธารามบางเป็นครั้งคราว ก็ไม่ค่อยได้พบเจอพี่ ๆ น้อง ๆ กับพรอมหนา ด้วยเหตุเหล่านี้จึงทำให้เด็กรู้สึกหงอยเหงา วาเหว และขาดความอบอุ่นทางใจ (สัปดาห์, 21 ม.ก. 14, 4 ก.พ. 14)

จากลักษณะนิสัยที่เด็กเป็นคนเงียบขรึม ไม่ค่อยพูดคุยกับเพื่อน ๆ ใจบอย เกรงใจเพื่อนและมีปัญหาการเรียนอ่อนไม่เข้าร่วมสังสรรค์กับเพื่อน ๆ และการขาดความรักความอบอุ่นใจเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กกลายเป็นเด็กขี้อาย ๆ ซิงรังไค

ผลการให้คำปรึกษาแก่เด็กหิงฮำไฟ

ผลการให้คำปรึกษาทำให้เด็กไคตระหนักและยอมรับว่าตนเรียนหนังสือไม่เก่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาวิทยาศาสตร์ เพราะตนไม่เก่งคำนวณอีกด้วย เด็กจะพยายามฝึกฝนในวิชาคำนวณให้หนักยิ่งขึ้น สำหรับวิชาภาษาอังกฤษ เด็กมักมีปัญหาเรื่องศัพท์ และหลักภาษา จะพยายามฝึกฝนอีกเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องศัพท์ จะท่องแบบเขียนทวนกันไปเลยสรุปแล้วเด็กจะพยายามปรับปรุงตัวด้านการเรียนให้ดีขึ้น

เรื่องเพื่อนในห้องคุยกัน เด็กค่อย ๆ ยอมรับและมองในแง่สนุกเพลิดเพลินขึ้นมาบ้าง เด็กรู้ตัวขึ้นว่าตนเป็นคนไม่ค่อยพูดจา จึงเริ่มที่จะพูดคุยและสนุกสนานกับเพื่อน ๆ บาง ประกอบกับเด็กได้มีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลงที่นั่ง เขาไคกลคนที่ตนพอใจยิ่งขึ้น

เรื่องความเป็นอยู่ทางบ้าน ความจริงเด็กมาอยู่กับญาติก็ได้รับความรักความเอ็นดู เห็นอกเห็นใจเป็นลูกจริง ๆ แต่ทว่า ผู้ปกครองไม่ค่อยได้ดูบ้าน และไม่ค่อยได้พูดคุยกัน เด็กได้สังสรรค์ สมาคม กับลูกจางบาง กับลูกเจาของบางบาง หรือมีเวลานักได้พบปะพูดคุยกับพี่สาวซึ่งเรียนอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน แต่ไม่ได้พักอาศัยอยู่ด้วยกัน นาน ๆ เด็กจึงได้กลับไปเยี่ยมบ้าน แต่ก็ไม่พบพี่น้องกับครอบครัว สรุปแล้วเรื่องทางบ้านเด็ก ไม่ทราบจะทำอย่างไร แต่ก็พยายามยอมรับความจริงว่าคงอยู่เพราะจำเป็น และพยายามฝึกพอใจในสภาพที่เป็นอยู่ขณะนี้

ผลของการให้คำปรึกษาทำให้สถานภาพทางสังคมมิติของเด็กในตอนหลังดีขึ้นบ้าง ก็จะเห็นได้จากผลในตาราง 11 และ ภาพที่ 3 ข้างล่างนี้

ตาราง 11 แสดงผลการทดสอบสังคมมิติ 2 คราว ของเด็กหญิงรำไพ

	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งที่สอง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
จำนวนนักเรียนที่ทำการทดสอบ (N)	32	30	—	2	
จำนวนครั้งที่ได้รับเลือก (C) อันดับ 1	—	—	—	—	
" 2	2	1	—	1	
" 3	—	1	1	—	
รวม	2	2			
เกิดเป็นร้อยละ จาก N - 1	6.45	6.90	.45	—	ดีขึ้นเล็กน้อย
จำนวนครั้งที่เพื่อนปฏิเสธ (Rj) อันดับ 1	2	2	—	—	
" 2	3	3	—	—	
" 3	4	1	—	3	
รวม	9	6	—	3	ดีขึ้น
เกิดเป็นร้อยละจาก N - 1	29.03	20.69	—	8.34	ดีขึ้น
C - Rj	-7	-4			
ร้อยละของ C - Rj	-22.58	- 13.79			
สถานภาพทางสังคมมิติ (SS) = $\frac{C - R_j}{N - 1}$	-.2258	-.1380	.0878		ดีขึ้น

สถานภาพทางสังคมของเด็ก คีชีนเล็กน้อย ในการทดสอบครั้งหลัง ครั้งแรกได้คะแนน -2.258 ครั้งหลัง -1.1380 เพิ่มขึ้นจากครั้งแรก $.0878$ แสดงว่าเด็กมีความปรับตัวดีขึ้นบ้างเล็กน้อย (สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3)

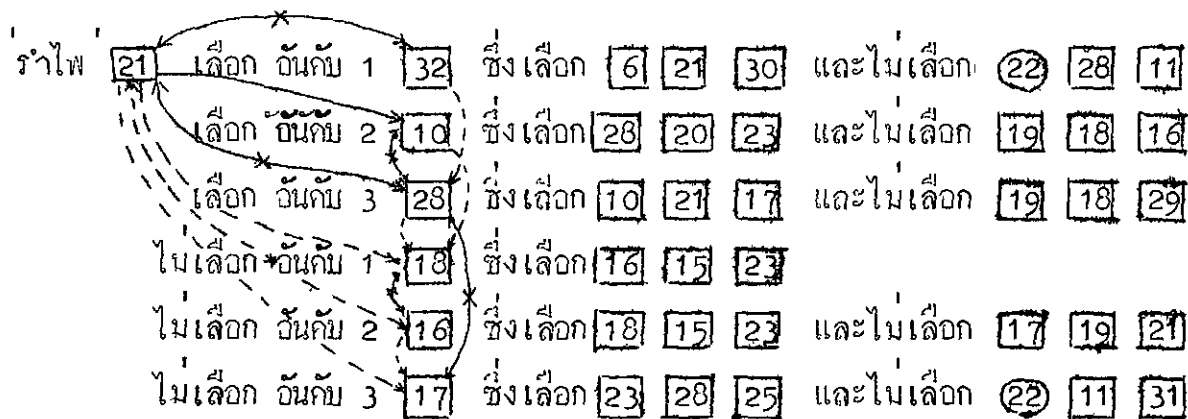
คะแนนที่เด็กได้รับเลือกทั้ง 2 ครั้ง พอ ๆ กัน คือ ครั้งแรก 6.45% ครั้งหลัง 6.90% ครั้งหลังมากขึ้นเพียงเล็กน้อย คือ $.45\%$ อย่างไรก็ตาม เด็กก็ยังมีความชอบ ๆ เลือกอยู่บ้าง

สำหรับคะแนนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธ ในครั้งหลังลดลงบ้าง คือครั้งแรก 29.03% ครั้งหลัง 20.69% ลดลง 8.34% แสดงว่า เด็กปรับตัวดีขึ้นบ้าง

สำหรับความแตกต่างระหว่างคะแนนที่เพื่อนเลือกและที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธ ตอนแรกคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธมากกว่าที่เพื่อนเลือก 22.58% ครั้งหลังมากกว่า 13.79%

ภาพที่ 3 แผนภาพสังคมนิกิตของ เด็กหญิง 'รำไพ' จากการทดสอบสังคมนิกิตทั้ง 2 ครั้ง (ห้อง 2/6)

การทดสอบครั้งแรก

21 ได้รับเลือกจาก

2, 32

รวม 2 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ รำไพ 21 มี

3, 4, 15

รวม 9 คน

13, 14, 16, 29

การทดสอบครั้งหลัง

21 ได้รับเลือกจาก

28, 10

รวม 2 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ รำไพ 21 มี

16, 20, 4, 9, 31

รวม 6 คน

19

(ดูความหมายของเส้นโยงไขว้ความสัมพันธ์ ในภาพที่ 1 หน้า 51)

จากภาพที่ 3 จะเห็นว่า 'রাই' [21] ปฏิเสธการเลือก [6] ในการทดสอบ
 ครั้งหลัง แทน [17] ซึ่งเคยปฏิเสธในครั้งแรก เนื่องจาก 6 สนิทานกับ [32] เด็กจึง
 ไม่เลือก [32] ในตอนหลัง ซึ่งเดิมเคยเลือก แยกตัวมาเลือก [23] แทน [32] นอกนั้น
 ก็เหมือนเดิมเป็นส่วนใหญ่ จะสังเกตได้ว่า กลุ่มเพื่อนที่เด็กเลือกหรือปฏิเสธก็ตาม ส่วนใหญ่
 ต่างฝ่ายต่างเลือกกันในวงแต่ละกลุ่ม

ผลของการให้คำปรึกษาไม่ได้ทำให้ลักษณะพฤติกรรมหรือชื่อเสียงโดยรวมของเด็กในตอนหลังดีขึ้น แต่กลับลดลงดังได้แสดงผลในตาราง 12 และ ตาราง 13 ข้างล่างนี้

ตาราง 12 แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กหญิง 'রাই' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมาจากการทดสอบด้วยเทคนิคการท่าย "ไครเอย์"

ลำดับที่	ชนิด	ลักษณะ - พฤติกรรม	รายละเอียดของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	
1	U	ไม่รื่นเริงเบิกบาน						
		เสียเลย	71.67	67.74	75.86	8.12		เลวลง
2	U	ไม่ค่อยมีเพื่อน						
		เสียเลย	50.00	45.16	55.17	10.01		เลวลง
3	U	เป็นคนเงิบขี้น						
		แมกคนอื่นจะพุดคุยกับแทบทั้งห้อง	38.30	25.80	51.72	25.92		เลวลง
4	U	ไม่มีใครคนสวย	38.30	35.50	41.37	5.87		เลวลง
5	U	เป็นคนงุ่มง่าม						
		เงื่องช้า	26.67	16.10	37.93	21.83		เลวลง
6	U	ไม่ร้อบเล่นกีฬา						
		แทบอ่านหนังสืออยู่เงิบๆ	23.30	29.00	17.24		11.76	ดีขึ้น
7	A	เป็นคนขี้อาย	15.00	6.45	24.14	17.69		ดีขึ้น
8	U	ไม่ร้อบเข้าหาครูเลย	13.30	12.90	13.79	.89		เลวลง
9	U	ขมขื่นเผยอเงิบๆ	11.67	12.90	10.34		2.56	ดีขึ้น
10	U	เรียนหนังสือไม่เก่งเลย	11.67	6.45	17.24	10.79		เลวลง

จากตาราง 13 จะเห็นว่า พฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนบ่งถึงมากที่สุด ใน 1๖ อันดับ เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับเสีย 9 อันดับ มีที่สังคมยอมรับอยู่อันดับเดียวคือพฤติกรรมอันดับที่ 7

และในบรรดาพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ ก็ปรากฏว่าเพื่อน ๆ กลับเพิ่มว่านวนครั้งในการบ่งถึงมากยิ่งขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง อันเป็นการแสดงว่าเด็กมีชื่อเสียงเลวลง หรือมีการปรับตัวที่เลวลงกว่าเดิม มีที่ปรับตัวได้ดีขึ้นในพฤติกรรมอันดับ 6 และ 9 เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

สำหรับพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เพื่อน ๆ ก็เพิ่มความยอมรับมากยิ่งขึ้น แต่ก็มีเพียงพฤติกรรมอันดับ 7 เพียงอันดับเดียว

กล่าวโดยทั่วไปเด็กมีการปรับตัวที่เลวลง

ตาราง 13 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคมไม่ยอมรับ (U) ของเด็กหญิงรำใจ ในการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง

	การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
พฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A)	14	5	9	4	-	ดีขึ้น
พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U)	184	83	111	12	-	เลวลง
ชื่อเสียง	-2.90	-2.51	-3.17	-	-0.66	เลวลง
จำนวนนักเรียน	62	32	30	-	2	
A - U	-170	-78	-92			
A : U	1:13.14	1:16.6	1:11.22			

จากตารางข้างบนนี้จะเห็นว่า ชื่อเสียงของเด็กจากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง อยู่ในเกณฑ์ไม่ดี กล่าวคือ การทดสอบครั้งแรก คะแนนชื่อเสียง (R_p) = -2.51 การทดสอบครั้งหลัง คะแนนชื่อเสียงเป็น -3.17 และคะแนนชื่อเสียงจากการทดสอบทั้ง 2 ครั้งเป็น -2.90

คะแนนร้อยละในการทดสอบครั้งหลังลดลงไปจากการทดสอบครั้งแรกอีก $- .66$ อันเป็นการแสดงว่าร้อยละของเด็กเลวลง นั่นคือการปรับตัวของเด็กก็เลวลงด้วยจึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4

คะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมีมากกว่าคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ จากการทดสอบครั้งแรกมีมากกว่า $= 83 - 5 = 78$ คะแนน หรือ 156% การทดสอบครั้งหลังมีมากกว่า $= 101 - 9 = 92$ คะแนน หรือ 1022.22% จากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง เด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าพฤติกรรมที่สังคมยอมรับเป็น $124 - 14 = 110$ คะแนน หรือ 1214.29% หรือเด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับเป็น 13.14 เท่า ของคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อ 1

การประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็กต่ำกว่าปกติ และเมื่อให้คำปรึกษาแล้ว เด็กกลับยิ่งประมาณค่าตัวเองต่ำลงไปกว่าเดิมอีก ดังผลปรากฏในตาราง 14 ข้างล่างนี้

ตาราง 14 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กหญิง 'รำไพ' เมื่อทดสอบด้วย

Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่าง ๆ	คะแนนเต็ม	การทดสอบครั้งแรก		การทดสอบครั้งหลัง		ร้อยละที่เพิ่มขึ้น	ร้อยละที่ลดลง	หมายเหตุ
		คะแนนที่ได้	คิดเป็นร้อยละ	คะแนนที่ได้	คิดเป็นร้อยละ			
ร่างกาย	225	52	22.11	90	40.00	17.89		
อารมณ์	300	94	31.33	57	19.00		12.33	
สังคม	775	393	50.71	307	39.61		11.10	
สติปัญญา	200	80	40.00	54	27.00		13.00	
รวม	1500	619	41.27	508	33.87		7.40	

จากตาราง 14 จะเห็นว่า เด็กยังมีความรู้สึกไม่ค่อยพอใจในตัวเอง เพราะประมาณค่าตัวเองในระดับที่ต่ำกว่า 50% กล่าวคือ ครั้งแรกได้ 41.27% ครั้งหลังกลับได้น้อยลงไปอีก

คือได้ 33.37 % ลดลงไปกว่าตอนแรก 7.40 % แสดงว่าเด็กมีความรู้สึกไม่พอใจในตัวเองหนักลง
ไปอีก เด็กลดความพึงพอใจในหมวด อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ส่วนหมวดร่างกายเด็กรู้สึกพอใจ
เพิ่มขึ้น

การที่เด็กได้คะแนนการปรับตัวในครั้งแรกต่ำกว่าปกติหรือต่ำกว่า 50 % คือเด็กได้ 41.27%
จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 1 และการที่เด็กได้คะแนนในการทดสอบครั้งหลังต่ำกว่าการ
ทดสอบครั้งแรก คือครั้งแรกได้ 41.27 % แต่ครั้งหลังได้ 33.87 % เป็นการไม่สอดคล้องกับ
สมมุติฐาน ข้อ 5

กรณีของ เด็กชาย 'ณัฏ'

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เด็กมีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ เกิดที่ตำบลพญาไท กรุงเทพฯ
เมื่อวันที่ 23 กันยายน 2499 ปัจจุบันอาศัยอยู่กับบิดามารดา ที่พระโขนง กรุงเทพฯ บิดามารดา
มีพื้นความรู้ชั้น ป.4 มีอาชีพรับจ้างรายได้ของครอบครัวประมาณเดือนละ 1800 บาท เด็กมีพี่
น้องทั้งหมด 5 คน ตัวเด็กเป็นคนที่ 2 ขึ้นน้องกำลังเรียนอยู่ทุกคน (จากแบบสอบถามของโรงเรียน,
2512)

เด็กเข้าเรียนในโรงเรียนนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2512 แผนกเลขานุการ และการบัญชี ชอบ
พินิจคิด สนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ผลการ
เรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คะแนนเฉลี่ยสะสมขณะนี้ 3.30 (สมุทราบายงาน 2513, แบบสอบถามของ
โรงเรียน, 2512)

กิจกรรมนอกหลักสูตรที่เด็กเข้าร่วมคือ เป็นนักกีฬาฟุตบอล เป็นสมาชิกชุมนุมวิทยาศาสตร์
(แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512) เด็กชอบเล่นกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฟุตบอล จนวิตกว่า
จะไม่มีเวลาหนังสือ (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14) สำหรับงานอดิเรกของเด็กก็คือ เล่นกีฬา หา
รายได้พิเศษก่อนมีภาคเรียน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512, สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14 และ
22 ม.ค. 14)

ผลการทดสอบความสนใจ (๖ ท.ศ. 12) ได้คะแนนสูงสุดหมวดงานเสริม และ
คะแนนต่ำสุดหมวดงานโฆษณา

เด็กต้องการเรียนแค่ ม.ศ. 3 แล้วไปเรียนต่ออาชีวะชั้นสูงของรัฐบาล ไม่ต้องการเรียน
ต่อชั้น ม.ศ. 4 - 5 คิดว่าจบอาชีวะแล้วจะทำงานหาเงิน ถ้ามีโอกาสเรียนก็จะเรียนอีก แต่
สำหรับตอนนี้ไม่พอ (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14) เด็กเคยวางแผนโครงการอนาคตไว้ว่าจะเป็นนาย
ความ เพราะมีเกียรติและเงินเดือนดี ผู้ปกครองก็ตามใจนักเรียนด้วย (แบบสอบถามของโรงเรียน,
2512)

ลักษณะนิสัยทั่ว ๆ ไป

รูปร่างท่าทางไม่ก้อมนักรักนัก หน้าตาไม่ค่อยดี (สัมภาษณ์ 8 ม.ค. 14) เป็นเด็กเรียน
หนังสือเก่ง แต่รอบมีปากเสียงกับเด็กผู้หญิง เด็กผู้หญิงไม่ค่อยชอบ แต่กับเพื่อน ๆ ผู้ชายชอบพอ
กันดี (กรุ๊ปประจำวัน ม.ศ. 2/6, 20 ม.ค. 14) เป็นคนคล่องแคล่วว่องไว มีความคิดเฉียบ-
แหลม รู้จักรับผิดชอบและเอื้อเฟื้อต่อส่วนรวมแต่บางครั้งยังไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นนัก
(กรุ๊ปประจำวัน ม.ค. 2/6, 2513)

เด็กอยู่บ้านไม่ค่อยช่วยทำงาน เอาแต่เล่นบางครั้งไม่ค่อยเชื่อฟังพ่อแม่ (ผู้ปกครอง,
2513)

เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อครูอาจารย์ในโรงเรียนนี้เด็กรู้สึกว่าคุณครูอาจารย์ทุกคนดี สอนดี ให้ความ
ยุติธรรมกับนักเรียนโดยทั่วกัน (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

เด็กมีความกระตือรือร้น และสนใจที่จะทำงานพิเศษนอกเวลาเรียนเพื่อหารายได้ เพราะ
มีปัญหาเรื่องการเงิน งานตามที่ประกาศในหน้าหนังสือพิมพ์ส่วนมากรับอยู่จบ ม.ศ. 3 ผู้ศึกษาได้
รับปากกับเด็กว่าจะช่วยฟังข่าวงานให้ด้วย (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

ปัญหาของเด็ก

เด็กมีปัญหาในด้านการเงิน เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ค่อยดีนัก
พ่อแม่ทำงานรับจ้าง รายได้ไม่ค่อยแน่นอนและต้องส่งเสียให้ลูก ๆ ทั้ง 5 คนซึ่งกำลังเรียนหนังสืออยู่
ทั้งนั้นเด็กได้รับความช่วยเหลือในด้านเงินทองจากอาว์บ้างเป็นบางครั้ง บ้านที่เด็กอยู่ก็เป็นบ้านเล็กๆ
แคบๆ ต้องเสียค่าเช่าเดือนละ 350 บาท เด็กจึงต้องการทำงานนอกเวลาเรียนเพื่อหารายได้พิเศษ

ช่วยเหลือครอบครัวบ้าง เด็กๆทำงานหารายได้พิเศษ โดยเฉพาะตอนปิดภาคเรียนบ่อย ๆ เช่น ขายไอศกรีม หนังสือพิมพ์ พวงมาลัย เป็นต้น (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14)

เนื่องจากเด็กมีปัญหาในด้านการเงิน แต่ความจริงเด็กผู้นี้เป็นคนเรียนหนังสือดีมาก จึงอาจเป็นผลทำให้เด็กไม่ได้เรียนไปไกลเท่าที่ควรได้

เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเพื่อนผู้หญิง รู้สึกเกลียดผู้หญิงและเห็นว่า เด็กผู้หญิงคบไม่ได้ ปากร้าย ขอบเขี้ยวเลมดาสเกลมอดกับเด็กผู้ชาย ส่วนเพื่อนผู้ชายส่วนใหญ่แล้วดี (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14) ถึงแม้ว่าบางครั้งก็มีหยอกเย้ากระเซ้าแหย่เล่นกันบ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงอะไรนัก (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

มีเพื่อนผู้หญิงบางคน que เด็กไม่ชอบ เพราะชอบทำให้เขาอึดใจและเสียสมาธิในการเรียน เช่น คุย เล่น ทะเลาะกัน (เป็นธรรมดาสำหรับห้องเรียนที่มีเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย คือมีเด็กผู้หญิง 20 กว่าคน ส่วนเด็กชายมีเพียง 7 คนเท่านั้นเอง) บางครั้งเด็กเองมีปากเสียงกับเด็กผู้หญิงในห้อง เนื่องจากเด็กผู้หญิงเขียนภาพ " เค้าคน " แล้วยกให้เด็กผู้ชายดู เด็กผู้ชายเลยเขียนภาพ " แรค " แล้วยกให้เด็กผู้หญิงดูบ้าง จึงเกิดปะทะคารมกันยกใหญ่ เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นในห้องเป็นประจำ (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

จากการที่เด็กมีทัศนคติไม่ดีต่อกับเพื่อนผู้หญิง ชอบมีปากเสียงกับเพื่อนผู้หญิงในห้อง จึงทำให้เพื่อน ๆ ในห้องซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงมีความรังเกียจเด็ก ถึงแม้ว่าเด็กจะเป็นคนเรียนหนังสือเก่งก็ตาม

ผลการให้คำปรึกษาแก่เด็กชาย ' ธนดี '

เมื่อได้รับคำปรึกษาแล้ว ทำให้เด็กได้ตระหนัก และยอมรับว่าตนมีปัญหาเรื่องการเงิน เด็กคิดหาทางแก้ปัญหาด้วยการหางานพิเศษทำนอกเวลาเรียน เด็กได้พยายามอ่านประกาศข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และไปสอบถามที่กรมประชาสัมพันธ์ว่า จะทำอะไรบ้าง แต่ก็ยังไม่ได้งาน ตอนนี้จึงจะเป็นเด็กขายหนังสือพิมพ์ หรือไอศกรีม หรือพวงมาลัยไปพลาง ๆ ก่อน ในตอนเย็น ๆ หลังโรงเรียนเลิกหรือในวันเสาร์ - อาทิตย์ และพรอมกันนั้นก็จะพยายามฟังข่าวการรับสมัครงานไปเรื่อย ๆ

สำหรับเรื่องเพื่อนผู้หญิงในห้องเด็กก็ตระหนักและยอมรับขึ้นว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่มาอยู่ร่วมกับเด็กผู้หญิงจำนวนมากย่อมมีคำพูดบ้างเป็นธรรมดา ต่อไปจะพยายามไม่จริงจังหรือเอาเรื่องกับเด็กผู้หญิงอีก แต่จะเล่นด้วยเหมือนกับเป็นเพื่อน ๆ กัน

ดังนั้นในการทดสอบสังคมมิติครั้งหลัง เด็กจึงมีคะแนนสถานภาพทางสังคมดีขึ้น อยู่ในระดับปกติ พ่อแม่เฒ่า ๆ นักเรียนหญิงลดความวิตกกังวลได้ดังปรากฏในตาราง 15 และภาพที่ 4 ต่อไปนี้

ตาราง 15 ผลการทดสอบสังคมมิติ ทั้ง 2 กราว ของเด็กชาย 'ณัฏ'

	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
จำนวนนักเรียนที่ทำการทดสอบ (N)	32	32	-	2	
จำนวนครั้งที่ได้รับเลือก (C) อันดับ 1	1	2	1	-	
อันดับ 2	-	1	1	-	
อันดับ 3	2	-	-	2	
รวม	3	3	-	-	
คิดเป็นร้อยละจาก (N - 1)	2.68	10.34	.66		
จำนวนครั้งที่เพิ่มปฏิเสธ (R _j) อันดับ 1	4	2	-	2	
อันดับ 2	4	1	-	3	
อันดับ 3	4	-	-	4	
รวม	12	3	-	2	
คิดเป็นร้อยละ จาก (N - 1)	33.73	10.34	-	28.32	
C - R _j	-2	-	2	-	
ร้อยละของ C - R _j	-29.05	-	29.05	-	
สถานภาพทางสังคมมิติ (SS) = $\frac{C-R_j}{N-1}$	-.2905,	0.0770	.2905	-	ดีขึ้น

จากตาราง 15 จะเห็นว่า สถานภาพทางสังคมของเด็กลดลงมาก ครั้งแรกเด็กมีสถานะสถานภาพทางสังคม 2.295 ครั้งหลังเป็น 1.000 แสดงว่าเด็กมีการปรับตัวทางสังคมดีขึ้นจึงสอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อ 3

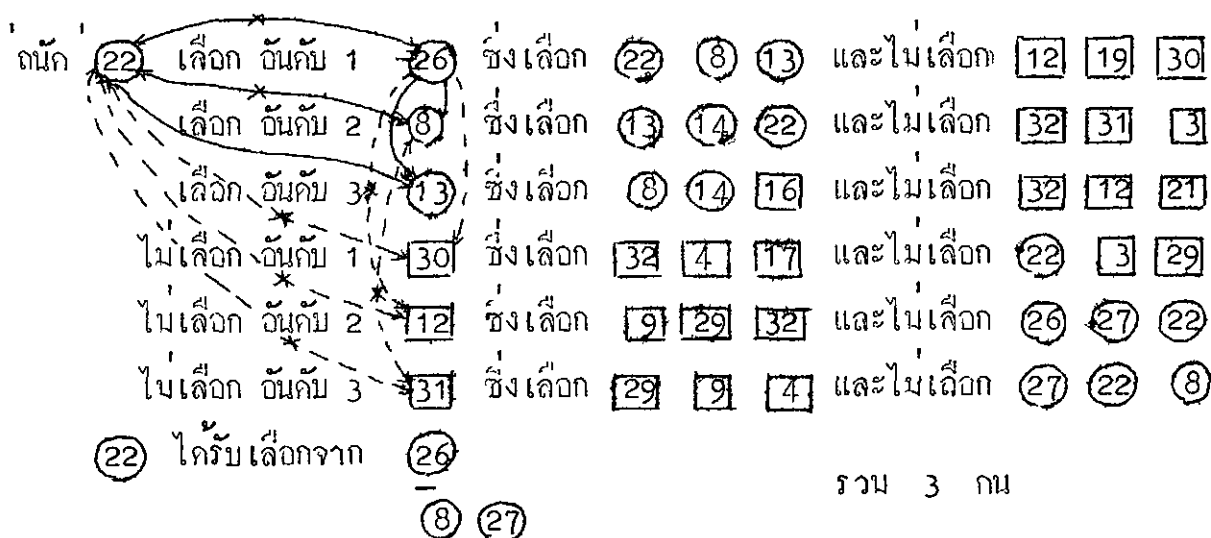
เมื่อดูคะแนนที่เด็กได้รับเลือกในครั้งแรก 2.68 % และครั้งหลัง 17.34 % ก็ดีขึ้นเล็กน้อย คือดีขึ้น .66 %

สำหรับคะแนนที่เพื่อน ๆ ปฏิเสธ ครั้งแรกเป็น 38.73 % มาครั้งหลังมีเพียง 17.34 % เพื่อนปฏิเสธน้อยลง 28.39 % แสดงว่าเด็กปรับตัวดีขึ้นไม่น้อย

สำหรับความแตกต่างของคะแนนที่เด็กได้รับเลือก และที่เพื่อนปฏิเสธครั้งแรก คะแนนที่เพื่อนปฏิเสธมากกว่าที่เพื่อนเลือกอยู่ 20.75 % มาครั้งหลัง คะแนนที่เพื่อนเลือกและคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธได้เท่ากัน

ภาพที่ 4 แผนภาพแสดงดังคนต้นพันธุ์ของเด็กชาย 'ถนัด' ในการทดสอบรังคนมิติทั้ง 2 ครั้ง (ห้อง 2/6)

การทดสอบครั้งแรก

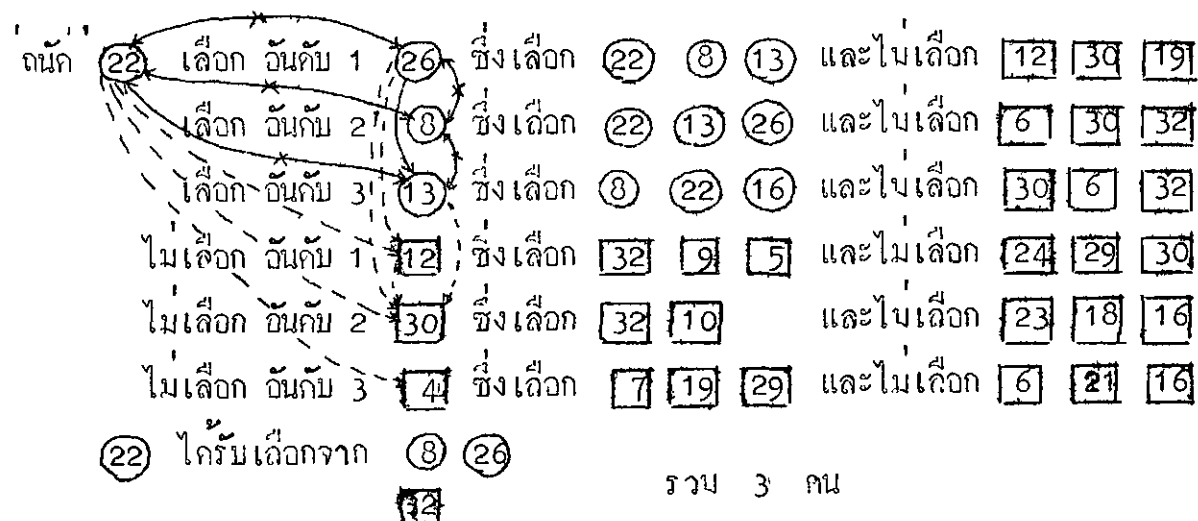
รวม 3 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ 'ถนัด' (22) คือ

(4)	(17)	(30)	(32)
(11)	(24)	(29)	(31)
(9)	(12)	(23)	(25)

รวม 12 คน

การทดสอบครั้งที่สอง

รวม 3 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ 'ถนัด' (22) คือ

(9)	(27)
(32)	

รวม 3 คน

(ดูความหมายของแนบโยงไขความสัมพันธ์ในภาพที่ 1 หน้า 51)

จากภาพที่ 4 จะเห็นว่า การเลือกของ 'ถนัด' (22) ทั้งสองครั้ง เหมือนเดิมเป็นส่วนใหญ่ เปลี่ยนการไปเลือก [31] จากครั้งแรกเป็นไปเลือก [4] ในครั้งหลัง 'ถนัด' เลือกผู้ชาย และไปเลือกผู้หญิงเหมือนกันทั้งสองคราว การเลือกของ 'ถนัด' กับเพื่อน ๆ เน้นแฟนทั้งสองครั้ง แต่ครั้งหลังจะยิ่งเน้นแฟนขึ้นกว่าคราวแรก เพราะเพื่อนทั้ง 3 คนที่ 'ถนัด' เลือก ต่างก็เลือก 'ถนัด' ควบ สถานภาพทางสังคมปึกของเค้าในตอนหลังก็ขึ้นมาก

ผลการได้คำปรึกษาทำให้ลักษณะพฤติกรรมและข้อร้องเรียนอาจเกิดขึ้นอยู่แล้ว ก็เป็นอันอีกมาก
ที่จะเห็นได้จากตาราง 16 และตาราง 17 ข้างล่างนี้

ตาราง 16 ลักษณะพฤติกรรมของเด็กชาย 'ณัฏ' ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และ
มารอง ๆ ลงมาจากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง

ลำดับที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	ร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	
1	A	เป็นคนเรียนหนังสือเก่ง	55.00	58.00	51.72	-	6.28	ไม่คิด
2	U	ไม่ชอบแจกจ่าย แทะอวย						
		รอรับแจกจากเพื่อน ๆ	15.00	22.60	6.80	-	13.71	ดีขึ้น
3	U	แคงตัวไม่สะอาดและไม่						
		เรียบร้อย	6.67	0.68	3.45	-	6.23	ดีขึ้น
4	U	ไม่ชอบโอ้อวด	6.67	6.45	6.80	0.44	-	ไม่ดีขึ้น
5	A	เป็นคนคล่องแคล่ว						
		ว่องไว	6.67	3.20	10.34	7.14	-	ก็ยังไม่ดีขึ้น
6	A	ชอบเล่นกีฬา	6.67	6.45	6.80	0.44	-	ดีขึ้นเล็กน้อย

A หมายถึงพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ, U เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ จากตาราง 16 จะ
เห็นว่า เด็กมีลักษณะพฤติกรรมซึ่ง -

เริ่มต้นด้วยพฤติกรรมที่สังคมยอมรับเป็นอันดับ 1 แต่เพื่อน ๆ บ่งถึงน้อยลงมาบ้างในการ
ทดสอบครั้งหลัง แต่เปอร์เซ็นต์ยอมรับของเพื่อน ๆ ยังสูง คือครั้งแรก 58.00 % ครั้งที่หลัง
51.72 % พฤติกรรมอันดับ 2,3,4 เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ, ในอันดับ 2, 3 เพื่อน ๆ บ่ง
ถึงน้อยลงในการทดสอบครั้งหลังแสดงว่าเด็กมีการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรม 2 ข้อนี้ในทางที่ดีขึ้นมา
บ้าง ส่วนอันดับ 3 เพื่อนยังคงไม่ยอมรับเช่นเดิมแต่ค่อนข้างไม่ยอมรับเพิ่มขึ้นเล็กน้อย พฤติกรรม
อันดับ 5, 6 เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และเพื่อน ๆ บ่งถึงมากยิ่งขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง
แสดงว่าเพื่อน ๆ เพิ่มการยอมรับในพฤติกรรม 2 ข้อนี้ ของเด็กมากยิ่งขึ้น

ตาราง 17 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (U) ของเด็กชายณัฏ จากการทดสอบการทาย "โครเอเชีย" ทั้ง 2 ครั้ง

	การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	ลดลง	หมายเหตุ
พฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A)	47	24	23	-	-	
พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U)	30	19	11	-	0	
ข้อเสียง (Rp)	.283	.160	.414	.254	-	ดีขึ้น
จำนวนนักเรียน	62	32	30			
A - U	1:0.64	1:0.79	1:0.48			
A : U						

จากตาราง 17 จะเห็นว่า ข้อเสียงของเด็กอยู่ในเกณฑ์ และดีขึ้นยิ่งขึ้นในการทดสอบครั้งหลังแสดงว่ามีการปรับตัวดีขึ้น จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4

ลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับมีคะแนนมากกว่าที่สังคมไม่ยอมรับ ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มีอัตราส่วนคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) ต่อพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U) เป็น 1:0.64 หรือ คะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับเป็น 0.64 เท่า ของคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1 ที่ว่าเด็กน่าจะมีความประพฤติที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ

และผลของการให้คำปรึกษายังทำให้เด็กประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิม ดังปรากฏในตาราง 18 ข้างล่างนี้

ตาราง 13 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กชายต้นก เมื่อทดสอบด้วย
Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่าง ๆ	คะแนนเต็ม	การทดสอบครั้งแรก		การทดสอบครั้งที่สอง		ร้อยละ	ร้อยละ	หมายเหตุ
		คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ	คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ	ที่ เพิ่มขึ้น	ที่ ลดลง	
ร่างกาย	225	76	42.67	126	56.00	13.33		
อารมณ์	300	127	42.33	123	41.00	.67		
สังคม	775	361	46.53	331	42.71		3.81	
สติปัญญา	200	82	41.00	100	50.00	5.50		
รวม	1500	673	44.87	636	45.73	.86		ดีขึ้น

เด็กยังมีความรู้สึกพอใจตัวเองต่ำกว่า 50 % คือครั้งแรกได้ 44.87 % ครั้งที่สองได้ 45.73 % เพิ่มขึ้น .86 % เด็กมีความรู้สึกพอใจในตัวเองเพิ่มขึ้นอีกเพียงเล็กน้อย กล่าวคือเด็กพอใจในตัวเองเพิ่มขึ้นในหมวด ร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา แต่มีความพอใจน้อยลงในหมวดสังคม การที่เด็กได้คะแนนการปรับตัวต่ำกว่าปกติหรือต่ำกว่า 50 % ในการทดสอบครั้งแรก คือได้ 44.87 % นั้น เป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 และการที่เด็กหาคะแนนการปรับตัวในครั้งที่สองได้เพิ่มขึ้นจากครั้งแรก คือครั้งแรกได้ 44.87 % และครั้งที่สองได้ 45.73 % เป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 5

เกี่ยวกับเรื่องผู้หญิง เด็กผู้ชายและยอมรับว่าผู้หญิงเกลียดตนนั้นเนื่องจากความเป็นคนไม่สุภาพเรียบร้อย พูดยาหยาบคาย เอาอะทะสิ่งคั่งค้าง ใจร้อน และไม่อดทน และยังรู้ดีกว่าผู้หญิงชอบคนสุภาพเรียบร้อย เว้นหนึ่งสัปดาห์ก็ไม่นานนัก เด็กจะพยายามทำตนให้เป็นคนสุภาพเรียบร้อยขึ้น แต่ตามที่เคยปฏิบัติมาทำได้ไม่นาน เพราะขาดความอดทนแต่ก็จะพยายามกระทำต่อไป เกี่ยวกับการ

ที่จะรักผู้หญิงเล่น ๆ สนุก ๆ ก็จะเปลี่ยนเป็นรักแบบเพื่อน ๆ ไม่มุ่งหวังหาอะไรหรือทำให้ผู้หญิงเสียหาย

ปัญหาการไถ่ตัณยา ก็เป็นเรื่องใหญ่สำหรับเด็กอีกเรื่องหนึ่งเด็กยังไม่ยอมรับนักว่าทำไมโรงเรียนต้องบังคับให้ตัดผมสั้น และเห็นว่าการไถ่ตัณยาไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องการเรียนเลย เด็กได้ปล่อยผมให้ยาวบอย และทางโรงเรียนก็บังคับให้ตัดอยู่เสมอ ๆ เรื่องนี้ทำให้เด็กไม่พอใจมาก และเป็นผลให้ไม่อยากจะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นในค่านอื่น ๆ ด้วย

อย่างไรก็ตามผลของการให้คำปรึกษานี้ ทำให้สถานภาพทางสังคมของเด็กในคอนหลังดีขึ้น กล่าวคือเพื่อน ๆ ลดความรังเกียจเด็กลง ดังปรากฏในตาราง 3 และภาพที่ 1 ต่อไปนี้

.

กรณีของเด็กหญิง "กัญจน"

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เด็กเกิดเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2499 ที่ตำบลบางหญ้าแพรก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปัจจุบันยังคงอาศัยอยู่กับบิดามารดา ณ บ้านเกิด (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

บิดามารดามีเชื้อชาติไทย สัญชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ สำเร็จชั้น ป.4 มีอาชีพค้าขาย เล็ก ๆ น้อย ๆ รายได้ของครอบครัวประมาณเดือนละ 1,800 บาท (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

เด็กมีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ตัวเด็กเป็นคนสุดท้อง พี่ ๆ เป็นผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 4 คน (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

ก่อนเข้าโรงเรียนนี้ เรียนอยู่ที่โรงเรียนกองบินโคกกระเทียม จังหวัดลพบุรี เข้าเรียนในโรงเรียนนั้น ปี พ.ศ. 2510 และออกเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2512 เพราะเรียนจบชั้น ป.7 มาเข้าโรงเรียนนี้เมื่อ ปี พ.ศ. 2512 ในชั้น ม.ศ. 1/1 (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

วิชาที่สนใจมีคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ไฟฟ้า (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512) ผลการเรียนภาคกลางปีการศึกษา 2512 อยู่ในระดับ C มีคะแนนเฉลี่ย 2.19 วิชาที่ได้ B มีภาษาไทย ส. เลขคณิต ส. อาชีพ ส. โรงแรม นอกนั้นได้ C (ระเบียบสะสม, 2512)

ผลการทดสอบความสนใจ (20 ต.ค. 12) ชั้น ม.ศ. 1/1 ปรากฏว่าหมวดที่ได้คะแนนสูงสุดคือหมวดเครื่องยนต์กลไก รองลงมาก็เป็นหมวดงานนอกสำนักงาน ส่วนหมวดที่ได้คะแนนต่ำสุดคือหมวดดนตรีและบริการสังคม

ในปี 2512 เด็กหนัก 14 กก. สูง 151 ซม. (ระเบียบสะสม, 2512)

ความต้องการของเด็ก

ความต้องการเกี่ยวกับการศึกษาต่อและการทำอาชีพ เด็กคิดว่าจะเรียนให้จบแก่ชั้น ม.ศ. 3 แล้วออกทำงานเป็นเสมียน หรือเป็นพยาบาล หรือทำงานอะไรก็ได้ที่ไม่ลำบากนัก (เด็กคงกลัวความลำบาก) (สัมภาษณ์เด็ก 18 ม.ค. 14)

ความจริงเด็กต้องการเป็นช่างไฟฟ้าหรือเป็นข้าราชการเพราะชอบ แต่ผู้ปกครองมีความประสงค์จะให้เรียนพยาบาล เนื่องจากการเรียนพยาบาลใช้ทุนไม่มากนัก ทางบ้านก็มีเงินน้อย ตอนหลังเด็กจึงคล้อยตามบิดามารดาที่จะเป็นพยาบาล (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512 ; ทัศนียุทธาธิจ, 1 ต.ค. 13)

ในค่านิยมชีวิตความเป็นอยู่ในอนาคต เด็กต้องการมีงานทำเล็ก ๆ น้อย ๆ มีเงินเดือน ๆ ละ 600 บาทก็พอ เพราะต้องการอยู่กับพ่อแม่ที่บ้านตลอดไป (ปราชกาลปน์ กัณหเนตร, 13 ต.ค. 13) แสดงว่าเด็กหวังที่จะพึ่งพิงพ่อแม่ด้วย และเนื่องจากเด็กเป็นลูกคนสุดท้อง คงได้รับการพึ่งพิงผู้ใหญ่เสมอมาจนเคยชิน

เกี่ยวกับการปรับปรุงตนเอง เด็กต้องการปรับปรุงตัวเอง คำนึงการทำงานให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และต้องการขยันเรียนเพราะรู้ตัวว่าไม่ขยันและทำงานไม่เรียบร้อย (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

บางครั้งเด็กรู้ตัวว่ามีความต้องการในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เช่น ต้องการเป็นนักเรียนร่วมกับเพื่อน ๆ ตลอดไป หรือต้องการเอาชนะใจคนอื่นทั้งทางดีและทางไม่ดี เป็นต้น (สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 14)

ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

เด็กมีรูปร่างค่อนข้างเตี้ย หน้าตาไม่สวย (สังเกต 8 ม.ค. 14) บุคลิกลักษณะกิริยาท่าทางไม่ดี อีตอาก ผมเผ้ารุงรังไม่เรียบร้อย (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/7 8 ก.พ. 14)

เป็นเด็กก้าวร้าว ชอบล้อเพื่อนด้วยถ้อยคำรุนแรง ชอบคุย พูดจาไม่เรียบร้อย หยาบคาย ไม่ค่อยเกรงใจใคร (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/7, 8 ก.พ. 14; ยุวดี เจริญจิตร, 22 พ.ย. 13)

พยายามทำตัวให้เพื่อนสนใจ ชอบหาจุดเด่น ชอบเอะอะบึงบึง (ยุวดี เจริญจิตร, 22 พ.ย. 13) ชอบทำอะไรให้ผิดแปลกไปจากเพื่อน ๆ เช่น คอยกระซิบกระซาบแนะนำเพื่อนในขณะที่ทำการทดสอบ (สังเกต, 14 ม.ค. 14) ชอบยืนคนเดียวนอกห้อง หรือนั่งคนเดียวในห้องเรียน (สังเกต, 8 ม.ค. 14)

มีนิสัยยอมคนไม่ได้ถึงแม้ว่าตนเป็นฝ่ายผิดก็ต้องการให้เพื่อนเป็นฝ่ายมาขอโทษตน การที่เด็ก

จะเป็นฝ่ายขอโทษเพื่อนหรือองงอเพื่อนก่อนนั้น มันขัดกับความต้องการของเขามาก (ปราชญ์ลาปน์ กัณหเนตร, 13 ต.ค. 13)

อย่างไรก็ตาม เด็กก็ยังชอบเพื่อนพอ ๆ กับการมีชีวิตในโรงเรียน พอใจที่ได้คุยและเล่น สนุกสนานกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน ถึงแม้ว่าจะเป็นเวลาเรียนก็ไม่ค่อยละเว้นที่จะคุยหรือเล่น กลัวชีวิตที่ต้องออกจากโรงเรียน ถ้าเป็นไปได้ก็อยากเป็นนักเรียนตลอดไป รวมทั้งเพื่อน ๆ ด้วย ซึ่ง เด็กก็รู้ว่าเป็นไปได้เช่นนั้นไม่ได้ (สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 14)

เด็กชอบปล่อยชีวิตไปตามสบาย ตามอารมณ์ ชอบแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยถั่งทำเป็นเฉย ๆ ไม่ทุกข์ร้อนอะไรทั้ง ๆ ที่ภายในใจจะวุ่นและวิตกกังวล (สัมภาษณ์ 25 ม.ค. 14)

ชอบฟังฟังผู้อื่น มักคอยแต่หวังฟังผู้อื่น เป็นต้นว่า การเรียนไม่อยากเรียนเอง ต้องการให้ครู ช่วยทวนควิชาให้ (สัมภาษณ์ 25 ม.ค. 14) การใช้ชีวิตในอนาคตก็ต้องการอยู่กับพ่อแม่ตลอดไป หวังที่จะทำงานสบาย ๆ หรืองานที่ไม่ลำบาก (แสดงว่ากลัวความลำบาก จึงไม่ค่อยขยันเรียนหรือทำงาน) พอได้เงินบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เดือนละ 600 บาทก็พอ (ปราชญ์ลาปน์ กัณหเนตร, 13 ต.ค. 13)

การฟังฟังผู้อื่นอาจจะเนื่องมาจากเด็กเป็นลูกคนสุดท้อง ได้รับความช่วยเหลือเอาใจจากพ่อแม่และพี่ ๆ เสมอมา จึงทำให้เด็กติดนิสัย ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องคอยหวังความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่เรื่อย ๆ

ทัศนคติของเด็ก

เกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ เด็กมีทัศนคติการคบเพื่อนชายว่าควรคบเอาไว้เพื่อจะได้รู้จักกันดีขึ้น และแน่ใจยิ่งขึ้นว่าเขาสนใจเราจริงหรือไม่ ถ้าไม่จริงก็จะได้เลิกคบกัน การที่จะรักชอบใครนั้นยอมเปลี่ยนแปลงได้ ควรจะวางตัวคบค้าไปเรื่อย ๆ และหากมีโอกาสดูใจก็ควรที่จะคบกันแบบฉิวฉินก่อน (อารี เสรีรักษ์, 11 พ.ย. 13)

เกี่ยวกับเรื่องการเรียน เด็กชอบเรียนแบบเรียนบ้าง เล่นบ้างสนุกดีและรู้เรื่องดีกว่าตั้งใจเรียนตลอด ความจริงเด็กกลัวว่าจะสอบตก แต่ก็จะทำเป็นเฉย ๆ ถ้าสอบตกก็จะไม่ทุกข์ร้อนอะไร หนังสือก็ดูไปเรื่อย ๆ ตามอารมณ์ (สัมภาษณ์ 25 ม.ค. 14)

เกี่ยวกับครูประจำชั้นคนปัจจุบัน เด็กเห็นว่าไม่เอาใจใส่นักเรียนเลย ผู้ครูฝึกสอนไม่ได้เอาใจใส่นักเรียนดี สอนก็รู้จุกแน่น และมีวิธีทำให้นักเรียนสนใจเรียนโดยนักเรียนไม่รู้ตัว (สัมภาษณ์ 25 ม.ค. 14)

เป็นธรรมดาที่ครูฝึกสอนโดยทั่วไปจะต้องเอาใจใส่นักเรียนและตั้งใจสอนให้ดีเป็นพิเศษ เพราะเขาเหล่านั้นต้องการไต่คะแนนดี ๆ ค่ะ

สำหรับเรื่องการแนะแนว เด็กเบื่อการแนะแนวและไม่ชอบห้องแนะแนว (ยุวดี เจริญจิตร, 12 พ.ย. 13) เพราะเด็กคนนั้นในสายตาของครูโดยทั่วไปเห็นว่าน่าจะมีปัญหาหลายอย่าง นิสิตฝึกหัดการแนะแนวและอาจารย์แนะแนวของโรงเรียนจึงสนใจทำการสัมภาษณ์ เพื่อให้คำปรึกษาหารืออยู่เนือง ๆ จึงอาจทำให้เด็กชอบบ้างไม่ชอบบ้าง สำหรับกับตัวผู้ศึกษาเอง ตอนแรก ๆ เด็กสนใจ พยายามเข้าใกล้และพูดคุยด้วยเสมอ แต่พอตอนหลังชักห่าง ๆ และมีท่าทีไม่ค่อยจะพูดมากนัก ทั้งนี้อาจจะเพราะเห็นผู้ศึกษาวางตัวเป็นกลาง หรือเพื่อน ๆ อาจเห็นว่าเด็กมาสนิทกับผู้ศึกษามากไปหน่อย เพื่อนเลยไม่พอใจ จึงทำให้เด็กชักห่าง ๆ ออกไปก็เป็นได้ แต่สำหรับเด็กเองอ้างว่าตนไม่ค่อยมีเวลาว่างเสียแล้ว เพราะมีการสอบอยู่เรื่อย ๆ หรือมีอะไรรู้สึกเครียดวิชาสำคัญ ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ (สัมภาษณ์ 8 ก.พ. 14)

สำหรับในเรื่องเงินกับความดี เด็กเห็นว่าเงินสำคัญกว่าความดี (ปราชญ์ลาภณ์ กัณหเนตร, 13 ต.ค. 13)

เด็กมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องหมอู "วิธีทูนก" คือให้ผู้ทูนก 12 ตัว แล้วตกที่นกอะไรก็หายไปตามตำรา สำหรับตัวเด็กตกที่นกอินทรี แต่คุณพ่อเธอไม่บอกว่าหมายถึงอะไร (ปราชญ์ลาภณ์ กัณหเนตร, 13 ต.ค. 13)

เด็กมีความภาคภูมิใจในถิ่นกำเนิดของตน ไม่ต้องการให้คนอื่นมาทำดั่งในถิ่นแคว้นเพราะตนไม่พอใจ เด็กไม่กลัวที่จะคำว่าคนพวกนี้ (สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 14) และมีความพอใจที่จะอยู่ร่วมกันแต่เฉพาะพรรคพวกของตนในห้องเดียวกัน เด็กรู้สึกวิตกว่าปีหน้าห้องของตนอาจจะถูกยุบแล้วให้ไปเรียนรวมกับห้องอื่น เพราะคิดว่าห้องที่เด็กกำลังเรียนอยู่นี้จะสอบตกหลายคน เหลือนักเรียนน้อยมาก และธรรมดาห้องนี้ก็มีนักเรียนน้อยที่สุดอยู่แล้ว เด็กไม่ต้องการเรียนรวมกับห้องอื่นถึงแม้ว่าห้องของตนगेเร เรียนอ่อน เพราะห้องของเด็กไม่ค่อยถูกชะตากับห้องอื่น ๆ โดยเฉพาะห้อง

2/6 แผนกเลขานุการ ชอบทำอะไรทั้ง ๆ เด็กไม่ต้องการสมาคมด้วย (คงไม่ต้องการให้คนอื่นชมเด่น หรือดังกว่าตน) เด็กอาจจะลาออกไปเรียนที่อื่นถ้ามีการรวมห้อง (สัมภาษณ์ 25 ม.ค. 14)

ปัญหาของเด็ก

ปัญหาการเรียน ผลการเรียนค่อนข้างอ่อน (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/1, 2513) คะแนนอยู่ในระดับ 2.00 (ระเบียบสะสม, 2512) ไม่มีสมาธิในการเรียนและการดูหนังสือ ชอบพูดคุยและเล่นกับเพื่อนในเวลาเรียน ชอบหันหน้าหันหลังไปรอบ ๆ ห้อง จึงทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง (สัมภาษณ์ 28 ม.ค. 14; ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/7, 2514)

การบ้านไม่ยอมทำ อยู่บ้านไม่สนใจเรื่องการเรียน ชอบเล่นกับพี่ ๆ และเพื่อนบ้าน ชอบอ่านนิยายประเภทผู้หญิงส่วนใหญ่เป็นเรื่องแปล (ทัศน์ บุศราพิจ, 1 ต.ค. 13; สัมภาษณ์ 18 ม.ก. 14) มักถูกครูลงโทษเรื่องไม่ทำการบ้านอยู่บ่อย ๆ เด็กมักหนีไปนอนที่ห้องพยาบาลเพื่อหลบหลีกการถูกลงโทษ ความจริงเด็กกลัวการลงโทษแต่ก็ไม่ยอมทำการบ้าน เพราะได้ทิ้งหมกหมมมานาน ทำก็ทำไม่ได้ เพราะเรียนไม่เข้าใจ (สัมภาษณ์ 18 ม.ก. 14)

เด็กกลัวการสอบตก มีความวิตกกังวลเรื่องการเรียนเสมอ แต่เมื่อคิดแล้วก็ไม่ได้ขยันเรียน จึงยิ่งเพิ่มความวิตกกังวลมากขึ้น เด็กรู้ว่าวิชาที่เกียจเรียน คิดอยากปรับปรุงตัวด้านการเรียน แต่ก็ปฏิบัติไม่ได้ ต้องการเรียนตามสบาย เรียนโดยไม่ต้องการดูหนังสือ หรือเรียนบ้างไม่เรียนบ้าง แต่ขอให้สอบได้พอผ่าน ๆ ไป (สัมภาษณ์ 18 ม.ก. 14)

เด็กยังไม่รู้จักบังคับจิตใจตัวเองให้ขยันหรือตั้งใจเรียน มักปล่อยกายปล่อยใจให้เพลิดเพลินไปกับความสนุกสนาน ในขณะที่กำลังสอบอยู่ ข้างบ้านเด็กมีหนังฉายกลางแปลง เด็กก็อดที่จะไปดูไม่ได้ และกลับบ้านถึงตี 3 และยังบอกอีกว่าคนไปดูได้ทุกคืน (สัมภาษณ์ 15 ก.พ. 14)

ปัญหาการคบเพื่อนและการปรับตัวทางสังคม เข้ากับเพื่อนไม่ค่อยได้ เพื่อนไม่ชอบ เพราะเด็กมีนิสัยก้าวร้าว ชอบแกล้งเพื่อน และต้องการให้เพื่อนเป็นฝ่ายยอมตนและขอโทษตนฝ่ายเดียว ด้วยเหตุนี้เพื่อน ๆ ที่เคยหวังดีก็พากันเอือมระอา ทำให้ตนมีเรื่องไม่สบายใจกับเพื่อน และมีปัญหากับเรื่องของเพื่อน (ปราชญ์ฉบับ กัมพูชา, 6, 13 ต.ค. 13)

สาเหตุหนึ่งของความก้าวร้าวก็คือว่า เมื่อตอนเด็กอายุ 6 ขวบ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถม เด็กยังไม่เป็นกนกาวร้าว แต่เพื่อน ๆ ชอบแกล้ง เมื่อบิดาของเด็กทราบจึงสอนให้สู้คนและให้กล้าหาญ

ตั้งแต่นั้น เด็กจึงชอบแกล้งคนเสมอ (ปราชญ์ฉบับ กัมพูชา, 6 ค.ศ. 13)

เด็กรู้สึกผิดหวังที่ไม่ได้พบเพื่อนตามที่ตนคิดเอาไว้ และเคยมีเพื่อนที่ลพบุรีคนหนึ่ง เด็กรักมาก เมื่อต้องจากกันทำให้เด็กคิดถึงมาก และเด็กชอบดูพระอาทิตย์ตกน้ำในคอนเย็น แล้วปล่อยอารมณ์คิดถึงไปยังเพื่อนหรือคิดถึงความหลังต่าง ๆ (ปราชญ์ฉบับ กัมพูชา, 6, 13 ค.ศ. 13) เพื่อนที่เด็กคิดไว้คงจะเป็นเพื่อนที่ตามใจตน เป็นที่พึ่งของตนได้ และยอมให้ตนชมหรือเป็นฝ่ายยอมตนเสมอ

จากลักษณะนิสัยชอบก้าวร้าว ชอบชมผู้อื่นและชอบแกล้งเพื่อน ชอบคุยในเวลาเรียน ขี้เกียจเรียน และชอบเพ้อฝันในสิ่งที่เป็นไปได้ อาจเป็นสาเหตุให้เด็กเป็นที่ชิงชังของเพื่อน ๆ

ผลการให้คำปรึกษาแก่เด็กหญิง "กัญญา"

ผลการให้คำปรึกษาทำให้เด็กตระหนักขึ้นว่าการแกล้งเพื่อนเป็นสิ่งไม่ควรกระทำนัก และไม่ควรจะเอาแต่ใจตัวเอง เด็กก็ตัวดีขึ้นว่าบางครั้งตนมีความต้องการในสิ่งที่เป็นไปได้ เช่น ต้องการเรียนกับเพื่อน ๆ ตลอดไป ต้องการเอาชนะใจคนในทุก ๆ ทาง เด็กตระหนักและยอมรับว่าบางครั้งตนควรยอมเพื่อนบ้าง และควรจะยอมรับผิดเมื่อตนผิด

เรื่องการเรียน เด็กเริ่มกลัวที่จะสอบตก คิดจะพยายามทำการบ้านและสนใจตั้งใจเรียนยิ่งขึ้น เด็กก็รู้ว่าทำงานไม่เรียบร้อยและไม่ขยันเรียน และคิดที่จะปรับปรุงตัวให้ทำงานให้เรียบร้อย และให้ความขยันเรียนขึ้น

ผลการให้คำปรึกษาไม่ได้ทำให้สถานภาพทางสังคมของเด็กดีขึ้น แต่กลับลดลง ดังปรากฏในตาราง 19 และภาพที่ 5 ต่อไปนี้

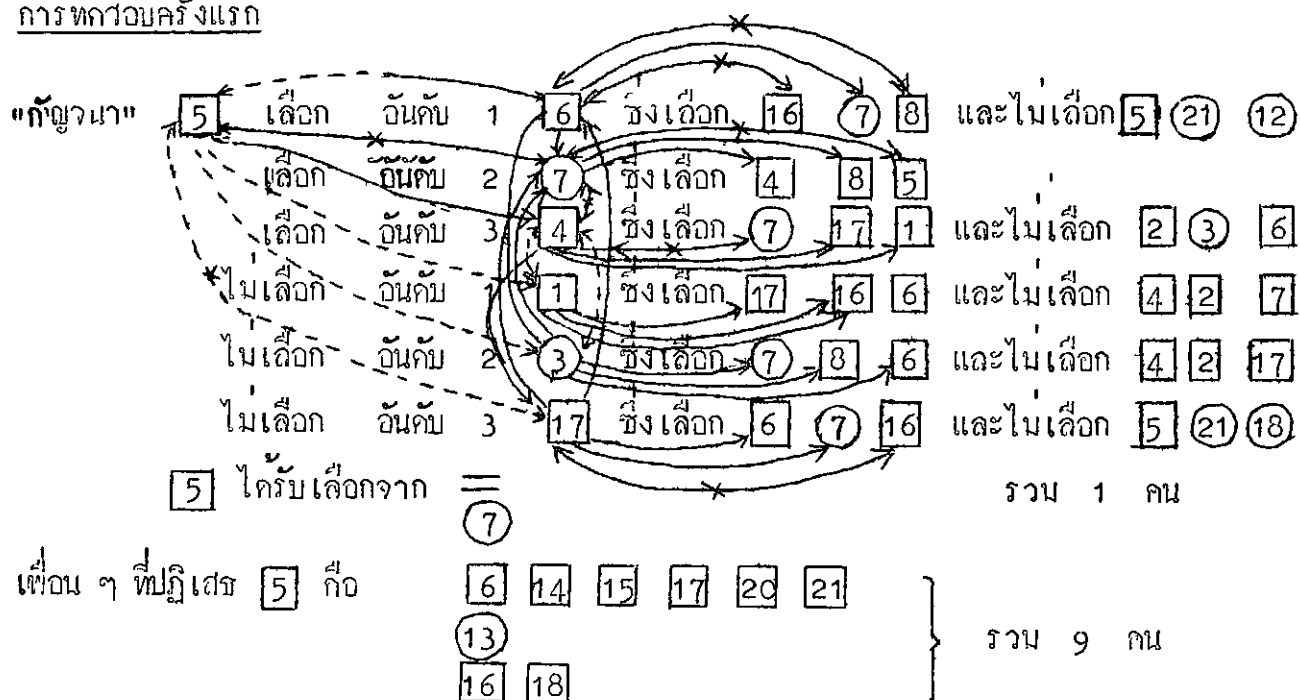
ได้ -4000 ครั้งหลังเป็น -5790 ลดลง -1790 แสดงว่าในสายตาของเพื่อน ๆ เด็กมีการปรับ
ตัวเลวลง จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3

ครั้งแรกเด็กยังได้รับเลือกจากเพื่อน 1 คน หรือคิดเป็น 5 % แต่ครั้งหลังเด็กไม่ได้รับเลือก
เลย ส่วนคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธครั้งแรกมีเพียง 45 % แต่ครั้งหลังกลายเป็น 57.90 % แสดงว่า
เพื่อนปฏิเสธมากขึ้น 12.90 %

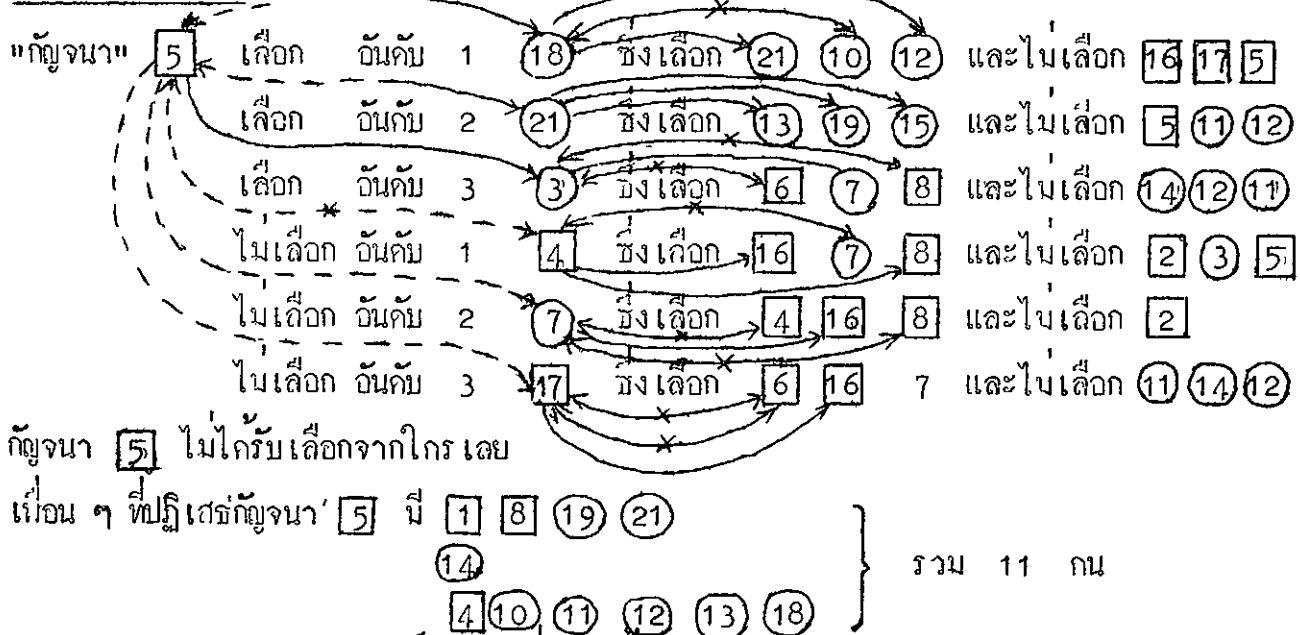
สำหรับความแตกต่างระหว่างคะแนนที่เพื่อนเลือกและเพื่อนปฏิเสธ ครั้งแรกมีคะแนนที่เพื่อน
ปฏิเสธมากกว่าที่เพื่อนเลือกอยู่ 40.00 % แต่ครั้งหลังมากกว่าเป็น 57.90 % แสดงว่าเพื่อนยิ่งเพิ่ม
ความชิงช้าเด็กมากยิ่งขึ้น

ภาพที่ 5 แผนภาพผังคนสัมพันธ์ของเด็กหญิง 'กัญญา' จากผลการทดสอบวินิจฉัย 2 ครั้ง
(ทอง 2/7)

การทดสอบครั้งแรก

การทดสอบครั้งที่สอง

(คู่มือโยกความสัมพันธ์ ในภาพที่ 1 หน้า 51)

จากภาพที่ 5 จะเห็นว่า ตอนหลัง กัญจน [5] เลือกแต่เฉพาะเด็กผู้ชาย
ทั้ง 3 คน แต่เพื่อนชาย 2 คน กลับชิงรัง [5] เพื่อน ๆ ที่ [5] เคยเลือกตอนแรก ก็
เปลี่ยนใหม่หมดในการเลือกคราวหลัง เกม [5] กับ ⑦ เคยต่างฝ่ายต่างเลือกกัน มา
ตอนหลัง [5] เกือบชิง ⑦ แต่ ⑦ เหย [5] เกยเลือก [6] ทั้ง ๆ ที่ [6]
ปฏิเสธการเลือก [5] และ [5] ก็เกยเลือก [4] ฝ่ายเดียว มาตอนหลังต่างฝ่ายต่างชิงรัง
กัน เกม [5] กับ [17] ต่างฝ่ายต่างชิงรังกันมา ตอนหลัง [5] ชิงรัง [17] แต่ [17]
ก็เหย [5] เคยเกยชิงรัง [1] แต่ตอนหลังเหย [5]

ตอนแรกเพื่อนหญิงส่วนใหญ่ (หญิง 8 คน ชาย 1 คน) พากันเกยชิงรัง [5]
มาตอนหลังเพื่อนที่ชิงรัง [5] เป็นผู้ชายเสียมากกว่าผู้หญิง (ชาย 8 คน หญิง 3 คน)

ผลของการให้คำปรึกษา ไม่ได้ทำให้ลักษณะพฤติกรรมและชื่อเสียงของเด็กในระหว่าง
เพื่อนฝูงดีขึ้น "ตกต่ำลง" แสดงว่าในรายการของเพื่อน ๆ เห็นว่าเด็กมีการปรับตัวเลวลง
ถึงจะเห็นได้จากผลในตาราง 20 และ 21 ต่อไปนี้

ตาราง 20 แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กหญิง "กัญญา" ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุดและม
รอง ๆ ลงมา จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาบ "โครเอเชีย" ทั้ง 2 ครั้ง

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	ร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การ ทดสอบ ทั้ง 2 กราว	การ ทดสอบ ครั้ง แรก	การ ทดสอบ ครั้ง หลัง	เพิ่ม	ลด	
1	U	ไม่ใช่คนสวย	37.5	40	35	—	5	ดีขึ้น
2	U	แต่งตัวไม่สะอาดและไม่เรียบร้อย	37.5	40	35	—	5	ดีขึ้น
3	A	เป็นคนพูดมาก	32.5	45	20	—	25	เลวลง
4	A	เป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน	30	35	25	—	10	เลวลง
5	U	ไม่ชอบเข้าหาครู	30	20	40	20	—	เลวลง
6	A	ชอบทำตัวให้คนอื่นขบขันและรื่นเริง	25	20	30	10	—	ดีขึ้น
7	A	เป็นคนแกล้งคล่องว่องไว	20	15	25	10	—	ดีขึ้น
8	A	ไม่โกรธง่าย	15	10	20	10	—	ดีขึ้น
9	A	ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง	15	10	20	10	—	ดีขึ้น
10	U	ไม่ค่อยมีเพื่อนเสียเลย	15	15	15	—	—	

A เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

U เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

จากตาราง 20 จะเห็นว่าลักษณะพฤติกรรมของเด็กตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงทั้ง 2 กราว ในลำดับ
ที่ 1 และ 2 ยังเป็นลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับ แต่มีเปอร์เซ็นต์การไม่ยอมรับลดลงในการทดสอบครั้งหลัง
ซึ่งแสดงให้เห็นแนวโน้มของการปรับตัวที่ดีขึ้นมาบ้างในลักษณะพฤติกรรมทั้งสองนี้

ส่วนลักษณะพฤติกรรมอันดับที่ 3 - 4 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เพื่อนกลับยอมรับน้อยลงในการทดสอบครั้งหลัง และลักษณะพฤติกรรมอันดับ 5 ซึ่งเป็นลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับเพื่อนกลับบ่งถึงมากยิ่งขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง อันเป็นการแสดงแนวโน้มของการปรับตัวที่เลวลง

อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมอันดับ 6 - 9 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เพื่อน ๆ ได้บ่งถึงเพิ่มขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง เป็นการแสดงให้เห็นการปรับตัวที่ดีขึ้นในพฤติกรรมเหล่านั้น

ถึงแม้จำนวนลักษณะพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น (อันดับที่ 1, 2, 6, 7, 8, 9) จะมีมากกว่าจำนวนพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่เลวลง (อันดับที่ 3, 4, 5) แต่เปอร์เซ็นต์ของคะแนนที่เลวลงมากกว่าเปอร์เซ็นต์ของคะแนนที่ดีขึ้น

ตาราง 21 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และไม่ยอมรับ (U) ของเด็กหญิง "กัญจนา" จากการทดสอบการทาย "ใครเอ่ย" ทั้ง 2 ครั้ง

	การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	ลดลง	หมายเหตุ
พฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A)	68	36	32	-	4	ไม่คิด
พฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U)	75	35	40	5	-	ไม่คิด
ข้อเสีย (R _p)	- .175	.05	- .40	-	- .45	ไม่คิด
จำนวนนักเรียน	42	21	21	-	-	
A - U	- 7	1	- 8			
A : U	1:1.10	1:0.97	1:1.25			

จากตาราง 21 จะเห็นว่าผลการทดสอบครั้งแรกข้อเสีย (R_p) ของเด็กอยู่ในระดับปานกลาง คือ .05 มีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับมากกว่าไม่ยอมรับอยู่ 1 คะแนน แต่ผลการทดสอบครั้งหลัง คะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับอยู่ $40 - 32 = 8$ คะแนน มีคะแนน

ข้อเสียงเลวลงเป็น $-.40$ ซึ่งแสดงว่าเด็กมีการปรับตัวเลวลงกว่าเดิม คะแนนข้อเสียงลดลง
กว่าครั้งแรก $= -.40 - .05 = -.45$ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4

เมื่อดูคะแนนข้อเสียงของเด็กจากการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง ก็ได้เป็น $-.175$ ซึ่งอยู่ใน
เกณฑ์ไม่ก้อยคั่น และมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่าที่สังคมยอมรับ $= 75 - 68$
 $= 7$ คะแนน คิดเป็นร้อยละ 10.29

ในการทดสอบครั้งแรก เด็กมีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับมากกว่าคะแนนที่สังคม
ไม่ยอมรับ อยู่ 1 คะแนน หรือถ้าคิดเป็นอัตราส่วนของ $= 1 : 0.97$ จึงไม่เป็น
ไปตามสมมุติฐานข้อ 2

แต่เมื่อดูผลการประมาณค่าการปรับตัวด้วยตัวนักเรียนเอง จะเห็นว่า ผลของการให้
คำปรึกษา ทำให้เด็กประมาณค่าตัวเองสูงขึ้นกว่าเดิมมาก และสูงกว่าปกติ ดังปรากฏใน
ตาราง 22

ตาราง 22 ผลการประมาณค่าตัวเองของเด็กหญิง "กัญญา" เมื่อทดสอบด้วย
Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่าง ๆ	คะแนนเต็ม	การทดสอบครั้งแรก การทดสอบครั้งหลัง				ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น	ร้อยละ ที่ลดลง	หมายเหตุ
		คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ	คะแนน ที่ได้	คิดเป็น ร้อยละ			
ร่างกาย	225	108	48.00	85	37.78		10.22	
อารมณ์	300	177	59.00	205	68.33	9.33		
สังคม	775	307	39.61	410	52.90	13.29		
สติปัญญา	200	80	40.00	170	85.00	45.00		
รวม	1500	672	44.80	870	58.00	13.20		

ครั้งแรกเด็กยังมีความรู้สึกพอใจตัวเองในระดับที่ต่ำกว่า 50 % คือ 44.81 % ทวนหลัง
เด็กมีความรู้สึกพอใจสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ 50 % คือ 58.00 % แสดงว่าเด็กมีความพอใจตัวเองมาก

ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมวดสติปัญญา หมวดสังคม และหมวดอารมณ์ ส่วนหมวดร่างกาย มีความพอใจลดลง

การที่เด็กไค้คะแนนในตอนแรก 44.80 % ซึ่งต่ำกว่าปกติ หรือต่ำกว่า 50 % จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 และการที่เด็กไค้คะแนนตอนหลัง 58.00 % ซึ่งสูงกว่าคราวแรก จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 5

กรณีของนาย "ธรรมบุญ"

เรื่องราวส่วนตัวและครอบครัว

เด็กเกิดเมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2498 ที่ตำบลทุ่งมหาเมฆ อำเภอยานนาวา กรุงเทพฯ ปัจจุบันพักอยู่กับบิดามารดา ณ บ้านเกิด บิดามีอาชีพทำงานองค์การท่าเรือ มารดาทำงานขายรายโคของครอบครัวประมาณเดือนละ 2,500 บาท เด็กมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน เด็กเป็นคนที่ 3 (แบบสอบถามของโรงเรียน, 2512)

บ้านของเด็กเป็นบ้านส่วนตัว ก่อสร้างแคบ อยู่กัน 3 ครอบครัว ป่า ๆ มีลูกหลายคน และกำลังเรียนทั้งนั้น สภาพทางบ้านไม่ถอยเหมาะกับการเรียนนัก เพราะมีคนมาก แต่บ้านคับแคบ และในย่านนั้นมีบ้านอยู่ติด ๆ กันมาก จึงทำให้เด็กไม่ค่อยอยู่บ้าน แต่มักจะไปเล่นฟุตบอลที่โรงเรียนชายสุบเป็นประจำ (ไปเยี่ยมบ้าน 28 ก.พ. 14)

เด็กเข้าเรียนโรงเรียนนี้ในชั้น ม.ศ. 1/7 เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2512 ผลการเรียนอ่อน มี C และ D เป็นส่วนใหญ่ A และ B มีน้อยมาก (ระเบียบสะสม, 2512)

ขณะนี้ (ปีการศึกษา 2513) เด็กเรียนอยู่ในชั้น ม.ศ. 2/7 แผนกเขียนแบบบ้าน ถ้าจบชั้น ม.ศ. 3 จะเรียนต่อช่างศิลป์อีก 2 ปี แล้วต่อสถาปัตย์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สำเร็จแล้วจะเป็นนักเขียนแบบบ้าน (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14)

วิชาที่สนใจและชอบคือวิชาเขียนแบบ และเลขคณิต วิชาเลขคณิตถึงแม้จะไค้คะแนนไม่ดี แต่ก็ชอบ และไค้พยายามกวคว้ากับครูผู้สอนวิชานี้เป็นประจำ (สัมภาษณ์ 14 ม.ค. 14)

ลักษณะนิสัยและทัศนคติ

เป็นเด็กกวนขวายตั้งแต่เล็ก มีเพื่อนต่าง (สังเกต 8 ม.ก. 14) มีนิสัยร่าเริง สดวกดี แต่ค่อนข้างจะใจร้อน ชอบเล่นฟุตบอล กระตือรือร้นในการเรียนเป็นบางครั้ง สติปัญญาค่อนข้างต่ำ การเรียนอ่อน สุขภาพแข็งแรงดี (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/7, 1 มี.ค. 13)

เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อครู - อาจารย์ และเพื่อน ๆ ในสายตาของเด็กเห็นว่าเพื่อน ๆ ทุกคนดีทั้งชายและหญิง ครูอาจารย์ก็ทุกคน (สัมภาษณ์ 14 ม.ก. 14) แต่มาตอนหลังเด็กมีความรู้สึกว่า อาจารย์ฝ่ายปกครองคอยแค้นบีบคั้นของตน และถือว่านักเรียนในห้องของเด็ก เกเรที่สุด อาจารย์เคยจะให้เด็กกับเพื่อน ๆ 2 - 3 คนออกจากโรงเรียน เนื่องจากอาจารย์จับได้ว่าเด็กกับเพื่อน ๆ แอบเล่นไฟในโรงเรียน เด็กเห็นว่าเป็นการกระทำที่ทารุณเกินไป สำหรับความผิดครั้งแรกของเด็ก แต่ในที่สุดอาจารย์ก็ยอมให้เด็กและเพื่อน ๆ นำอุปกรณ์มาทำทดแทนกับโรงเรียนไว้ (สัมภาษณ์ 22 ม.ก. 14)

เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการแนะนำ และรู้จักให้บริการแนะนำให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เช่นในตอนนี้อาจารย์ ฝ่ายปกครองจะให้เด็กกับเพื่อน ๆ ออกจากโรงเรียน เนื่องจากถูกจับได้ว่าแอบเล่นไฟกับ เด็กก็ไปขอคำปรึกษากับครูอาจารย์แนะนำ จนในที่สุดเด็กสามารถหาทางให้อาจารย์ฝ่ายปกครองยอมให้พวกตนทำทดแทนไว้แทนการให้ออกจากโรงเรียน (สังเกตและพูดคุย 20 ม.ค. 14)

เด็กไม่เห็นด้วยกับการที่โรงเรียนบังคับให้นักเรียนตัดผมสั้น โดยให้ยาวไม่เกิน 4 ซม. กางเกงไม่ให้ยาวเกินเข่า สั้นเท่าไรไม่จำกัด เด็กเห็นว่าเป็นการบังคับจนเกินไป ผมควรปล่อยไว้ยาวไปตามสมควร เพราะเป็นโรงเรียนสาธิต ตัดสั้นแล้วดูเหมือนคนเพิ่งสึกมาจากบวช (สัมภาษณ์ 22 ม.ก. 14)

ปัญหาการเรียน

การเรียนอ่อนมาก ไล่คะแนนเฉลี่ยประมาณ 1.6 กว่า ๆ สอบตกในวิชาแกนแทบทุกวิชา (ครูประจำชั้น ม.ศ. 1/7, 1 มี.ค. 13) คงสอบตกชั้น ม.ศ. 2 แน่แน่นอน สมองไม่ค่อยประกอบกับไม่ตั้งใจเรียนอีกด้วย ชอบคุยตลอดเวลา โดยไม่คำนึงว่าเป็นเวลาเรียน พูดยากก็ไม่ค่อยเรียบร้อย ชอบชวนเพื่อนคุยในเวลาเรียนด้วย และชอบชักนำการเรียนการสอน

ให้ออกนอกเรื่องที่เรียน (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/7. 8 ก.พ. 14) อย่างไรก็ตาม เด็กห้องนี้ส่วนใหญ่เกร เอะอะดังดัง ยังมีเด็กอื่น ๆ ที่ร้ายแรงยิ่งกว่าเด็กผู้นี้ สำหรับเด็กผู้นี้เป็นเด็กที่ทุยแก่ง เรียนอ่อน อย่างอื่นก็คื ไม่เอะอะทะเล้ง หรือแกล้งผู้อื่นนัก (ครูประจำชั้น ม.ศ. 2/7. 8 ก.พ. 14)

เด็กมักทำเป็นเฉย ๆ ไม่ค่อยเคืองรอนเรื่องที่สอบตก แต่เมื่อครูประจำชั้นเตือน เด็กก็บอกว่าจะพยายามเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนยิ่งขึ้น ตอนนี้มีครูคณิตศาสตร์สอนพิเศษให้เด็กที่อ่อนวิชานี้ในตอนเย็นเป็นประจำ เด็กก็ได้เรียนพิเศษด้วย

ปัญหาความประพฤติ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2514 ตอนบ่าย เด็กและเพื่อน ๆ 3 - 4 คน แอบเล่นไฟในโรงเรียน ถูกอาจารย์ฝ่ายปกครองจับได้ อาจารย์เอาจุดเด็กโดยจะ让孩子ที่เล่นไฟในวันนั้นทุกคนออกจากโรงเรียน ส่วนอาจารย์ใหญ่และครูประจำชั้นเพียงแค่เตือนเด็กว่าควรต่อไปอย่าเล่นอีก เด็กกลุ่มใจมากที่อาจารย์ฝ่ายปกครองจะให้ออกจากโรงเรียนทำเดียว จึงได้ไปปรึกษากับอาจารย์แนะแนว ซึ่งได้เสนอแนะให้เด็กมาทำทัณฑ์บนกับอาจารย์ฝ่ายปกครอง ในที่สุดอาจารย์ฝ่ายปกครองก็ยินยอมให้นำผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บนไว้ เด็กเห็นว่าการที่อาจารย์ฝ่ายปกครองจะให้เด็กออกจากโรงเรียนเป็นการลงโทษที่ทารุณเกินไป เพราะเป็นความผิดครั้งแรกของเด็ก (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

เด็กรู้สึกอึดอัดและไม่สบายใจมากที่ต้องนำผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บนกับครูที่โรงเรียน เพราะถ้าหากบิดาของบุตรทราบ ก็คงให้ออกจากโรงเรียนเลย บิดาของเด็กเป็นคนใจร้อน เคยเ็นองของเ็กออกจากโรงเรียนเมื่อปีกลายมาแล้ว ซึ่งทำให้เ็นองคองเสียเวลาไป 1 ปี เด็กต้องการเรียนให้จบชั้น ม.ศ. 3 จึงคิดว่าจะนำมารดาทำทัณฑ์บนแทน เพื่อให้หายกังวลใจ (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14)

อย่างไรก็ตาม หลังจากเด็กได้ทำทัณฑ์บนแล้ว เด็กก็ได้พยายามที่จะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้น โดยจะศึกษา กฎ ระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียนและจะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพราะถ้าทำผิดอีกครั้ง ก็จะต้องออกจากโรงเรียนแน่นอน (สัมภาษณ์ 22 ม.ค. 14) และหลังจากนั้นก็สังเกตเห็นว่าเด็กสงบเสงี่ยมเจียมตน เรียนร่อย ทำทางซึ่งซ้งเากการเอาจานคื (สังเกต และพูดคุย 15 ก.พ. 14)

ปัญหาความสัมพันธ์ทางสังคม

ความจริงเด็กมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนทุก ๆ คน แต่ตอนแรกเด็กไม่ค่อยลงรอยกับเพื่อนหญิงในห้องนัก แต่มาตอนหลังก็ดีขึ้น

จากลักษณะนิสัย เป็นคนใจร้อน แต่มีความคิดเห็นค่อนข้างรุนแรง ประกอบกับการเรียนอ่อน จึงอาจเป็นที่ชิงชังของเพื่อน ๆ นักเรียนหญิงในตอนแรก

ผลการให้คำปรึกษาแก่นาย "ธรรมณู"

ผลการให้คำปรึกษา ปรากฏว่าเด็กมีความตระหนักและกระตือรือร้นในเรื่องการเรียนยิ่งขึ้น พยายามทบทวนวิชาที่ตนเรียนไม่เข้าใจกับอาจารย์ที่สอนพิเศษในตอนเย็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น

เด็กรู้สึกตัวถึงการกระทำผิดครั้งนั้น จึงเป็นความผิดครั้งแรก เมื่อเด็กได้รับคำปรึกษา เด็กก็สามารถหาทางแก้ปัญหาโดยพยายามต่อรองกับอาจารย์ฝ่ายปกครองยอมให้เด็กนำผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บนเอาไว้ แทนที่จะต้องออกจากโรงเรียน เด็กก็จะปรับปรุงตัวเอง โดยจะพยายามศึกษากฎ ระเบียบต่าง ๆ ของโรงเรียน และจะประพฤติปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด สังเกตดูในระยะหลัง ๆ เด็กค่อนข้างจะสงบเสถียรเอาการเอางาน และตั้งใจเรียนยิ่งขึ้น

ผลการให้คำปรึกษาทำให้สภาพทางสังคมมิติของเด็กในตอนหลังดีขึ้น เพื่อนักเรียนหญิงในห้องก็ลดความชิงชังเด็กลง ดังปรากฏผลในตาราง 23 และภาพที่ 6 ข้างล่างนี้

ตาราง 23 ผลการทดสอบสังคมนิติทั้ง 2 คราว ของนัย "ธรรมนุญ"

	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	หมายเหตุ
จำนวนนักเรียนที่ทำการทดสอบ (N)	21	20	-	1	
จำนวนครั้งที่ได้รับเลือก (A) อันดับ 1	-	1			
อันดับ 2	-	1			
อันดับ 3	4	-			
รวม	1	2			
คิดเป็นร้อยละ จาก N - 1	5.00	10.53	5.53		
จำนวนครั้งที่เพื่อนปฏิเสธ (U) อันดับ 1	3	-			
อันดับ 2	2	-			
อันดับ 3	1	1			
รวม	6	1			
คิดเป็นร้อยละ จาก N - 1	30.00	5.26		24.74	
A - U	-5	1	6		สูงขึ้น
ร้อยละของ A - U	-25.00	5.27	30.27	-	สูงขึ้น
สถานภาพทางสังคมนิติ (SS)					
$= \frac{A - U}{N - 1}$	-.2500	.0527	.3027	-	สูงขึ้น

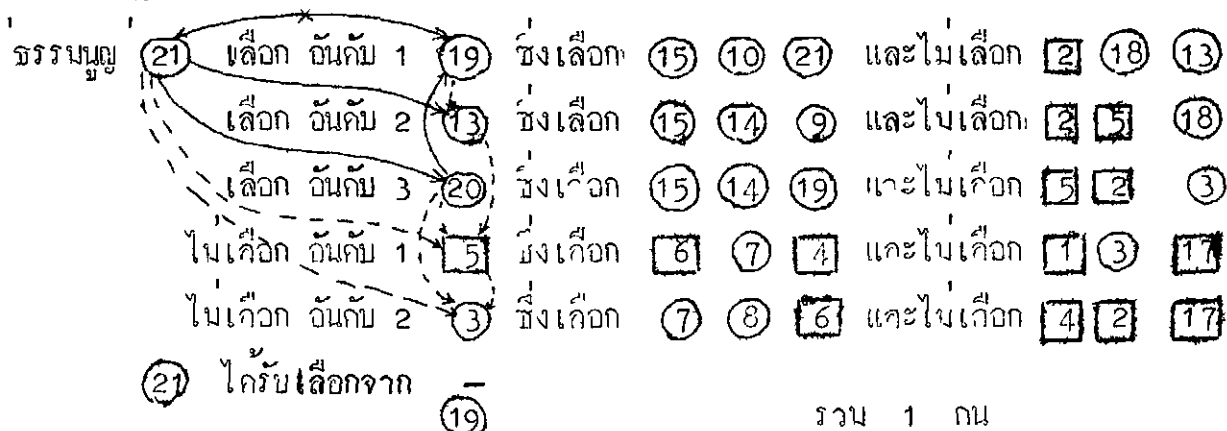
จากตาราง 23 จะเห็นว่าสถานภาพทางสังคมนิติของเด็กดีขึ้นมาก ก้อนแรกไคกะแนน -.2500 ครั้งหลังกลายเป็น .0527 เพิ่มขึ้นอีก .3027 แสดงว่าเด็กปรับตัวได้ขึ้น เมื่อทดสอบด้วยสังคมนิติ จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3

ตอนแรกเด็กได้รับเลือกจากเพื่อนเพียง 5 % ตอนหลังได้รับเลือกเป็น 10.53 % เพิ่มขึ้นอีก 5.53 % ส่วนคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธตอนแรกเป็น 30.00 % มาตอนหลังเหลือเพียง 5.26 % ลดลง 24.74 % แสดงว่าเพื่อน ๆ ลดความชิงชังเด็กลงไ้มาก

สำหรับความแตกต่างระหว่างคะแนนที่ได้รับเลือก และคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธ ตอนแรกเด็กมีคะแนนที่เพื่อนปฏิเสธมากกว่าที่เพื่อนเลือกอยู่ 25 % ตอนหลังเด็กกลับได้คะแนนที่เพื่อนเลือกมากกว่าที่เพื่อนปฏิเสธ เป็น 5.27 % แสดงว่า เด็กคงมีการปรับตัวดีขึ้นกว่าเดิม

ภาพที่ 6 แผนภาพวังคมดับพันธของนาย จรรยาบุญ จากการทดสอบดังสมบัติ 2 ครั้ง (ห้อง 2/7)

การทดสอบครั้งแรก

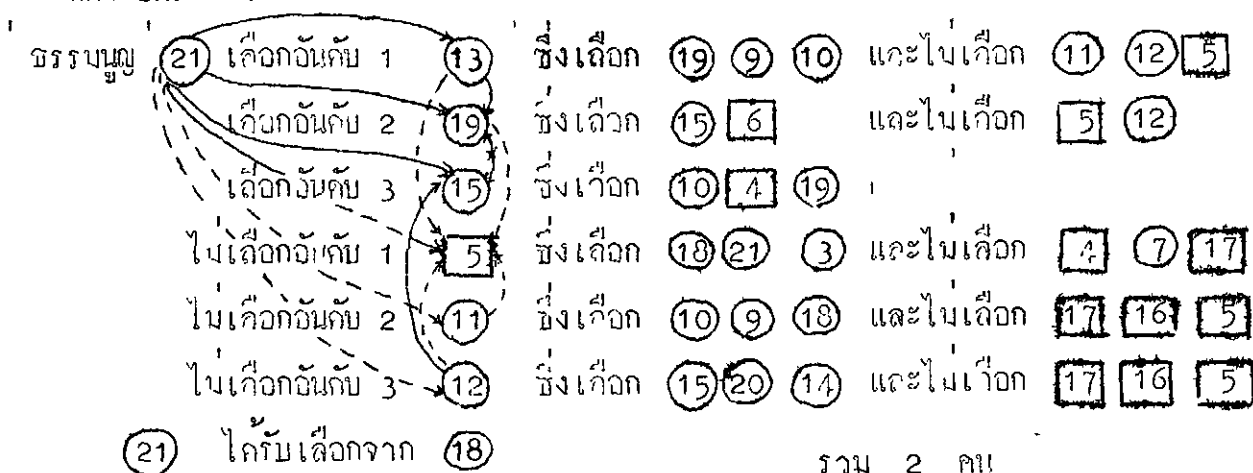

รวม 1 คน

เพื่อนที่ปฏิเสธ จรรยาบุญ (21) มี 2 8 16 6 17 12

รวม 6 คน

การทดสอบครั้งที่สอง

รวม 2 คน

เพื่อนที่ไม่เลือก จรรยาบุญ (21) มี 5 6

รวม 1 คน

(ดูความหมายวงเส้นโยงไปทางด้านข้างในภาพที่หนึ่ง หน้า 51)

จากภาพที่ 6 จะเห็นว่า 'ธรรมชาติ' (21) ปฏิเสธการเหวี่ยง (5) ตั้ง 2 ครั้ง ครั้งแรก (5) รื้ออีกหลายๆ กับ (21) มาตอนหลัง (5) กลับเหวี่ยง (21) ทั้งๆที่ (21) จึงรังตน ตอนแรก (21) กับ (19) ต่างฝ่ายต่างเหวี่ยงกันมาตอนหลัง (21) ก็ฉก (19) ฝ่ายเกีย (21) มึงเหวี่ยง (13) ฝ่ายเกียตามเดิม และเปลี่ยนมาถการเหวี่ยง (20) มาใหม่ (15) แทน

ถึงแม้ว่าครั้งหลัง กลุ่มเพื่อนที่ (21) เหวี่ยงจะไม่ไปโกรเหวี่ยงเลยเคย แต่จากภาพต่างข้างกันมี (21) ก็วันแรก เพราะเดิมเคยมีเพื่อนรังรัง 6 คน มาครั้งหลัง ก็ลดลงมาเหลือ เพียง 1 คน

แต่ผลการให้คำปรึกษาไม่ได้ทำให้ชื่อเสียงของเด็กซึ่งดีอยู่แล้วเพิ่มขึ้น ในการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ไครเอ่ย์" ในครั้งหลัง แต่กลับทำให้ลดลง ดังปรากฏในตาราง 23 และ ตาราง 24 ข้างล่างนี้

ตาราง 23 แสดงลักษณะพฤติกรรมของนายธรรมบุญ ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมา จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ไครเอ่ย์"

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะ พฤติกรรม	ร้อยละของจำนวนครั้งที่เพื่อน ๆ บ่งถึง					หมายเหตุ
			การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง	การทดสอบ ครั้งแรก	การทดสอบ ครั้งหลัง	เพิ่ม	ลด	
1	A	ชอบทำตัวให้คนอื่น ชมชื่นและรื่นเริง	25	40	10		30	ไม่ดี
2	A	เป็นคนรื่นเริง สนุกสนาน	17.5	20	15		5	ไม่ดี
3	U	เป็นคนไม่ซื่อายเลย	15	10	20	10		ไม่ดี
4	A	ชอบหันหน้าหันหลัง และเดินไปมา รอบ ๆ ห้อง	12.5	10	15	5		ดี
5	W	ชอบล้อเลียนผู้อื่นและทำ ให้เพื่อนโกรธมอย ๆ	12.5	15	10		5	ดี
6	W	เรียนหนังสือไม่เก่ง เลย	12.5	20	5		15	ดี
7	A	เป็นคนคล่องแคล่ว- ว่องไว	12.5	15	10		5	ไม่ดี
8	W	ไม่ชอบแจกจ่ายแต่ คอยรับแจกจาก เพื่อน	10	20	-		20	ดี
9	A	ชอบเล่นกีฬา	10	15	5		10	ไม่ดี

. A เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

ข เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ

จากตาราง 23 จะเห็นว่า พฤติกรรมของเด็ก 9 อันดับที่เพื่อนบ่งถึง เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ 5 หัวข้อ และสังคมไม่ยอมรับ 4 หัวข้อ ขึ้นต้นอันดับ 1, 2 ด้วยพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ แต่เพื่อน ๆ บ่งถึงน้อยลงในการทดสอบครั้งหลัง แสดงว่า เพื่อนยอมรับน้อยลง พฤติกรรมที่เพื่อนไม่ยอมรับในอันดับ 3 ก็เพิ่มการไม่ยอมรับมากยิ่งขึ้น ในการทดสอบครั้งหลัง ส่วนพฤติกรรมอันดับ 4 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ เพื่อนก็ยอมรับมากขึ้นในการทดสอบครั้งหลัง และพฤติกรรมอันดับ 5, 6 ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ เพื่อนบ่งถึงน้อยลงในการทดสอบครั้งหลัง แสดงว่า เด็กปรับตัวดีขึ้นในพฤติกรรม อันดับ 4, 5, 6 พฤติกรรมในอันดับ 7 และ 9 สังคมยอมรับ แต่เพื่อนยอมรับน้อยลงในการทดสอบครั้งหลัง ส่วนพฤติกรรมอันดับ 8 ซึ่งสังคมไม่ยอมรับ และเพื่อนไม่บ่งถึงในตอนหลังอีกเลย แสดงว่าเด็กปรับตัวดีขึ้นในพฤติกรรมข้อนี้

ตาราง 24 เปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) กับ
ที่สังคมไม่ยอมรับ (B) ของนาย 'ธรรมบุญ' จากการทดสอบ
การท่าย "ไกรเอ๋ย" ทั้ง 2 ครั้ง

	การทดสอบ ทั้ง 2 ครั้ง		การทดสอบ ครั้งหลัง		เพิ่มขึ้น ลดลง		หมายเหตุ
พฤติกรรมที่สังคม							
ยอมรับ (A)	42	29	13	-	16	ไม่ดี ก็ เลวลง	
พฤติกรรมที่สังคมไม่							
ยอมรับ (U)	29	18	11	-	7		
ชื่อเสียง (R _p)	.325	.55	.10	-	-.45		
จำนวนนักเรียน	42	21	21	-	-		
A - U	13	11	2	-	-		
A : U	1:0.69	1:0.62	1:0.85	-	-		

จากตารางข้างบนนี้ จะเห็นว่า ชื่อเสียงของเด็กอยู่ในเกณฑ์ดี แต่จากการทดสอบครั้งหลังชื่อเสียงของเด็กลดลงมาก แสดงว่าการปรับตัวของเด็กเลวลง แต่อย่างไรก็ตาม ชื่อเสียงของเด็กครั้งหลังก็ยังไม่เป็นลบ คือยังอยู่ในเกณฑ์ดี จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4

คะแนนพฤติกรรมของเด็กทั้งที่สังคมยอมรับ และไม่ยอมรับลดลงในการทดสอบครั้งหลัง สำหรับพฤติกรรมที่สังคมยอมรับคะแนนครั้งหลังลดลง ก็แสดงว่า เพื่อน ๆ ลดการยอมรับเด็กลง และพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ ได้คะแนนครั้งหลังลดลง ก็แสดงว่า เด็กปรับตัวได้ดีขึ้นบ้าง

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และไม่ยอมรับแล้ว เด็กได้คะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ มากกว่าที่สังคมไม่ยอมรับ ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง คือเป็น 1:0.69

เมื่อคุณครูเฉพาะการทดสอบครั้งแรก เด็กก็ยังได้คะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) มากกว่าพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (B) และอัตราส่วนของ A : B = 1:0.62 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

และเช่นเดียวกัน ผลการให้คำปรึกษา ไม่ได้ทำให้เด็กประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตนสูงขึ้น แต่กลับลดลงกว่าเดิม เมื่อให้ทดสอบด้วยแบบทดสอบ Semantic Differential Scale ในครั้งหลัง ซึ่งผลปรากฏดังแสดงไว้ในตาราง 25

ตาราง 25 ผลการประมาณค่าตัวเองของนาย 'ชรรมบุญ' เมื่อทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้ง

หมวดต่าง ๆ	คะแนนเต็ม	การทดสอบครั้งแรก		การทดสอบครั้งหลัง		ร้อยละที่เพิ่มขึ้น
		คะแนนที่ได้	คิดเป็นร้อยละ	คิดเป็นร้อยละ		
ร่างกาย	225	106	41.11	139	61.78	20.6
อารมณ์	300	121	40.33	121	40.33	-
สังคม	775	462	59.61	417	53.81	-
สติปัญญา	200	77	38.50	47	23.50	-
รวม	1500	766	51.07	714	47.60	- 3.47

ครั้งแรกเด็กรู้สึกพอใจตนเองสูงกว่าเกณฑ์ 50 % คือ 51.07 % มากกว่าครั้งหลัง มีความพอใจตนเองต่ำลงไปกว่าเกณฑ์ 50 % คือได้ 47.60 % แสดงว่าเด็กมีความพอใจตนเองมากขึ้น เด็กลดความรู้สึกพอใจตัวเองในหมวดสังคม และสติปัญญา ส่วนหมวดร่างกาย

มีความพอใจมากยิ่งขึ้น

การที่เด็กได้คะแนนการปรับตัวในตอนแรก 51.07 % นั้นสูงกว่าปกติหรือ 50 % เล็กน้อย จึงมีที่ท้าวว่าจะไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 5

การทดสอบสมมุติฐานกับเด็กเป็นกลุ่ม

สมมุติฐานข้อ 1 เด็กที่เพื่อนชิงชิงน่าจะมีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทนาย "ใครเอ่ย"

จากการทดสอบครั้งแรก กับนักเรียนชั้น ม.ศ. 2, 3 ห้อง จำนวน 93 คน ปรากฏว่า เพื่อน ๆ บ่งถึงลักษณะของนักเรียนที่เพื่อนชิงชิงทั้ง 12 คน ตามลำดับมากที่สุด และมารอง ๆ ลงไป ดังแสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้

ตาราง 26 แสดงลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนชิงชิงทั้ง 12 คน ตามที่เพื่อน ๆ บ่งถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมาตามลำดับ

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	จำนวนครั้งที่ เพื่อนบ่งถึง	คิดเป็น ร้อยละ	หมายเหตุ
1	U	เรียนหนังสือไม่เก่งเลย	44	55.00	
2	U	ไม่ใช่คนสวยหรือหล่อ	42	52.50	
3	U	แต่งตัวไม่สะอาดสะอ้านและไม่เรียบร้อย	44	52.50	
4	U	ไม่ชอบเข้าหาครูเลย	39	48.75	
5	U	เป็นคนโกรธง่าย	35	43.75	
6	U	ไม่ชอบแจกจ่ายแต่คอยรอรับแจกจาก เพื่อน ๆ	26	32.50	
7	U	ไม่รื่นเริงเบิกบานเสียเลย	25	31.25	
8	A	ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง	25	31.25	

ตาราง 26 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	จำนวนครั้งที่ เพื่อนบ่งถึง	กิกเป็น ร้อยละ	หมายเหตุ
9	U	ไม่ซื่อายเลย	24	30.00	
10	A	เป็นคนพูดมาก	23	28.75	
11	U	ไม่ค่อยมีเพื่อนเลย	22	27.50	
12	A	เป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน	22	27.50	
13	U	ชอบล้อเลียนผู้อื่นและทำให้เพื่อนโกรธบ่อย ๆ	22	27.50	
14	A	ชอบเล่นกีฬา	21	26.25	
15	A	เรียนหนังสือเก่ง	20	25.00	
16	A	ชอบทำตัวให้คนอื่นขบขันและรื่นเริง	16	20.00	
17	A	ชอบหันหน้าหันหลังและเดินไปบารอบ ๆ ห้อง	15	18.75	
18	U	ไม่ชอบเล่นกีฬาแต่ชอบอ่านหนังสืออยู่เงียบ ๆ	12	15.00	
19	A	ชอบโอ้อวด	12	15.00	
20	A	เป็นคนคล่องแคล่วว่องไว	12	15.00	
21	U	ยอมแพ้ผู้อื่นง่าย ๆ	11	13.75	
22	U	เจียบขริมแม่คนอื่นในชั้นจะพูดกันทั้งห้อง	10	12.50	
23	A	มีเพื่อนฝูงมากมาย	10	12.50	
24	A	เป็นคนสวนหรือหล่อ	10	12.50	
25	A	ไม่โกรธง่าย แม้จะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน	9	11.25	
26	U	ไม่ชอบโอ้อวด	8	10.00	
27	A	เป็นคนซื่อาย	7	8.75	
28	U	เป็นคนงุ่มง่าม เชื่องช้า	7	8.75	
29	A	ใจคอโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ	7	8.75	

ตาราง 26 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชนิด	ลักษณะพฤติกรรม	จำนวนครั้งที่ เพื่อนบ่งถึง	คิดเป็น ร้อยละ	หมายเหตุ
30	A	ขอความช่วยเหลือทำงาน	4	5.00	
31	U	ขอที่นั่งเรียบร้อยในที่เรียนของตน	3	3.75	
32	A	ขอแบ่งตัวสะอาดสะอาดและเรียบร้อย อยู่เสมอ	3	3.75	

จากตาราง 26 จะเห็นว่า ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนจึงยัง ใน 16 ลำดับแรก เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U) 10 ข้อ เป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) 6 ข้อ หรืออัตราส่วนระหว่างจำนวน $U : A = 1 : 0.6$

เมื่อรวมคะแนนของพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U) และพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) ทั้งหมดจะได้ $U = 372$ และ $A = 216$, U มากกว่า A อยู่ 156 อัตราส่วนระหว่างคะแนน $U : A = 1 : 0.58$

จากผลอันนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กที่เพื่อนจึงยัง มีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่าที่สังคมยอมรับ เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" จึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1

ถ้าจะเปรียบเทียบคะแนนลักษณะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และไม่ยอมรับ ทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มก็จะปรากฏผลดังได้แสดงไว้ในตาราง 27

ตาราง 27 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ (A) และที่สังคม
ไม่ยอมรับ (U) ของเด็กที่เพื่อนชิงชิงจากการทดสอบครั้งแรก
ด้วยเทคนิคการทาย "ไครเอีย" ของทั้ง 2 กลุ่ม

ชื่อเด็กที่เพื่อนชิงชิง	พฤติกรรมที่ สังคมยอมรับ (A)	พฤติกรรมที่ สังคมไม่ยอมรับ (U)	อัตราส่วน A : U	✓ สอดคล้องกับ สมมติฐานข้อ 1 X ไม่สอดคล้อง
<u>กลุ่มทดลอง</u>				
'ไพรัช'	39	59	1.1.51	✓
'สมพงษ์'	2	13	1.6.50	✓
'ราวีไพ'	5	83	1.16.60	✓
'ณัฏ'	24	19	1: 0.79	X
'กัญญา'	36	35	1. 0.97	X
'ธรรมบุญ'	29	18	1. 0.62	X
รวม	135	227	1. 1.68	
เฉลี่ย	22.50	37.83	1. 1.68	✓
<u>กลุ่มควบคุม</u>				
'โกเมน'	3	57	1.19	✓
'สมใจ'	13	25	1. 1.92	✓
'ละเมียด'	38	34	1: 0.89	X
'เรวดี'	29	35	1. 1.21	✓
'นิภา'	7	10	1. 1.43	✓
'วิชัย'	17	21	1. 1.23	✓
รวม	107	182	1. 1.70	
เฉลี่ย	17.83	30.33	1. 1.70	✓

จากตาราง 27 จะเห็นว่า อัตราส่วนของคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ ต่อพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ โดยส่วนรวม ของกลุ่มทดลองเป็น 1:1.68 ของกลุ่มควบคุมเป็น 1:1.70 แต่เมื่อดูเป็นรายบุคคลแล้วในกลุ่มทดลองมีอยู่ 3 คน ที่ได้คะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ (U) น้อยกว่าที่สังคมยอมรับ (A) และในกลุ่มควบคุมมีอยู่ 1 คน รวมเป็น 4 คน ในขณะที่อีก 8 คน มีคะแนนพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่าที่สังคมยอมรับ อย่างไรก็ตามผลเหล่านี้ก็พอจะเป็นแนวโน้มในการสนับสนุนข้อสมมุติฐานข้อที่ 1 ได้

สมมุติฐานข้อ 2 เด็กที่เพื่อนชิงชังน่าจะมีคะแนนการปรับตัวทางสังคมต่ำกว่าปกติ เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale

จากผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ครั้งแรก เด็กที่เพื่อนชิงชังทั้ง 12 คน ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ได้คะแนนดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง 28 แสดงคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่เพื่อน
 ชิงช้าง เมื่อทดสอบครั้งแรกด้วยข้อทดสอบ Semantic
 Differential Scale (คะแนนเต็ม 1500 คะแนน)

เด็กที่เพื่อนชิงช้าง	คะแนนที่ได้	กติกเป็นร้อยละ	✓ สอดคล้องกับสมมุติฐาน × ไม่สอดคล้อง
<u>กลุ่มทดลอง</u>			
ไพรัช	495	33.00	✓
สมพงษ์	875	58.33	×
ราไฟ	619	41.27	✓
ณัฏ	673	44.87	✓
กัญจนา	672	44.80	✓
ธรรมบุญ	766	51.07	×
รวม	4100	273.34	
เฉลี่ย	683.33	45.56	✓
<u>กลุ่มควบคุม</u>			
โกเมน	725	48.33	✓
สมใจ	591	39.40	✓
ละเมียด	835	55.67	×
เรวดี	713	47.53	✓
นิภา	792	52.80	×
วิชัย	794	52.93	×
รวม	4450	296.66	
เฉลี่ย	741.67	47.78	✓

ตามตาราง 28 จะเห็นว่าเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยของคะแนนที่แต่ละกลุ่มทำได้เป็นค่าที่ต่ำกว่า 50 % ซึ่งเป็นเกณฑ์ปกติของคะแนนการปรับตัวทางสังคมของคนทั่วไป (วิลล โรนั้วรีระ, 2513:9) กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 45.56 % กลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 47.78 %

เมื่อดูจำนวนเด็กที่ทำคะแนนได้ต่ำกว่า 50 % ในกลุ่มทดลองมีอยู่ 4 คน กลุ่มควบคุมมี 3 คน รวมเป็น 7 คน ส่วนเด็กที่ทำคะแนนได้เกิน 50 % เล็กน้อย ในกลุ่มทดลองมีอยู่ 2 คน กลุ่มควบคุมมีอยู่ 3 คน รวมเป็น 5 คน เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนระหว่างเด็กที่ทำคะแนนได้ไม่ถึงครึ่ง กับเด็กที่ทำคะแนนได้เกินครึ่งเป็น 7 : 5 หรือ 1 : 0.71

อย่างไรก็ตาม จากจำนวนเด็กที่ทำคะแนนได้ไม่ถึงครึ่งมากกว่าที่ทำคะแนนได้เกินครึ่ง และจากค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เด็กทำได้ ไม่ถึง 50 % ย่อมแสดงให้เห็นแนวโน้มที่เป็นไปได้ ของสมมุติฐานข้อ 2 ที่ว่า เด็กที่เพื่อนชิงชิงทำคะแนนการปรับตัวทางสังคมได้ต่ำกว่าปกติ เมื่อให้ประมาณค่าตัวเองด้วยแบบทดสอบ Semantic Differential Scale

สมมุติฐานข้อ 3

ผลของการศึกษาเป็นรายกรณีและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชิงมีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ

เมื่อทำการศึกษารายกรณีกับเด็กในกลุ่มทดลองและให้คำปรึกษา ตามสมควรแก่กรณี และเวลาใน 1 ภาคเรียนแล้ว ก็ทำการวัดผลการศึกษาและการให้คำปรึกษาในตอนปลายภาคเรียน โดยทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ เทคนิค การทนาย "ใครเอ่ย" และแบบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมชนิด Semantic Differential Scale ชุดเดิม เพื่อเปรียบเทียบผลการเปลี่ยนแปลงต่อไป

สำหรับการทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 นี้ ใช้ผลการทดสอบทางสังคมมิติทั้งก่อนและหลัง ทำการศึกษาและให้คำปรึกษา แล้วเปรียบเทียบผลการเปลี่ยนแปลงของคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติของเด็กแต่ละคน ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 29 ต่อไปนี้

ตาราง 29 เปรียบเทียบค่าความเปลี่ยนแปลงของสถานภาพทางสังคมมิติ
ของทั้งสองกลุ่ม

	ทดสอบครั้งแรก	ทดสอบครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	✓ สอดคล้องกับสมมติฐาน × ไม่สอดคล้อง
<u>กลุ่มทดลอง</u>				
'ไพรซ์'	-.5128	-.2051	.3077	✓
'สมพงษ์'	-.2821	-.1538	.1283	✓
'ราไฟ'	-.2258	-.1380	.0878	✓
'ถนัด'	-.2905	0.0000	.2905	✓
'กัญจน'	-.4000	-.5789	-.1789	×
'ธรรมบุญ'	-.2500	+ .0526	.3026	✓
รวม	-1.9612	-1.0232	.9378	
เฉลี่ย	-.3269	-.1705	.1563	✓
<u>กลุ่มควบคุม</u>				
'โกเมน'	-.5128			โกเมน ลาออก
'สมใจ'	-.1282	-.1026	.0256	✓ จากโรงเรียน
'ละเมียด'	-.2581	-.3448	-.0867	× เสียก่อนการ
'เรวดี'	-.1935	-.0690	.1245	✓ รวมและเฉลี่ย
'นิภา'	-.3500	-.1053	.2447	✓ จึงคิดเพียง
'วิชัย'	-.2500	+ .0526	.3026	✓ 5 คน
รวม	-1.1798	-.5691	.6107	
เฉลี่ย	-.2359	-.1138	.1221	✓

จากตาราง 29 นี้ ถ้ามองเป็นรายบุคคล จะมีเด็กในกลุ่มทดลอง 5 คน และในกลุ่มควบคุม 4 คน ที่มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติในการทดสอบครั้งหลังเพิ่มขึ้น จึงเป็นการสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3 ส่วน 'กัญญา' ในกลุ่มทดลองและ 'ละเมียด' ในกลุ่มควบคุม ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อนี้

นำค่าคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติที่เพิ่มขึ้นไปทดสอบหาค่าสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 ว่ากลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยทดสอบหาค่าตามวิธีการของ Mann-Whitney U Test (Siegel, 1956 : 117, 271) ได้ค่า $U = 11$ และค่า $p = .268$ ค่า p เกิน .05 แสดงว่า คะแนนสถานภาพทางสังคมมิติที่เพิ่มขึ้นของกลุ่มทดลองไม่ได้เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 (ค่า p เป็นค่าความน่าจะเป็นไปได้ ดูได้จากตารางหาค่า p ใน Siegel, 1956 : 271)

แต่อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้นในกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย คือของกลุ่มทดลอง $= .1563$ และของกลุ่มควบคุม $= .1221$ ย่อมแสดงให้เห็นแนวโน้มว่า กลุ่มทดลองมีการปรับตัวดีขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมนั่นเอง

จึงพอจะยุติสมมุติฐานข้อ 3 ได้ว่า ผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชังในกลุ่มควบคุมมีสถานภาพทางสังคมมิติดีขึ้น แต่ไม่ดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับคำปรึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคทางสังคมมิติ

สมมุติฐานข้อ 4

ผลการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชังมีคะแนนชื่อเสียงดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยเทคนิคการทนาย "ใครเอ่ย"

จากการทดสอบด้วยเทคนิคการทนาย "ใครเอ่ย" ทั้งก่อนและหลังทำการศึกษาและให้คำปรึกษา ปรากฏคะแนนชื่อเสียงเปรียบเทียบกันได้ดังที่แสดงไว้ในตาราง 30 ต่อไปนี้

ตาราง 30 เปรียบเทียบข้อเสียง (Rp) จากการทดสอบด้วยวิธีการทาย
"โครเอเชีย" ทั้ง 2 ครั้ง ของทั้ง 2 กลุ่ม

	การทดสอบครั้งแรก	การทดสอบครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	✓ สอดคล้องกับ สมมุติฐาน X ไม่สอดคล้อง
<u>กลุ่มทดลอง</u>				
'ไพรซ์'	- .5130	- .2300	.2830	✓
'สมพงษ์'	- .2820	- .1540	.1280	✓
'ราไฟ'	-2.5100	-3.1724	-.6624	X
'ถนัด'	.1600	.4138	.2538	✓
'กัญจน'	.0500	- .4000	-.4500	X
'ธรรมบุญ'	.5500	.1000	-.4500	X
รวม	-2.5450	-3.4426	-.8976	
เฉลี่ย	- .4242	- .5738	-.1496	X
<u>กลุ่มควบคุม</u>				
'โกเมน'	-1.3850			โกเมน ลาออก จาก ร.ร. เสียก่อนจึงคิด เพียง 5 คน
'สมใจ'	- .3080	- .1540	.1540	✓
'ละเมียด'	.1290	- .1380	-.2670	X
'เรวดี'	-.1936	- .3450	-.1514	X
'นิภา'	-.1500	- .1500	0.0000	
'วิชัย'	-.1200	- .2000	-.0800	X
รวม	-.6426	- .9870	-.3444	
เฉลี่ย	-.1285	- .1974	-.0689	X

จากตาราง 30 จะเห็นว่า คะแนนชื่อเสียงที่เพิ่มขึ้น ของกลุ่มทดลองมี 3 คน คือ 'ไพรัช' 'สมพงษ์' และ 'ณัฏ' ส่วนกลุ่มควบคุม มีเพิ่มขึ้นเพียงคนเดียว คือ 'สมใจ' ก็เป็นแนวโน้มให้เห็นว่าจำนวนเด็กในกลุ่มทดลองมีชื่อเสียงดีขึ้น มากกว่าจำนวนเด็กในกลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยวิธีการทาย "ใครเอ่ย"

เมื่อคุโดยทั่วไปแล้ว คะแนนชื่อเสียงของเด็กทั้ง 2 กลุ่ม ลดลงในการทดสอบครั้ง หลัง กล่าวคือ ในกลุ่มทดลองลดลง 3 คน และกลุ่มควบคุมลดลง 3 คน เมื่อคุโดยส่ว เฉลยแล้ว กลุ่มทดลองลดลง .1496 กลุ่มควบคุมลดลงเป็น .0689 ซึ่งลดลงน้อยกว่า กลุ่มทดลองเสียอีก แสดงว่า ผลการศึกษาและการให้คำปรึกษา ไม่ได้ทำให้เด็กในกลุ่ม ทดลองมีชื่อเสียงดีขึ้น เมื่อทดสอบด้วยวิธีการทาย "ใครเอ่ย" แต่ตรงกันข้ามกลับทำให้ ชื่อเสียงลดลง และลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่ให้คำปรึกษาเสียอีก จึงไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานข้อ 4

สมมุติฐานข้อ 5

ผลการศึกษาวิจัยและการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชิง ทำคะแนน การปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นกว่าเดิม เพื่อให้ประมาณค่าตัวเอง ด้วยแบบทดสอบชนิด

Semantic Differential Scale

จากผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale ทั้งก่อนและหลังการศึกษาเป็นรายกรณี และการให้คำปรึกษา ปรากฏผลดังได้แสดงไว้ใน ตาราง 31 แสดงไว้ ในหน้าต่อไป

ตาราง 31 เปรียบเทียบการร้อยละของคะแนนการประมาณค่าตัวเอง ที่เพิ่มขึ้นใน
การทดสอบครั้งหลังด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential
Scale ของเด็กทั้ง 2 กลุ่ม

	การทดสอบครั้งแรก	การทดสอบครั้งหลัง	เพิ่มขึ้น	✓ สอดคล้องกับ สมมติฐาน x ไม่สอดคล้อง
<u>กลุ่มทดลอง</u>				
'ไพรซ์'	33.00	31.33	-1.67	X
'สมพงษ์'	58.33	54.93	-3.40	X
'ราไฟ'	41.17	33.87	-7.40	X
'ณัด'	44.87	45.73	.86	✓
'กัญญา'	44.80	58.00	13.2	✓
'ธรรมบุญ'	51.07	47.60	-3.47	X
รวม	273.34	271.46	-1.88	
เฉลี่ย	45.56	45.24	- .31	X
<u>กลุ่มควบคุม</u>				โกเมน ลาออ จาก ร.ร. เสี่ยงก่อน จึงคิดเพียง 5 คน
'โกเมน'	48.33			
'สนใจ'	39.40	38.67	- .73	X
'ละเมียด'	55.67	48.20	-7.47	X
'เรวดี'	47.53	42.13	-5.40	X
'นิภา'	52.80	47.67	-5.13	X
'วิรัช'	52.93	57.00	4.07	✓
รวม	248.33	233.67	-14.66	
เฉลี่ย	49.67	46.73	- 2.93	X

จากตาราง 31 จะเห็นว่า คะแนนการประมาณค่าตัวเองที่เพิ่มขึ้น ในกลุ่มทดลอง มีอยู่ 2 คน กลุ่มควบคุมมีอยู่คนเดียว ย่อมชี้ให้เห็นแนวโน้มว่ากลุ่มทดลองมีคนที่ประมาณค่าตัวเองสูงขึ้นหรือดีขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม แต่โดยทั่วไปแล้ว คะแนนการประมาณค่าตัวเองของเด็กทั้ง 2 กลุ่ม กลับลดลงกว่าเดิม กล่าวคือ กลุ่มควบคุมลดลง .31 กลุ่มทดลองลดลง 2.93 อย่างไรก็ตาม กลุ่มทดลองลดลงน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

จากผลการทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ทั้ง 2 ครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษาไม่ได้ทำให้เด็กที่เพื่อนจิงจิง ท้อถอยในแบบทดสอบชนิดนี้สูงขึ้นเลย แต่ตรงกันข้ามกลับทำให้ได้คะแนนสูงกว่าเดิมเป็นส่วนใหญ่ แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มทดลองลดลงน้อยกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งไม่ได้รับคำปรึกษา

หาค่า U จากคะแนนการประมาณค่าตัวเองที่สูงขึ้นกว่าเดิม ของทั้ง 2 กลุ่ม ได้ค่า $U = 11$, $p = .268$ เกิน .05 แสดงว่า คะแนนการประมาณค่าตัวเองของทั้ง 2 กลุ่ม ที่ลดลง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05

จึงสรุปได้ว่า ผลการศึกษาและการให้คำปรึกษาครั้งนี้ ไม่ได้ทำให้เด็กที่เพื่อนจิงจิง ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตนสูงขึ้นกว่าเดิม เมื่อทดสอบด้วยแบบทดสอบชนิด Semantic Differential Scale จึงไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาเด็กที่เพื่อนชิงชัง เพื่อทราบว่า การให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล จะมีผลในการปรับตัวทางสังคมของ เด็กเหล่านี้เพียงใด

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบถึงลักษณะพฤติกรรมหรือชื่อเสียงของเด็กที่เพื่อนชิงชัง ตามที่เพื่อน ๆ รับรู้ ว่าเป็นอย่างไร

2. เพื่อทราบว่า เด็กที่เพื่อนชิงชัง ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตน สูง หรือต่ำเพียงใด

3. เพื่อทราบว่า ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็ก ที่เพื่อนชิงชัง มีสถานภาพทางสังคมดีขึ้นหรือไม่

4. เพื่อทราบว่า ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็ก ที่เพื่อนชิงชัง มีชื่อเสียงเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่

5. เพื่อทราบว่า ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา จะทำให้เด็ก ที่เพื่อนชิงชัง ประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมของตน สูงขึ้นหรือไม่

สมมุติฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้า

1. เด็กที่เพื่อนชิงชังน่าจะมีลักษณะพฤติกรรมที่เพื่อน ๆ รับรู้ไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่ายอมรับ

2. เด็กที่เพื่อนชิงชังน่าจะมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ต่ำกว่าปกติ

3. ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนชิงชัง มีสถานภาพทางสังคมดีขึ้น

4. ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนจึงจึง
นี้ข้อเดียวกัน

5. ผลของการศึกษารายกรณี และการให้คำปรึกษา น่าจะทำให้เด็กที่เพื่อนจึงจึง
ทำคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม สูงขึ้นกว่าเดิม

วิธีดำเนินการ

กรณี (Cases) ที่ใช้ศึกษา เป็นนักเรียนชั้น ม.ศ.2 โรงเรียนมัธยมสาธิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ใช้การทดสอบทางสังคมมิติ คัดเลือกเด็กที่เพื่อนจึงจึง
มาทำการศึกษา 12 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 6 คน ได้รับการศึกษาเป็นรายกรณี และ
ได้รับการปรึกษา ตลอดจนหนึ่งภาคเรียน ส่วนกลุ่มควบคุม 6 คน ไม่ได้รับการปรึกษาหารือ

เครื่องมือและวิธีการที่ใช้ ✕

1. แบบทดสอบทางสังคมมิติ
2. แบบทดสอบการตาย "ใคร เอย"
3. แบบทดสอบการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม
4. วิธีการศึกษารายกรณี
5. วิธีการให้คำปรึกษา ✕✓

การดำเนินการ ✓

ใช้แบบทดสอบสองชนิดแรก ทดสอบกับ เด็กทั้งหมดในห้องซึ่งมีเด็กที่ทำการศึกษารั้งนี้
รวมอยู่ ส่วนแบบทดสอบชนิดที่สาม ใช้ทดสอบ เฉพาะ เด็กที่ทำการศึกษารั้งนี้ โดยทดสอบทั้ง
ก่อนและหลังทำการศึกษาและให้คำปรึกษาหารือ

การวิเคราะห์ข้อมูล

หาการอยละของคะแนน หากเฉลี่ย และหาอัตราส่วน แล้วทดสอบหาค่านัยสำคัญ
ทางสถิติ โดยใช้วิธีการของ Mann-Whitney U Test ✓

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

กรณีของนาย ไพรัช

เป็นเด็กใจร้อน ไม่มีความอดทน การเรียนอ่อน ชอบแกล้งเพื่อนและครูในเวลาเรียน ชอบพูดจาหยามกายต่อหน้าผู้หญิง เพื่อนหญิงไม่ชอบนิสัยของเขา ชอบเลียนแบบการไปในเรื่องการวิ่งและการแต่งกาย มีความสนใจผู้หญิงในทำนองชั่วสาว

ผลการทดสอบครั้งแรก มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ -5128 มีคะแนนชื่อเสียง -513 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม 33.00%

ผลการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กคิดที่จะไม่แกล้งครูอาจารย์อีกต่อไป จะพยายามมีความอดทน และคบเพื่อนหญิงเหมือนกับเพื่อนตัว ๆ ไป

ผลการทดสอบครั้งที่สองปรากฏว่า เด็กมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติดีขึ้นเป็น -2051 มีคะแนนชื่อเสียงสูงขึ้นเป็น -.23 แต่มีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมต่ำลง เป็น 31.33%

ผลการศึกษานาย ไพรัช เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1, 2, 3, 4 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 5

กรณีของเด็กชาย สมพงษ์

เป็นเด็กที่มั่วทำทางค่อนข้างจะหยิ่ง ไม่ค่อยโยกย้ายกับเพื่อนผู้หญิงนัก เพื่อนนักเรียนหญิงจึงไม่ค่อยชอบ การเรียนของเขาค่อนข้างอ่อน

ผลการทดสอบครั้งแรกมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ -.2821 คะแนนชื่อเสียง -.282 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม 58.33%

ผลการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กคิดที่จะพยายามคบเรียนชั้น ทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน และจะพยายามอดทนคบกับเพื่อนผู้หญิง เหมือนกับเพื่อนอื่น ๆ

ผลการทดสอบครั้งที่สอง เด็กมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติดีขึ้นเป็น -.1538 มีคะแนนชื่อเสียงสูงขึ้นเป็น .128 แต่มีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมลดลง

เป็น 54.93 %

ผลการศึกษาเด็กชาย 'สนพงษ์' เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1, 3, 4 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 และ 5

กรณีของเด็กหญิง 'রাই' :

เป็นเด็กเจียนซึม หงอยเหงา เชื่องช้า ไม่ค่อยพูดวาทกับใคร ไม่ค่อยมีเพื่อน ชอบเก็บตัว การเรียนอ่อน และขาดความรักความอบอุ่นทางใจ

ผลการทดสอบครั้งแรก มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ -2.258 คะแนนข้อเดียว -2.51 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมเป็น 41.27 %

ผลการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กเกิดที่จะพยายามหาทางปรับปรุงตัวในด้านการเรียน โดยเฉพาะวิชาที่ยังอ่อน ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จะพยายามคุยกับเพื่อน ๆ และจะทำใจให้สบายเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่และสถานที่อยู่ในปัจจุบัน

ผลการทดสอบครั้งหลังปรากฏว่า เด็กมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติดีขึ้นเป็น -1.138 แต่มีคะแนนข้อเดียวลดลงเป็น -3.51 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมลดลงเป็น 33.87 %

ดังนั้นผลการศึกษาเด็กหญิง 'রাই' จึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1, 2, และ 3 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4 และ 5

กรณีของเด็กชาย 'ณัฏ' :

เป็นคนเรียนหนังสือเก่ง แต่มีปัญหาเรื่องการเงิน และการคบค้าสมาคมกับนักเรียนหญิง ชอบมีปากเสียงกับเด็กผู้หญิงบ่อย ๆ นักเรียนหญิงจึงชิงชัง

ผลการทดสอบครั้งแรก มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมิติ -2.2905 มีคะแนนข้อเดียว .16 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม 44.87 %

ผลการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กต้องการหารายได้โดยจะทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน และเด็กมีความเข้าใจขึ้นว่า ธรรมชาติอยู่ร่วมกับเด็กผู้หญิงมาก ๆ ก็จะต้องมีความอดทนต่อ

ความวุ่นวายของนักเรียนหญิง จึงทำให้เพื่อนหญิงลดความวิ่งแข่งลง

ผลการทดสอบครั้งที่หนึ่ง ปรากฏว่า เด็กมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมีค่าขึ้นเป็น 0 มีคะแนนข้อเดียวสูงขึ้นมาเป็น .414 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมมีค่าขึ้นเป็น 45.73 %

ผลการศึกษาเด็กชาย 'ถนัด' จึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2, 3, 4 และ 5 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 1

กรณีของ เด็กหญิง 'กัญญา'

เป็นเด็กก้าวร้าว เอาแต่ใจตัวเอง ชอบชวนผู้อื่น และไม่ยอมใคร ชอบก่อกวนผู้อื่น และบางครั้งมีความคิดเชื่อมั่นในสิ่งที่เป็นไปได้ การเรียนอ่อน ยังไม่รู้จักควบคุมใจตัวเอง จึงเป็นทั้งรังของเพื่อน ๆ มาก

จากการทดสอบครั้งแรก มีคะแนนสถานภาพทางสังคมมีค่า - .4 มีคะแนนข้อเดียว .05 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม 44.80 %

ผลของการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กตระหนักขึ้นมาบ้างว่าไม่ควรแกล้งเพื่อน หรือเอาชนะเพื่อนมากนัก การเรียนก็ค่อยเอาใจใส่และดีขึ้นอีกมาก

ผลการทดสอบครั้งที่สองปรากฏว่า เด็กมีคะแนนสถานภาพทางสังคมมีค่าลดลงเป็น - .579 และคะแนนข้อเดียวลดลงเป็น - .4 แต่มีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมเพิ่มขึ้นมาเป็น 58.00 %

จากผลการศึกษาเด็กหญิง 'กัญญา' จึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2 และ 5 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 1, 3 และ 4

กรณีของ นาย 'ขรรณบุญ'

เป็นเด็กชอบขู่ข่มขู่เร้ง แต่ใจร้อน และตอนแรกไม่ค่อยลงรอยกับเด็กผู้หญิง การเรียนอ่อนมาก บางครั้งประมาทจนกระทั่งเป็นวินัยของโรงเรียน

ผลการทดสอบครั้งแรก มีคะแนนสถานภาพทางสังคม - .25 มีคะแนนข้อเดียว อยู่ในเกณฑ์คือ .55 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าปกติเล็กน้อย เป็น 51.07 %

ผลการให้คำปรึกษา ปรากฏว่า เด็กฝึกปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นทั้งในด้านการประพฤติก่อนการ เรียบน และการยกคำสมาคมกับเด็กเร่ร่อนหญิง

ผลการทดสอบครั้งที่สอง จึงมีคะแนนสถานภาพทางสังคมดีกว่าเดิมมาก คือได้เป็น .0527 แต่คะแนนข้อเดียวลดลงเป็น .10 และมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมลดลงเป็น 47.60 %

ผลการศึกษานาย ธรรมธัญ จึงเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1, 2 และ 3 แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4 และ 5

สรุปการ ทดสอบสมมุติฐานกับ เด็กเป็นกลุ่ม

1. ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนรังรัง ตามที่เพื่อน ๆ บ่นถึงมากที่สุด และมารอง ๆ ลงมา คือ เรียบนหัวไม้เก้ง ไม้ไผ่คนสาวหรือหล่อ แต่งตัวไม่สะอาดและไม่เรียบร้อย ไม่ยอมเข้าหาครู เป็นคนโกรธง่าย ไม่ยอมแจกจ่ายแต่ยอมรับแจกจากเพื่อน ๆ ไม่เริ่มเรียงเบิกร้านเสียเลย ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ฯลฯ

2. เด็กที่เพื่อนรังรังมีลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มากกว่ายอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 1

3. เด็กที่เพื่อนรังรังมีคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม โดยเฉลี่ย ต่ำกว่าปกติ จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2

4. ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา ทำให้เด็กที่เพื่อนรังรังในกลุ่มทดลอง มีคะแนนสถานภาพทางสังคมที่ดีเพิ่มขึ้น โดยเฉลี่ย สูงกว่าของกลุ่มควบคุม แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับความเชื่อมั่น .05 ผลข้อนี้จึงเป็นเพียงแนวโน้มที่จะสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3

5. ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา ทำให้คะแนนข้อเดียวโดยเฉลี่ย

ของกลุ่มทดลอง ลดลงมากกว่าของกลุ่มควบคุม จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 4

6. ผลการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา ทำให้คะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมโดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลองลดลง แต่ลดลงน้อยกว่าของกลุ่มควบคุม จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 5

อภิปรายผล

เนื่องจากการศึกษารั้งนี้ ทำเป็นแบบของการศึกษารายกรณี กรณี (Case) ที่ไว้ศึกษาจึงไม่มากนัก คือ กลุ่มทดลอง 6 คน และกลุ่มควบคุม 6 คน แต่ละกลุ่มจึงไม่ถือว่าเป็นตัวแทนของประชากร ผลการศึกษาจึงน่าจะเป็นต้องนำไปอ้างอิงได้แต่เพียงวงจำกัดเท่านั้น แต่อาจจะเป็นแนวทางใหม่ในการกล่าวอ้างไถ่ล้าง และส่วนใหญ่ก็เป็นการศึกษาเฉพาะคน ดังนั้น สถิติที่ใช้ จึงเป็นสถิติขั้นมูลฐานเสียเป็นส่วนใหญ่ เช่น ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย อัตราส่วน สถิติที่ใช้ทดสอบหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้วิธีการของ Mann-Whitney U Test แต่ก็มีผลให้ได้คำตอบเบี่ยงเบนฐานเดิม คือสมมุติฐานข้อที่ 3 ส่วนสมมุติฐานข้อที่ 4 และ 5 มีผลออกมาในทางตรงกันข้ามกับสมมุติฐานอย่างเห็นได้ชัด จึงไม่จำเป็นต้องทดสอบนัยสำคัญด้วยสถิติอื่นนี้

ผลของการศึกษารั้งนี้ มีแนวโน้มที่จะเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1, 2 และ 3 มากที่สุด ส่วนในข้อ 4 และ 5 ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมมุติฐาน ข้อ 3, 4 และ 5 ซึ่งเป็นการวัดผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา การที่ผลออกมาเช่นนี้ อาจพิจารณาได้หลายอย่างคือ

1. การวัดผลของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา มีแนวโน้มที่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3 มากที่สุด ก็เพราะการศึกษารั้งนี้ไว้คะแนนสถานภาพทางสังคมเป็นพื้นฐานในการคัดเลือกกรณีศึกษา ดังนั้นการที่ผลการทดสอบสังคมมิติครั้งหลังมีแนวโน้มสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 3 มาก ก็เป็นการแสดงว่า การศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษา มีผลช่วยให้เด็กที่เปราะบางปรับตัวทางสังคมได้ค่อนข้างจริง ๆ ตามสภาพของเงื่อนไข

และการที่เด็กในกลุ่มควบคุม 5 คน ซึ่งไปไม่รับคำปรึกษาเลย แต่มีคะแนนสถานภาพ

ทางสังคมมีที่สูงขึ้นกว่าเดิม ก็ย่อมแสดงว่า เด็กเหล่านั้นสามารถปรับตัวทางสังคมได้สูงขึ้นเหมือนกัน แต่ไม่ก็เท่าเทียมกับพวกที่ได้รับคำปรึกษา ทั้งนี้พวกเด็กกลุ่มควบคุมอาจได้รับประสบการณ์จากชีวิตความเป็นอยู่ และการศึกษาประจำวันเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมให้สูงขึ้นก็เป็นได้ เพราะการเปลี่ยนแปลงของบุคคล อาจเป็นผลมาจากหลายองค์ประกอบ คือ เป็นผลจากการให้คำปรึกษา หรือเป็นผลมาจากสภาพการณ์ของสิ่งแวดล้อม (Strang, 1949:51-52)

2. การพัฒนาของการศึกษารายกรณีและการให้คำปรึกษานี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 4 และ 5 นั้น อาจเนื่องมาจากองค์ประกอบหลายอย่าง กล่าวคือ

2.1 การให้คำปรึกษาอาจจะยังไม่ปรากฏผลต่อการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่เชื่อมโยงซึ่งกันอย่างเต็มที่ อันเนื่องมาจาก

2.1.1 จำนวนครั้งของการให้คำปรึกษาอาจจะยังไม่เพียงพอ หรือยังไม่เหมาะสมกับแต่ละกรณี หรือระยะเวลาทำการศึกษายังคงสั้นเกินไป

2.1.2 การวัดผลของการให้คำปรึกษา กระทำภายหลังจากเสร็จสิ้นการศึกษาและการให้คำปรึกษาในทันที ไม่ไ้เว้นระยะสำหรับศึกษาและติดตามผลให้ยาวนานพอ เพราะบางครั้งต้องเว้นระยะเวลารั้ง 1 ปีให้หลังจึงจะเป็นผล (Strang, 1949: 51 - 52)

2.1.3 ผู้ศึกษาอาจจะยังมีทักษะ การฝึกฝนอบรม และประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาน้อย ถึงแม้จะใช้วิธีการแบบไม่เ้าทางของ โรเจอร์ส (Rogers, 1942: 30 - 47) หรือแบบผสมตามความเหมาะสมของ สเตรง (Strang, 1949 : 121 - 156) ก็ยังไม่เป็นผลนัก

2.1.4 การให้คำปรึกษาอย่างเดียวยังจะไม่สามารถช่วยให้เด็กที่เชื่อมโยงซึ่งบางคน มีการปรับตัวทางสังคมสูงขึ้นได้ จำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือด้านอื่น ๆ อีกด้วย เช่น การปรับปรุงสภาพการณ์ของสิ่งแวดล้อม การจัดเด็กให้อยู่ในกลุ่มทางผลของการทดลองทางสังคม การแนะแนวเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคม การขอความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้เกี่ยวข้อง ทั้งทางโรงเรียน บ้าน และชุมชน เป็นต้น (Gronlund, 1959:279-283; Bonney, 1945:251-254; Podolsky, 1952:525-554; Northway, 1952; Olson, 1946:517-525; Roberts, 1952:135-166)

2.2 เกี่ยวกับข้อทดสอบ ข้อทดสอบที่เกี่ยวข้องกับสมมุติฐานข้อ 4 คือข้อทดสอบการทาย "ไกรเอย" และข้อทดสอบที่เกี่ยวข้องกับสมมุติฐานข้อ 5 คือข้อทดสอบ Semantic Differential Scale ข้อทดสอบทั้ง 2 แบบนี้ อาจจะยังไม่สัมพันธ์กับข้อทดสอบสังคมมิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อทดสอบ Semantic Differential Scale ยังไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับข้อทดสอบสังคมมิติ (วินุก โรจน์วีระ, 2513 : 95 - 96) จึงทำให้ผลการทดสอบจากข้อทดสอบทั้ง 2 นี้ ไม่สอดคล้องกันผลจากข้อทดสอบสังคมมิติ และไม่ได้สอดคล้องกับข้อสมมุติฐาน ถ้าจะพิจารณาข้อทดสอบแต่ละชนิดใน 2 แบบนี้ ก็จะทำให้เห็นว่า

2.2.1 ข้อทดสอบการทาย "ไกรเอย" ยังมีข้อความบรรยายลักษณะพฤติกรรมบางข้อ ที่ชวนให้น่าสนใจไว้เฉพาะ กล่าวคือ เป็นลักษณะของพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ แต่ข้อความทั่วไปให้ความรู้ทั่วไปในทางที่สังคมยินยอม หรือเป็นไปในทางที่สังคมจะไม่ยอมรับ เช่น ข้อ 3. เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ แต่บรรยายลักษณะพฤติกรรมว่า "ไกร เป็นคนขี้มาก" ทำให้เกิดความรู้สึกในแง่ของการขบขันพูดหาเรื่อง ควรเปลี่ยนเป็น "ไกร เป็นคนขี้คุยเก่ง" ข้อนี้ตรงกันข้ามกับ ข้อ 4. ซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ และกล่าวว่า "ไกร เป็นคนเงี้ยบขริบ แก้นั่น ๆ ในชั้นจะพูดกันทั้งห้อง" หรือ ข้อ 17. กล่าวว่า "ไกรชอบทำอะไรตามใจตัวเอง" ทั้ง ๆ ที่ข้อนี้เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ แต่ฟังแล้วมีความรู้สึกคล้ายกับว่าเป็นคนเอาแต่ใจของตัวเอง ควรจะเปลี่ยนเป็น "ไกรมีความเชื่อมั่นในตัวเอง และเป็นตัวของตัวเอง" เพราะข้อนี้กับข้อ 18. ซึ่งเป็นลักษณะที่สังคมไม่ยอมรับ และกล่าวว่า "ไกรเป็นคนยอมแพ้อันง่าย ๆ" เป็นต้น

2.2.2 ข้อทดสอบ Semantic Differential Scale
ใช้เกณฑ์ปกติของเกิร์ชมัน น.ร.3 และเป็นเกณฑ์อื่น ซึ่ง วินุก โรจน์วีระ (2513) ได้หาเอาไว้ ความจริงควรจะหาเกี่ยวกับเกิร์ชมัน น.ร.2 ณ ที่ทำการศึกษากันว่าเสียใหม่ จึงจะทำให้ผลการทดสอบเป็นที่ไว้วางใจยิ่งขึ้น

2.3 เกี่ยวกับการดำเนินการทดสอบ อาจจะยังไม่รัดกุม และดีพอ กล่าวคือ

2.3.1 ในการทดสอบด้วยข้อทดสอบ Semantic Differential Scale ครั้งหลัง ได้กองนาทดสอบไม่คอยพร้อมกัน บางคนจึงยังไม่ได้ฟังคำชี้แจง หรือคำ

อธิบายในการทำอีกครั้ง

2.3.2 เด็กอาจจะยังทำข้อทดสอบทั้งสองชนิดนี้ด้วยความไม่
จริงใจ คือไม่ได้ตั้งใจทำจริงจัง เพราะสังเกตเห็นบางคนปรึกษากัน และบางคนช่วยกันทำ
 ทั้ง ๆ ที่ผู้ศึกษาคอยเตือนอยู่เสมอ จึงทำให้ได้ผลไม่เป็นความจริงเท่าที่ควร

2.4 เกี่ยวกับวิธีทำการศึกษซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มโดยยึดถือคะแนน
 สถานภาพทางสังคมมิติเป็นพื้นฐาน แล้วสุ่มมาจากแต่ละห้อง จึงสามารถวัดผลของการ
 เปลี่ยนแปลงได้เฉพาะเป็นรายบุคคล และเป็นรายเฉลี่ยของกลุ่มเท่านั้น แต่เนื่องจากกลุ่ม
 มีจำนวนคนน้อย ค่าเฉลี่ยจึงไม่น่าเชื่อถือนัก จึงเหมาะที่จะดูผลเป็นรายบุคคลมากกว่า
 ถ้าการแบ่งกลุ่มยึดถือองค์ประกอบอื่น ๆ เป็นพื้นฐานอีก เช่น การจับคู่ตามคะแนนผลการ
 ทดสอบเท่ากัน เพศเดียวกัน อายุเท่ากัน เป็นต้น ก็จะทำให้การศึกษสามารถเปรียบเทียบ
 ผลได้กว้างขวางออกไป

2.5 เมื่อมองผลการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ่ย" เปรียบเทียบ
 กันทั้ง 2 ครั้ง เด็กที่เพื่อนชิงชิงในกลุ่มทดลอง 6 คน มีคะแนนชื่อเสียงเพิ่มขึ้น 3 คน ใน
 ขณะที่กลุ่มควบคุม 5 คน มีคะแนนชื่อเสียงเพิ่มขึ้นเพียงคนเดียว ก็เป็นข้อน่าสังเกตว่า ผล
 ของการให้คำปรึกษากับเด็กที่เพื่อนชิงชิง มีแนวโน้มที่ทำให้มีจำนวนเด็กในกลุ่มทดลอง ทำ
 คะแนนชื่อเสียงได้สูงขึ้น มากกว่าจำนวนเด็กในกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับคำปรึกษา ดังนั้น
เมื่อมองเป็นรายบุคคลแล้ว ก็พอจะเห็นผลของการให้คำปรึกษาขึ้นมา

และการที่คะแนนชื่อเสียงโดยเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง ลดลงมากกว่าของกลุ่มควบคุม
อาจเป็นผลมาจากทัศนคติของเพื่อนร่วมชั้นที่มีต่อบุคคลที่ถูกเรียกไปทำการแนะแนว คือผู้ที่
 ไปรับคำปรึกษาเป็นผู้มีปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนกลุ่มทดลองถูกเรียกมาน้อยครั้ง จึงมี
 ชื่อเสียงลดลงน้อยกว่า

2.6 เมื่อมองผลการทดสอบด้วยแบบทดสอบ Semantic Differential
 Scale ทั้ง 2 ครั้ง ก็มีผลเป็นไปตรงกันข้ามกับสมมุติฐานข้อ 5 คือ ผลของการให้
 คำปรึกษาทำให้คะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม โดยเฉลี่ย ของเด็กที่เพื่อน
 ชิงชิงในกลุ่มทดลอง ลดลงน้อยกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเด็กในกลุ่มทดลอง

ได้รับคำปรึกษาหารือ ถึงระยะที่ทำให้เกิดความเข้าใจว่าตนเองนั้นมีปัญหา จึงทำคะแนนการประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมจึงลดลง แต่ไม่ต่ำเท่ากลุ่มควบคุม เพราะกลุ่มควบคุมนั้นทราบว่าตนมีปัญหา แต่ไม่ได้รับคำปรึกษาหารือ จึงประมาณค่าตัวเองต่ำกว่ากลุ่มทดลอง ซึ่งได้รับคำปรึกษาบ้างแล้ว นอกจากนี้อาจเป็นเพราะความไม่สัมพันธ์ระหว่างข้อทดสอบ Semantic Differential Scale และข้อทดสอบสังคมมิติการทดสอบด้วย Semantic Differential Scale เด็กเป็นผู้ประมาณค่าตัวเอง (Subjective) แต่การทดสอบสังคมมิติ เพื่อน ๆ หรือผู้อื่น เป็นผู้ประเมินค่าตัวเด็ก (Objective) (วิมล โรจน์วีระ, 2513 : 95 - 96) จึงอาจทำให้ได้ผลไม่เหมือนกัน หรือไม่สัมพันธ์กัน และประการสำคัญการประมาณค่าตัวเองอาจมีข้อจำกัด อันเนื่องมาจากความลำเอียงที่จะเข้าข้างตัวเอง หรือบางคนประนามประชดประชันตัวเองไปเสียเลย (Gronlund, 1959 : 178)

3. สำหรับผลการทดสอบสมมุติฐานข้อ 1 และ 2 ซึ่งปรากฏผลว่า มีแนวโน้มสอดคล้องกับสมมุติฐานมากนั้น ก็เป็นผลที่คิดมาจากส่วนรวมของแต่ละกลุ่ม และของทั้งสองกลุ่ม และเป็นผลของการทดสอบครั้งแรกด้วยข้อทดสอบการทาย "ใครเอ้ย" และข้อทดสอบ Semantic Differential Scale ปรากฏว่า

3.1 ผลการทดสอบด้วยเทคนิคการทาย "ใครเอ้ย" มีค่าอัตราส่วนเฉลี่ยระหว่างคะแนนพฤติกรรมที่สังคมยอมรับและไม่ยอมรับ ทั้งของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกันมาก คือ ของกลุ่มทดลองเป็น 1 : 1.68 และของกลุ่มควบคุมเป็น 1 : 1.7 จึงเห็นได้ชัดว่า ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่เพื่อนจึงรังโดยส่วนรวม เป็นไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่ายอมรับ ตามสมมุติฐานข้อ 1 และถึงแม้จะมองเป็นรายบุคคล ในบรรดาเด็กที่เพื่อนจึงรังทั้งหมด 12 คน มี 8 คน ที่มีลักษณะพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับมากกว่ายอมรับ

3.2 จากผลการทดสอบด้วย Semantic Differential Scale ครั้งแรก ปรากฏว่า ค่าร้อยละโดยเฉลี่ยของคะแนนการปรับตัวทางสังคมของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันมากนัก คือ กลุ่มทดลองได้ 45.56 % และกลุ่มควบคุมได้ 47.78 % แต่ค่านี้ยังคงไม่ถึง 50 % จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2 และถึงแม้จะมองเป็นรายบุคคล ใน

จำนวนเด็กที่เพื่อนชิงชิง 12 คน มีเด็กที่ทำคะแนนได้ต่ำกว่า 50 % อยู่ 7 คน ซึ่งมีจำนวนเกินครึ่ง ก็มีแนวโน้มที่จะสนับสนุนสมมุติฐานข้อ 2 อีกเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษารั้งนี้ ผู้เขียนใคร่เสนอแนะข้อคิดเห็นบางประการดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับข้อทดสอบที่ใช้และการดำเนินการทดสอบ

1.1 ข้อทดสอบที่ใช้ ควรจะทดลองทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างใด ๆ

ในสถานที่ที่จะทำการศึกษาเสียก่อน เพื่อประเมินความไว้วางใจได้ (Reliability) และความแม่นยำ (Validity) ของข้อทดสอบ และเพื่อได้เกณฑ์ปกติ (Norms) ที่ใกล้เคียงหรือตรงกับกลุ่มกรณีที่จะทำการศึกษา

1.2 การดำเนินการทดสอบ ต้องให้นักเรียนทำความเข้าใจจุดมุ่งหมาย เข้าใจวิธีการทำ เข้าใจข้อความในข้อคำถาม เต็มใจและตั้งใจทำความเข้าใจ การทดสอบจึงจะได้ผล

2. วิธีการศึกษาและการให้คำปรึกษา

2.1 ก่อนการศึกษาและการให้คำปรึกษา ผู้ศึกษาควรเตรียมตัวให้พร้อม กล่าวคือ ศึกษาเอกสารและตำรา ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง และทำเค้าโครง วิธีการที่จะศึกษา รวบรวมข้อมูล ทดสอบ และการให้คำปรึกษา ตลอดจนการวัดผล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ให้พร้อมและรัดกุม

2.2 ระยะเวลาที่ทำการศึกษาและให้คำปรึกษา ตลอดจนการวัดผล ควรนานกว่า 1 ภาคเรียน เวลาที่เหมาะสมควรจะเป็น 1 ปีการศึกษา หรือนานกว่า กล่าวคือ เมื่อวางโครงการของการศึกษาเรียบร้อยแล้ว

ภาคเรียนที่ 1 - คัดเลือกกลุ่มกรณีที่จะทำการศึกษา
- ทดสอบครั้งแรกและวิเคราะห์ผล
- เริ่มทำการศึกษารายกรณี โดยการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ป้อนอยู่แล้ว และที่ได้จากการทดสอบครั้งแรก สัมภาษณ์เด็กและผู้เกี่ยวข้อง สังเกตเด็กในสภาพการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ

- ศึกษาเอกสาร ทำรายการค้นคว้าวิจัย ที่เกี่ยวข้องอยู่ตลอดเวลา เพื่อปรับปรุงโครงการและการดำเนินการ
- เมื่อหมดครึ่งภาคเรียนที่ 1 ก็เริ่มให้คำปรึกษาหารือ การมีเวลา ได้ศึกษาข้อมูลครึ่งภาคเรียนแรก ทำให้พอจะรู้จักเด็ก และปัญหา ของเด็กได้มาก ทำให้การให้คำปรึกษามีทิศทางและมีจุดหมายปลายทาง ที่ขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาไม่ได้บังคับเด็กให้เดินไปตามทิศทาง ที่ผู้ศึกษาวางเอาไว้ ควรปล่อยให้เด็กเป็นผู้นำทาง

ภาคเรียนที่ 2 - ทำการศึกษาและให้คำปรึกษาตลอดเวลา 1 ภาคเรียน

ภาคเรียนที่ 3 - เว้นระยะไปครึ่งภาคเรียน สำหรับการสังเกตและติดตามผลโดย ไม่ให้คำปรึกษาอีก

- เมื่อเริ่มครึ่งภาคเรียนหลังก็ทำการทดสอบครึ่งหลัง เพื่อวัดผล การศึกษาและการให้คำปรึกษา
- ทำการวิเคราะห์ผล และสรุปผล
- การสังเกตและติดตามผลยังคงดำเนินต่อไปจนหมดปีการศึกษา

2.3 ผู้ศึกษาคงมีโอกาสไปเยี่ยมบ้านเด็ก และได้พูดคุยกับพ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองของเด็ก และเพื่อศึกษาสภาพทางบ้าน และสภาพของสิ่งแวดล้อม ตลอดจนความเป็นอยู่ในบ้าน และทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อเด็ก

2.4 การให้คำปรึกษาควรไต่กระทำให้จนกระทั่งผู้รับคำปรึกษาลิ้นสุด ความต้องการที่จะขอความช่วยเหลือ หรือจนกระทั่งเด็กเกิดความเข้าใจแจ่มแจ้ง (insight) ในปัญหา เห็นหนทางที่จะแก้ปัญหา และมีความเข้าใจในตัวเองดีขึ้น จำนวนครั้งสำหรับการปรึกษาขึ้นอยู่กับแต่ละกรณี

3. เกี่ยวกับเรื่องราวที่จะทำการศึกษา และวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการศึกษาเรื่องนี้อีก โดยปรับปรุงข้อทดสอบทุกชนิดให้ดีขึ้น ใช้ทำในโรงเรียนที่ผู้ศึกษากำลังสอนอยู่ และใช้เวลาในการศึกษาไม่น้อยกว่า

1 ปีการศึกษา

มีดังต่อไปนี้

3.2 เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ที่ควรทำการศึกษาและวิจัย,

3.2.1 เปรียบเทียบผลการประมาณค่าตัวเอง เกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคม ของเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติสูง และเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติต่ำ โดยใช้แบบทดสอบการปรับตัวทางสังคมชนิดต่าง ๆ ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มประมาณค่าการปรับตัวทางสังคมต่างกันหรือไม่ และเป็นจริงกับข้อทดสอบชนิดใดบ้าง

3.2.2 การศึกษาเปรียบเทียบสถานภาพทางสังคมมิติ ของนักเรียนที่เพื่อนชิงชัง และนักเรียนที่เรียนอ่อน เพื่อทราบว่านักเรียน 2 พวกนี้มีสถานภาพทางสังคมมิติต่างกันหรือไม่

3.2.3 การศึกษาเปรียบเทียบชื่อเสียง ของนักเรียนที่เพื่อนชิงชัง และนักเรียนที่เรียนอ่อน ว่าทั้ง 2 พวกมีชื่อเสียงแตกต่างกันหรือไม่

3.2.4 การศึกษามลการให้คำปรึกษา ที่มีต่อผลการเรียนของนักเรียนที่เรียนอ่อน

3.2.5 การศึกษสาเหตุ ที่ทำให้เด็กเป็นเด็กที่เพื่อนชิงชัง และการช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษา

3.2.6 การศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล กับการแนะแนวเป็นหมู่ ที่มีต่อควรปรับตัวทางสังคมของเด็กที่มีสถานภาพทางสังคมมิติต่ำ เพื่อทราบว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล กับการแนะแนวหมู่ อย่างไหนจะมีประสิทธิภาพในการช่วยเด็กให้มีการปรับตัวทางสังคมที่ดีขึ้นกว่ากัน

បទបញ្ជា

บรรณานุกรม.

ชัย ชุ่มสาย, ม.ด สถิติศาสตร์และวิจัย มปท. 2508, 536 หน้า.

ถนอม กิตติขจร, จอมพล ประมวลคำปราศรัย สาส์น และคำขวัญของจอมพลถนอม กิตติขจร
โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี 2508, 312 หน้า.

ภรณี ชรรมวลรณพิลาต การศึกษาสาเหตุที่นักเรียนของนักเรียนทำกัน พร้อมทั้งวิธีการ
ให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2513, 156 หน้า.

วิมล โรจน์วิระ การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับตัวระหว่าง
เด็กชั้นประถมปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 155 หน้า.

Ausubel, David P. Theory and Problems of Adolescent Development,
Grune & Stratton, New York, 1954, 580 pp.

Boonney, M.E., "Personality Traits of Socially Successful and Socially
Unsuccessful Children," Journal of Educational Psychology,
34:449 - 473 March, 1943.

Brumbaugh, A.J., "The Technique of the Interview," Christian Education
15:505 - 12, June 1932.

Cameron, Norman Alexander, The Psychology of Behavior Disorders
a biosocial interpretation, Houghton Mifflin, Boston, 1947,
662 pp.

Carmichael, Leonard Casebook of non-directive Counseling Houghton Mifflin,
Boston, 1947, 339 pp.

Caulfield Thomas James, "The Effect of Using Video Taped Social Models
in Elementtary School Group Counseling With Low Sociometric
Status Students," 30(5):1813-4 November 1970.

- Davis, R.G., "Group Therapy and Social Acceptance in a first Second Grade," Elementary School Journal 49:219-223, 1948.
- × Gronlund, Norman Edward, Sociometry in the Classroom, Harper, New York, 1957, 340 pp.
- Grossman, B., and Wrighter, J., "The Relationship Between Selection-Rejection and Intelligence, Social Status, and Personality Among Sixth-Grade Children," Sociometry, 11:346 - 355, 1948.
- Janes, Arthur J., Principles of Guidance and Pupil Personnel Work, Mc Graw-Hill Book New York, 1951, 630 pp.
- Jennings, Helw Hall, Sociometry in Group Relations, American Council on Education, Washington, D.C., 1959, 105 pp.
- × Kuhlen, R.G., and Bretsch, H.S., "Sociometric Status and Personal Problems of Adolescents," Sociometry, 10:122 - 132, October 1947
- Khulen, R.G. and Lee, B.J., "Personality Characteristics and Social Acceptability in Adolescence," Journal of Educational and Psychology, 34:321 - 340, March 1948.
- Moreno, J.L., Who Shall Survive ? Beacon House, New York, 1953.
- Morrisew, Henry C. "The Practice of Teaching in the Secondary School" (adapted and Condensed) University of Chicago Press, Chicago, 1926, pp.
- Nedelsky, R., "The Teacher's Role in the Peer Group During Middle Childhood," Elementary School Journal, 52:325 - 334
- × Northway, M.L., "Outsides; A Study of the Personality Patterns of Children Least Acceptable to Their Age Mates," Sociometry, 9:10 - 25, July, 1944.
- Olson, W.C., "The Improvement of Human Relations in The Classroom," Childhood Education 22:317 - 325, 1946.
- Roberts, J.D., "Improving the Status of Isolates," National Elementary Principal, 32:183 - 188, 1952.
- Rogers, C.R., Counseling and Psychotherapy, Boston, Houghton Mifflin, 1942.

Rogers, Dorothy, The Psychology of Adolescence, Appleton - Century - Crofts, New York, 1962, 600 pp.

Siegel, Sidney, Nonparametric statistics for the Behavioral Science, McGraw - Hill, New York, 1956, 312 pp.

Stefflre, Buford, Theories of Counseling. McGraw-Hill, New York, 1965, 298 pp.

Strang, Ruth, Counseling Technics in College and Secondary School, Harper & Brothers, New York, 1949, 302 pp.

Strang, Ruth, "Criteria, of Progress in Counseling and Psychotheraphy," Journal of Clinical Psychology, 4:180 - 183, April 1947.

Tyler, Leona E., The Work of the counselor Appleton - Century - Crofts, Inc., New York, 1961, 327 pp.

X Verville, Elinor, Behavior Problems of Childern, W.B. Saunders Co., Philadelphia & London, 1968, 567 pp.

Ulmann, C.A., "Teachers, Peers and Tests as Predictors of Adjustment," Journal of Education Psychology, 48:257 - 267, 1957.

ภาคผนวก

แบบทดสอบสังเกตสัมฤทธิ์

ชื่อ และ นามสกุล เพศ..... ชั้น ม.ก.....

ถ้าสมมติว่าครูประจำชั้นอนุญาตให้เธอได้เลือกที่นั่งเรียนได้ตามความพอใจ เพื่อ
เธอจะได้นั่งใกล้ ๆ เพื่อนที่รักชอบพอกับเธอ และเพื่อจะได้ปรึกษาเรื่องการเรียน หรือ
ทำงานร่วมกัน เธอจะเลือกเพื่อนที่มีชื่อต่อไปนี้คือ (เขียนชื่อ และ นามสกุล เพื่อน 3 คน
ตามลำดับ)

1.

2.

3.

และเพื่อนต่อไปนี้ เธอมีความปรารถนาลดน้อยที่สุดที่จะนั่งใกล้ หรือทำงานร่วมกัน
คือ (เขียน ชื่อ และ นามสกุล เพื่อน 3 คน ตามลำดับเช่นกัน)

1.

2.

3.

หมายเหตุ

1. ให้เธอเลือกเขียนชื่อเฉพาะเพื่อนที่เรียนอยู่ในห้องนี้เท่านั้น รวมทั้งเพื่อนที่
ไม่ได้มาเรียนวันนี้ด้วย
2. พยายามเขียนในกรอบทั้ง 3 ชื่อ
3. ชื่อที่เธอเขียนนี้ จะถือเป็นความลับ (เพื่อน ๆ ของเธอหรือครูอื่น ๆ จะไม่เห็น)
4. พยายามเขียนตามความรู้สึกที่แท้จริงของเธอ และไม่ถามหรือมองเพื่อนอื่น ๆ

แบบทดสอบการทาย "ใครเอ่ย"

ชื่อ และนามสกุล เพศ..... ชั้น ม.ก.....

ให้เธอเขียนชื่อเพื่อนของเธอในห้องนี้ ที่มีลักษณะตรงกับหัวข้อข้างล่างนี้ ให้พยายามเขียนตามความรู้สึกที่แท้จริงของเธอ แต่ละข้อเธอจะใส่ชื่อเพื่อนของเธอกี่คนก็ได้ แต่อย่างน้อยต้องเขียน 1 คน

1. ในบรรดาเพื่อนที่อยู่ชั้นเดียวกับเธอใครเอ่ยชอบหันหน้าหันหลังและชอบเดินไปมารอบ ๆ ห้องเรียน... ..
2. ใครชอบนั่งเร่รับรอยในที่เรียนของตน
3. ใครเป็นคนพูดมาก
4. ใครเป็นคนเงิบขริบ แม้คนอื่น ๆ ในชั้นจะพูดกันแทบทั้งห้อง.. ..
.. ..
5. ใครชอบเล่นกีฬา
6. ใครไม่ชอบเล่นกีฬา แต่ชอบอ่านหนังสืออยู่เงิบ ๆ
... ..
7. ใครเป็นคนขี้อาย
8. ใครไม่ขี้อายเลย
9. ใครเป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน
10. ใครไม่รื่นเริงเบิกบานเสียเลย
11. ใครเป็นคนสวยหรือหล่อ
12. ใครไม่ใช่คนสวยหรือหล่อ
13. ใครชอบแต่งตัวสะอาดสะอ้านและเรียบร้อยอยู่เสมอ
....
14. ใครแต่งตัวไม่สะอาดสะอ้านและไปเรียบร้อย
.. ..
15. ใครไม่เป็น เนโกรขง่าย แม้จะถูกเพื่อน ๆ ล้อเลียน
....

16. ใครเป็นคนโกรธง่าย
17. ใครชอบทำอะไรตามใจตัวเอง
18. ใครเป็นคนยอมแพ้อื่นง่าย ๆ
19. ใครเป็นคนชอบโอ้อวด
20. ใครเป็นคนไม่ชอบโอ้อวด
21. ใครมีเพื่อนฝูงมากมาย
22. ใครไม่ค่อยมีเพื่อนเสียเลย
23. ใครชอบหาตัวให้คนอื่นขบขัน และทำให้คนอื่นรันทง
-
24. ใครชอบล้อเลียนผู้อื่นและทำให้เพื่อนโกรธบ่อย ๆ
-
25. ใครเป็นคนเรียนหนังสือเก่ง
26. ใครเรียนหนังสือไม่เก่งเลย
27. ใครเป็นคนคล่องแคล่วว่องไว
28. ใครเป็นคนขี้เกียจขี้ขลาด
29. ใครเป็นคนชอบช่วยกฏทำงาน
30. ใครไม่ชอบเข้าหาครูเลย
31. ใครเป็นคนใจคอโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ และช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ
.....
32. ใครเป็นคนไม่ชอบแจกจ่าย แต่คอยรับแจกจากเพื่อน ๆ
-

✓ แบบสำรวจเพื่อประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม

แบบสำรวจนี้เพื่อให้นักเรียนได้ลองประมาณค่าตนเองดู จะได้ว่าตัวเองเป็นอย่างไร นักเรียนพอใจในสภาพของตัวเองแล้วหรือยัง ซึ่งจะไม่เกี่ยวกับคะแนนความประพฤติหรือคะแนนใด ๆ ทั้งสิ้น และนั่นเวลาที่นักเรียนทำ วังการพิจารณาตัวเองตามความเป็นจริง ไม่ควรเป็นความรู้สึกที่แท้จริง ผลที่ได้จะช่วยให้เราทราบสิ่งที่เราจะต้องแก้ไขปรับปรุงตัวเองเพื่อปรับปรุงตนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

วิธีการ

1. ขอให้นักเรียนพิจารณาตัวเองเป็นข้อ ๆ แต่ละข้อนักเรียนรู้สึกว่าตัวเองมีลักษณะตรงกับข้อ ก. หรือข้อ ข. หรือข้อ ค. หรือข้อ ง. หรือข้อ จ. ก็ให้เขียนวงกลมล้อมรอบข้อนั้น ๆ
2. คอข่ายของทุกข้อเป็นการถามความรู้สึกว่านักเรียนมีความพอใจในลักษณะของตนเองตามที่โค้งกลมไว้แล้วเพียงไร กล่าวก็มีความพอใจ มากที่สุด, มาก, เฉย ๆ, น้อย, น้อยที่สุด. ให้นักเรียนเลือกขีดเส้นใต้คำตอบหนึ่งตามความรู้สึกพอใจจริง ๆ ของนักเรียน

ถ้านักเรียนมีความพอใจในลักษณะที่วงกลมไว้มากที่สุดก็ให้ขีดเส้นใต้คำว่า	มากที่สุด
ถ้านักเรียนมีความพอใจมาก ก็ให้ขีดเส้นใต้คำว่า	มาก
ถ้านักเรียนรู้สึกเฉย ๆ พอใจปานกลาง หรือไม่แน่ใจอย่างไรแน่	
ก็ให้ขีดเส้นใต้คำว่า	เฉย ๆ
ถ้านักเรียนรู้สึกพอใจน้อย ก็ให้ขีดเส้นใต้คำว่า	น้อย
ถ้านักเรียน มีความพอใจน้อยที่สุด ก็ให้ขีดเส้นใต้คำว่า	น้อยที่สุด

ตัวอย่าง

(๐) ฉันเป็นคน

ก. คีมาก

ข. ก่อนข้างก็

ก. ไม่ดีไม่เลว

ง. ก่อนข้างเลว

จ. เลว

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

อธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (๐) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความในตอนแรก และมาพิจารณาตัวเองแล้วเห็นว่า ข้อ ข. ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด คือเป็นคนที่ แต่ไม่ถึงกับดีมาก จึงวงกลมล้อมรอบข้อ ข. ก่อนข้างก็

เมื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่งในตอนที่สอง เกี่ยวกับความพอใจของคนที่ยังไว้ว่าเป็น คนก่อนข้างก็เ็น ตนเองพอใจตัวเองขนาดไหน ถ้าพอใจน้อยก็ขีดเส้นใต้คำว่า น้อย

หมายเหตุ นักเรียนจะเลือกวงกลมข้อใดก็ได้ตามความเป็นจริงที่นักเรียนเป็นอยู่เวลานี้

ลักษณะทางร่างกายที่ใช้บอกความรู้สึก

1. ฉันเป็นคนที่ร่างกาย

ก. แข็งแรง	ข. แข็งแรง	ค. ไม่แข็งแรงและไม่อ่อนแอ
ง. อ่อนแอ	จ. อ่อนแอ	

ฉันพอใจตัวของฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

2. ฉันเป็นคนที่

ก. เชื่องช้ามาก	ข. ก่อนข้างเชื่องช้า	ค. ไม่ว่องไวแต่ก็ไม่ช้า
ง. ก่อนข้างว่องไว	จ. ว่องไว	

ฉันพอใจตัวฉันในลักษณะที่ว่องไว มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

3. ฉันเป็นคนที่รูปร่าง

ก. สวยหรือหล่อมาก	ข. ก่อนข้างสวยหรือหล่อ	ค. ปานกลาง
ง. ก่อนข้างไม่สวย	จ. ไม่สวยเลย	

ฉันพอใจรูปร่างของฉันตามที่ว่องไว มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

4. ฉันมักจะเป็นคน

ก. ป่วยบ่อย ๆ	ข. ก่อนข้างป่วยบ่อย	ค. ปานกลาง
ง. ก่อนข้างสมบูรณ์	จ. สมบูรณ์	

ฉันพอใจตัวฉันเองในข้อที่ว่องไว มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

5. ฉันเป็นคนที่ลักษณะ

ก. อ้วน	ข. ก่อนข้างอ้วน	ค. ไม่อ้วนไม่ผอม
ง. ก่อนข้างผอม	จ. ผอม	

ฉันพอใจตัวฉันเองในลักษณะที่ว่องไว มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

6. ฉันเป็นคนที่ผิวกาย

ก. ดำ	ข. ก่อนข้างดำ	ค. ไม่ดำไม่ขาว
ง. ก่อนข้างขาว	จ. ขาว	

ฉันพอใจผิวกายของฉัน มากที่สุด มาก เฉย ๆ น้อย น้อยที่สุด

7. ฉันเป็นคนมีใบหน้า

ก. เก๋เลี้ยง

ข. ก่อข้างเก๋เลี้ยง

ค. ไม่เก๋เลี้ยงนักแต่ไม่ขรุขระ

ง. กอนข้างขรุขระ

จ. ขรุขระ

ฉันพอใจใบหน้าของฉัน

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

8. ฉันเป็นคนปรี๊ดปร้าง

ก. เคี้ย

ข. กอนข้างเคี้ย

ค. สูงปานกลาง

ง. กอนข้างสูง

จ. สูง

ฉันพอใจรูปร่างของฉันในข้อนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

9. ฉันเป็นคนมีร่างกาย

ก. สม่ำเสมอ

ข. กอนข้างสอส่วน

ค. ปานกลาง

ง. ไม่ค่อยสม่ำเสมอ

จ. ไม่สม่ำเสมอ

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

ลักษณะทางอารมณ์ที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

10. ฉันเป็นคน

ก. ใจร้อน

ข. กอนข้างใจร้อน

ค. ใจเย็นใจร้อนพอ ๆ กัน

ง. กอนข้างใจเย็น

จ. ใจเย็น

ฉันพอใจตัวฉันที่มีจิตใจเช่นนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

11. ฉันเป็นคนปรี๊ดปร้าง

ก. เร็ว

ข. กอนข้างเร็ว

ค. ไม่เร็วไม่ช้า

ง. กอนข้างช้า

จ. ช้า

ฉันพอใจตัวของฉันในข้อนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

12. ฉันเป็นคน

ก. เคร้าแสม

ข. กอนข้างเคร้า

ค. เคร้าและอารมณ์ก็พอกัน

ง. กอนข้างอารมณ์ก็

จ. อารมณ์ก็

ฉันพอใจตัวของฉันในข้อนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

13. ฉันเป็นคน

- ก. สนุกสนานเฮฮา ข. ค่อนข้างสนุกสนาน ค. ไม่สนุกแต่ก็ไม่หงอย
ง. ค่อนข้างหงอย จ. หงอยเหงา

ฉันพอใจตัวฉันในข้อนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

14. ฉันเป็นคน

- ก. หงุดหงิด ข. ค่อนข้างหงุดหงิด ค. ไม่หงุดหงิดแต่ก็ไม่ค่อยยิ้มแย้ม
ง. ค่อนข้างยิ้มแย้ม จ. ยิ้มแย้มเสมอ

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

15. ฉันเป็นคนที่

- ก. รักใกรง่าย ๆ ข. ค่อนข้างรักง่าย ค. รักง่ายเกลียดง่าย
ง. ค่อนข้างเกลียดง่าย จ. เกลียดง่าย

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

16. ฉันรู้สึกว่าเป็นคน

- ก. ประหม่าเก่ง ข. มักจะประหม่า
ค. บางทีก็ประหม่าบางทีก็ไม่ประหม่า ง. ค่อนข้างจะควบคุมจิตใจได้ดี
จ. ควบคุมจิตใจได้ก็

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

17. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนที่มี

- ก. ความเป็นสุขใจ ข. ค่อนข้างเป็นสุข ค. สุขบ้างกังวลบ้าง
ง. ค่อนข้างกังวล จ. กังวลใจเสมอ

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

18. ฉันรู้สึกตัวว่าเป็นคน

- ก. ใจน้อย ข. ค่อนข้างใจน้อย ค. ใจน้อยและหนักแน่นพอกัน
ง. ค่อนข้างหนักแน่น จ. ใจคอหนักแน่น

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้

มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

19. ฉันรู้สึกว่าเป็นคน

- ก. ตกใจมาก ข. ตกใจก่อนข้างยาก ค. ตกใจง่ายและยากพอๆ กัน
ง. ตกใจก่อนข้างง่าย จ. เป็นคนตกใจง่าย

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

20. ฉันรู้สึกว่า

- ก. มีคนชิงตัวฉันมาก ข. มีคนชิงมากกว่ารัก ค. มีคนรักและชิงพอๆ กัน
ง. มีคนรักก่อนข้างมาก จ. ไม่แค้นรัก

ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

21. ฉันรู้สึกเป็นคน

- ก. โขกดีเสมอ ข. ก่อนข้างโโขกดี ค. โโขกดีและร้ายพอๆ กัน
ง. ก่อนข้างโโขกร้าย จ. โโขกร้ายเสมอ

ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
ลักษณะทางสังคมที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

22. ฉันเป็นคน

- ก. ชอบแสดงตัว ข. แสดงตัวบางครั้งบางคราว
ค. แสดงตัวและเก็บตัวเท่าๆ กัน ง. ก่อนข้างเก็บตัว
จ. ชอบเก็บตัว

ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

23. ฉันเป็นคน

- ก. เข้ากับเพื่อนฝูงได้ง่ายๆ ข. เข้ากับเพื่อนฝูงได้ค่อนข้างง่าย
ค. เข้ากับเพื่อนฝูงได้ไม่แน่นอน ง. เข้ากับเพื่อนฝูงได้ค่อนข้างยาก
จ. เข้ากับเพื่อนฝูงได้ยากมาก

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

24. ฉันรู้สึกตัวว่าเป็นคน

- ก. เชื่องช้า ข. ค่อนข้างเชื่องช้า ค. บางทีก็ช้าบางทีก็กลอง
ง. ค่อนข้างกลองแกล้ว จ. กลองแกล้วดี

ฉันพอใจตัวของฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

25. ฉันรู้สึก

- ก. ต้องการเพื่อนฝูงมาก ข. ต้องการเพื่อนฝูงบ้าง
ค. บางทีก็ต้องการบางทีก็ไม่ต้องการ ง. ไม่ค่อยต้องการเพื่อนฝูง
จ. ไม่ต้องการเพื่อนฝูงเลย

ฉันพอใจตัวของฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

26. ฉันเคยคิดว่า

- ก. ต้องช่วยเหลือเพื่อนเสมอ ข. ช่วยเหลือเพื่อนบ้าง
ค. บางทีก็คิดช่วยบางทีก็ไม่คิดช่วยเหลือเสมอ ง. ไม่ค่อยได้คิดช่วยเหลือ
จ. ไม่จำเป็นต้องช่วยเหลือเพื่อน

ฉันพอใจตัวฉันเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

27. ฉันรู้สึกว่าตัวฉันเองเป็นคน

- ก. มีค่า ข. ค่อนข้างมีค่า ค. บางทีก็รู้สึกมีค่าบางทีก็ไม่มีค่า
ง. ไม่ค่อยมีค่านัก จ. ไม่ค่อยมีค่าเลย

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

28. ฉันเป็นคน

- ก. ชอบอยู่กับคนเดียว ข. ชอบอยู่กับเพียงสองสามคน
ค. ชอบอยู่กับเพื่อนพอสมควร ง. ชอบอยู่กับเพื่อนหลายคน
จ. ชอบอยู่กับเพื่อนเป็นหมู่

ฉันพอใจในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

29. / ฉันเป็นคน

- ก. ชอบง้อเพื่อนก่อน ข. เกยง้อเพื่อนก่อนบ้าง
 ค. เกยง้อเพื่อนและให้เพื่อนง้อพอ ๆ กัน ง. มักจะให้เพื่อนง้อก่อน
 ว. ต้องให้เพื่อนง้อก่อน

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

30. / ฉันเป็นคน

- ก. เกลียดการประชุมมาก ข. ก่อนบ้างจะเกลียดการประชุม
 ค. บางทีก็เกลียดบางทีก็ชอบการประชุม
 ง. มักจะชอบเข้าประชุม ว. ชอบเข้าประชุมเสมอ

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

31. / เกี่ยวกับการแต่งกายของฉัน ฉันเคย

- ก. ใ้รับคำชมบ่อย ๆ ข. ใ้รับคำชมบ้าง
 ค. ใ้รับคำชมและคำทักท้วงพอ ๆ กัน
 ง. มักจะถูกคำทัก จ. ถูกคำทักบ่อย ๆ

ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

32. / เกี่ยวกับเพื่อนฉันมักจะ

- ก. ทักเื่อก่อนเสมอ ข. บั้จะทักเพื่อนก่อน ค. ไม่แน่
 ง. มักจะรอให้เพื่อนทักก่อน จ. ต้องให้เพื่อนทักก่อนเสมอ

ฉันพอใจตัวฉันเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

33. / ฉันอยาก

- ก. เป็นหัวหน้า ข. บางครั้งก็มักอยากเป็นหัวหน้า
 ค. รู้สึกว่าเป็นหัวหน้าหรือลูกน้องก็เหมือนกัน
 ง. คอฉันอาจจะเป็นลูกน้องมากกว่า ว. ชอบเป็นลูกน้องอย่างเ่ียว

ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

34. ฉันมักจะ

- ก. ไม่สนใจคนแปลกหน้า ข. ก่อนข้างจะไม่สนใจคนแปลกหน้า
 ก. บางครั้งก็สนใจบางครั้งก็ไม่สนใจ
 ง. มักจะสนใจคนแปลกหน้า จ. สนใจคนแปลกหน้าเสมอ
 ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

35. ฉันเป็นคน

- ก. ชอบสรรเสริญเพื่อนเสมอ ข. สรรเสริญเพื่อนน้อยๆ
 ก. บางครั้งก็สรรเสริญบางครั้งก็อิจฉา
 ง. มักอิจฉาเพื่อน อิจฉาเพื่อนน้อยที่สุด
 ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

36. ในระหว่าง การให้ไปเชิบริก้ากับการให้หนังสือ

- ก. ฉันชอบอ่านหนังสืออย่างยิ่ง ข. ฉันชอบอ่านหนังสือแต่ก็นึกถึงการเชิบริก้า
 ก. ฉันนึกถึงทั้งสองอย่างเท่า ๆ กัน
 ง. ฉันนึกก่อนข้างไปทางเชิบริก้า จ. ฉันชอบเชิบริก้ามาก
 ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

37. ในระหว่างคนที่รู้จักกับคนทั่ว ๆ ไป ฉันมักจะ

- ก. สนใจทุก ๆ คน ข. ก่อนข้างสนใจทุกคน ก. สนใจไม่แน่นอน
 ง. ก่อนข้างจะสนใจแต่คนที่รู้จัก จ. สนใจเฉพาะคนที่รู้จัก
 ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

38. x ระหว่างการอยู่คนเดียวกับการอยู่กับเพื่อน ฉันชอบ

- ก. อยู่คนเดียวเท่านั้น ข. ก่อนข้างชอบอยู่คนเดียว
 ก. ชอบพอ ๆ กัน ง. ก่อนข้างจะชอบอยู่กับเพื่อน
 จ. ชอบอยู่กับเพื่อนเท่านั้น
 ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

45. เกี่ยวกับเพื่อนฝูง ฉันเป็นคนที่
 ก. มีเพื่อนมากที่สุด ข. มีเพื่อนค่อนข้างมาก ค. มีเพื่อนพอประมาณ
 ง. มีเพื่อนค่อนข้างน้อย จ. มีเพื่อนน้อยมาก
 ฉันพอใจตัวฉันเกี่ยวกับการมีเพื่อนนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
46. ในการพูดจาเกี่ยวกับเพื่อนฝูง ฉันชอบ
 ก. พูดปดเป็นส่วนใหญ่ ข. ก่อนข้างชอบพูดปด ค. พูดปดปนจริง
 ง. ก่อนข้างชอบพูดจริง จ. ชอบพูดแต่เรื่องจริง
 ฉันพอใจตัวตัวเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
47. เกี่ยวกับคำพูดฉันเคยใช้คำเหล่านี้เสมอ
 ก. พูดแต่คำสุภาพโดยตลอด ข. ก่อนข้างสุภาพ ค. สุภาพปนหยาม
 ง. ก่อนข้างพูดคำหยาม จ. ชอบพูดคำหยามเสมอ
 ฉันพอใจตัวฉันเองที่ใช้คำพูดเช่นนั้น มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
48. ฉันรู้สึกว่า
 ก. เป็นคนที่ไม่น่ารัก ข. ก่อนข้างจะไม่น่ารัก ค. เป็นคนปานกลาง
 ง. เป็นคนค่อนข้างน่ารัก จ. เป็นคนที่น่ารักมาก
 ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
49. เกี่ยวกับเรื่องการกีฬา ฉันเป็นคนที่
 ก. สนใจกีฬามากที่สุด ข. สนใจค่อนข้างมาก ค. สนใจพอประมาณ
 ง. สนใจค่อนข้างน้อย จ. ไม่สนใจเรื่องการกีฬา
 ฉันพอใจตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด
50. เมื่อฉันเห็นของแปลก ๆ ใหม่ ๆ ฉันมัก
 ก. ชอบชมเสมอ ข. ชอบชมเป็นส่วนมาก ค. ชมกัวยศิกัวย
 ง. ชอบติเป็นส่วนมาก จ. ติเสมอ
 ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

51. ฉันรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่

- ก. วานอนนอนง่าย ข. ค่อนข้างวานอนนอนง่าย
 ก. เป็นคนระมัดระวัง ง. ค่อนข้างระวังยากสอนยาก
 จ. เป็นคนระวังยากสอนยาก

ฉันพอใจในตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

52. ฉันรู้สึกทำงาน

- ก. สกปรก ข. ก่อนไปทางสกปรก ค. สกปรกและสะอาดพอกัน
 ง. ค่อนข้างสะอาด จ. สะอาดก็

ฉันพอใจในตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

สติปัญญาและความสามารถในการเรียนที่มีผลต่อการปรับตัวทางสังคม

--- 53. เกี่ยวกับการเรียน ฉันเป็นคนที่ ---

- ก. เรียนเก่ง ข. ค่อนข้างเก่ง ค. ปานกลาง
 ง. ค่อนข้างอ่อน จ. อ่อน

ฉันพอใจเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ของฉัน มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

54. เกี่ยวกับเชาว์ปัญญา ฉันเป็นคนที่

- ก. สมองช้า ข. ค่อนข้างช้า ค. ปานกลาง
 ง. ค่อนข้างไว จ. สมองไวก็มาก

ฉันพอใจในตัวฉันเกี่ยวกับเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

55. เกี่ยวกับความขยันในการเรียน ฉันเป็นคน

- ก. ขยันเรียนมาก ข. ค่อนข้างขยัน ค. ปานกลาง
 ง. ค่อนข้างไม่ขยันเรียน จ. ไม่ขยันเรียน

ฉันพอใจในตัวฉันเองในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

56. เกี่ยวกับการทำงาน ฉันเป็นคนที่

ก. สะเพร่าเสมอ ข. กอน้างจะสะเพร่า ค. ปานกลาง

ง. กอน้างรอบคอบ จ. รอบคอบดี

ฉันพอใจตัวฉันเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

57. เกี่ยวกับความสามารถโดยทั่วไป ฉันเป็นคนที่

ก. มีความสามารถมาก ข. มีความสามารถกอน้างมาก

ค. มีความสามารถปานกลาง ง. มีความสามารถกอน้างน้อย

จ. มีความสามารถน้อยที่สุด

ฉันรู้สึกพอใจตัวฉันในเรื่องความสามารถนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

58. เกี่ยวกับการทำการบ้านที่ได้รับ ฉันมักจะ

ก. ไม่ค่อยมีเวลาทำเสียเลย ข. มีเวลาทำน้อยมาก

ค. มีเวลาทำปานกลาง ง. ทำแทบทุกครั้ง จ. ทำทุกครั้ง

ฉันพอใจการทำงานของฉัน มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

59. เวลาเรียน ฉันเป็นคนที่

ก. ใจลอยจนบางครั้งไม่รู้เรื่อง ข. กอน้างใจลอยในบางครั้ง

ค. ตั้งใจเรียนก็ปานกลาง ง. กอน้างตั้งใจเรียนก็ จ. ตั้งใจเรียนก็

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

60. เกี่ยวกับการลืม ฉันเป็นคนที่

ก. ลืมง่ายที่สุด ข. กอน้างลืมง่าย ค. ปานกลาง

ง. ความจำกอน้างก็ จ. มีความจำก็มาก

ฉันพอใจตัวฉันในเรื่องนี้ มากที่สุด มาก เฉยๆ น้อย น้อยที่สุด

การวางแผนประชาสัมพันธ์ ก. ข. ค. ง. จ. ของแต่ละข้อในแบบทดสอบ
การประมาณค่าการปรับตัวทางสังคม ซึ่งได้มาจากความเห็นของเด็กส่วนใหญ่ เพื่อใช้เป็นเกณฑ์
การให้คะแนนใน Semantic Differential Scale

ข้อ	ก	ข	ค	ง	จ	ข้อ	ก	ข	ค	ง	จ	ข้อ	ก	ข	ค	ง	จ	ข้อ	ก	ข	ค	ง	จ
1	5	4	3	2	1	2	1	2	3	4	5	3	3	4	5	2	1	4	1	2	3	4	5
5	1	4	5	3	2	6	1	3	5	4	2	7	5	4	3	2	1	8	1	2	5	4	3
9	5	4	3	2	1	10	1	2	3	4	5	11	5	4	3	2	1	12	1	2	3	4	5
13	5	4	3	2	1	14	1	2	3	4	5	15	5	4	3	2	1	16	1	2	3	4	5
17	5	4	3	2	1	18	1	2	3	4	5	19	4	5	3	2	1	20	1	2	3	5	4
21	5	4	3	2	1	22	2	5	4	3	1	23	5	4	3	2	1	24	1	2	3	4	5
25	5	4	3	2	1	26	5	4	3	2	1	27	3	5	4	2	1	28	1	4	5	3	2
29	3	2	1	4	5	30	5	3	1	2	4	31	3	5	1	2	4	32	3	4	5	2	1
33	1	3	1	2	5	34	1	1	5	3	2	35	5	4	3	2	1	36	1	2	4	5	3
37	3	5	4	2	1	38	1	3	4	5	2	39	3	4	5	2	1	40	3	5	4	2	1
41	3	5	1	2	4	42	1	2	3	5	4	43	5	4	3	2	1	44	2	4	5	3	1
45	3	1	5	4	2	46	1	2	3	4	5	47	5	4	3	2	1	48	1	2	3	5	4
49	3	4	5	2	1	50	4	5	3	2	1	51	5	4	3	2	1	52	1	2	3	4	5
53	3	4	5	2	1	54	1	2	5	3	4	55	5	4	3	2	1	56	1	2	3	4	5
57	4	3	5	2	1	58	1	2	5	4	3	59	1	2	3	4	5	60	1	2	4	3	5